

ALICE A. BAILEY

**KRISTI
TILSYNEKOMST**

[side 2]

Alice A. Bailey

Udkommet på dansk:

Nationernes Skæbne, 1982
En kompilation om seksualitet, 1988
Esoterisk Psykologi, bind I, 1989
Døden – det store eventyr (kompilation), 1990
Blændværk – et verdensproblem, 1991
Hierarkiets fremtræden, ashramernes eksternalisering, 1992
Esoterisk Psykologi, bind II, 1993
Kristi Tilsynkomst, 2. udgave, 1994
Undervisning i den nye tidsalder, 2. udgave, 1994
Herkules' arbejder, en astrologisk fortolkning, 1995
Fra intellekt til intuition, 1995
En afhandling om Kosmisk Ild, 1996
Telepati og det æteriske legeme, 2. udgave, 1996
Stof til eftertanke (kompilation), 1996
Den syvende stråle (kompilation), 1997
Breve om Okkult Meditation, 1997
Sjælen, livets kvalitet (kompilation), 1998
Sjælens lys, Patanjalis Yoga Sutraer, 1998
En afhandling om Hvid Magi, 2. udgave, 1998
Sindslidelser (kompilation), 1998
Strålerne og Indvielserne, 1998
Menneskehedens problemer, 1999
Discipelskab i den nye tidsalder, bind I, 1999
De syv stråler (kompilation), 1999
Indvielse, menneskelig og solar, 2. udgave, 2000
Karma og Dharma (kompilation), 2000
Reinkarnation (kompilation), 2001
Fra Betlehem til Golgata, Jesu indvielser, 2001
Tjeneste for menneskeheden (kompilation), 2002
Esoterisk Astrologi, 2. udgave, 2003
Discipelskab i den nye tidsalder, bind II, 2004
Esoterisk Healing, 2. udgave, 2007

[side 3]

Alice A. Bailey

Kristi Tilsynekomst

2. reviderede udgave

VERDENSTJENERNES FOND

[side 4]

Kristi Tilsynekomst

Originaltitel: The Reappearance of The Christ

© Copyright 1948 by Lucis Trust Ltd., Genève, London, New York

1. udgave Borgens Forlag 1976, oversat af E. Persson

2. reviderede udgave © Esoterisk Center Forlag 1994.

Den reviderede udgave er et gruppearbejde

Trykt hos Narayana Press, Gylling

Udgivet som e-book © Verdenstjernerne Fond 2017

ISBN 87-88365-96-4

[side 5-6]

Indhold

	Side
Uddrag af Tibetanerens erklæring.....	<u>7</u>
Nøgleord.	<u>9</u>
<u>1. kapitel</u>	
Læren om den, som skal komme.....	<u>11</u>
<u>2. kapitel</u>	
Kristi enestående situation.	<u>20</u>
<u>3. kapitel</u>	
Kristi tilsynekomst.....	<u>39</u>
<u>4. kapitel</u>	
Kristi arbejde i dag og i fremtiden.	<u>63</u>
<u>5. kapitel</u>	
Kristi lære.	<u>100</u>
<u>6. kapitel</u>	
Den nye verdensreligion.	<u>131</u>
<u>7. kapitel</u>	
Forberedelse til Kristi tilsynekomst.	<u>153</u>
Konklusion.....	<u>178</u>
Register.	<u>183</u>

[side 7]

Uddrag af Tibetanerens erklæring

Det er tilstrækkeligt at sige, at jeg er en tibetansk discipel af en bestemt grad, og det siger jer kun lidt, for alle er disciple fra den mest beskedne aspirant op til og hinsides Kristus selv. Jeg lever ved Tibets grænse og i et fysisk legeme ligesom alle andre mennesker. Undertiden, når mine øvrige pligter tillader det, leder jeg (eksoterisk set) en stor gruppe tibetanske lamaer. Dette er årsag til det forlydende, at jeg er abbed for dette særlige lamakloster. De, der er forbundet med mig i Hierarkiets arbejde (og alle sande disciple deltager i dette arbejde), kender mig under et andet navn og embede. A.A.B. ved hvem jeg er, og kender to af mine navne.

Jeg er en af jeres brødre, som er vandret et lille stykke længere ad vejen end den almindelige studerende, og som derfor har påtaget sig et større ansvar. Jeg har stridt og kæmpet mig frem til mere lys end det, aspiranter kender, som læser disse linjer, og derfor må jeg nødvendigvis virke som overbringer af lyset. Jeg er ikke en gammel mand efter lærernes opfattelse, og dog er jeg heller ikke ung og uerfaren. Mit arbejde er at undervise og udbrede kendskabet til den urgamle visdom, hvor som helst jeg finder genklang, og det har jeg gjort i mange år. Jeg søger også at være til støtte for mestrene M. og K.H., når som helst lejlighed gives, for i lang tid har jeg været forbundet med dem og tilknyttet deres arbejde. I det ovennævnte har jeg meddelt jer meget, men intet som kunne give anledning til den tåbelige tilbedelse og blinde lydighed, som følelsesfulde aspiranter udviser over for den guru og mester, de endnu er ude af stand til at kontakte. Ej heller vil de få den ønskede kontakt, før de har forvandlet deres emotionelle tilbedelse til uselvisk tjeneste for menneskeheden – ikke for mesteren.

De bøger, jeg har skrevet, er sendt ud uden krav på [side 8] anerkendelse. De kan være korrekte, sande og nyttige eller ikke; det er jer, der skal efterprøve deres sandhed gennem praktisk anvendelse og opøvelse af intuition. Hverken jeg eller A.A.B. er det mindste interesseret i at få dem erklæret for in-

spirerede skrifter, eller at nogen (med tilbageholdt åndedræt) skal omtale dem som et af mestrenes værker. Hvis de fremlægger sandheden på en sådan måde, at den naturligt viderefører den lære, der allerede er givet til verden, og hvis den information, der gives, kan løfte den åndelige stræben og viljen til at tjene fra det emotionelle plan, op til det mentale (det plan hvor mestrene *kan* findes), vil formålet med dem være nået. Hvis den undervisning, der gives, finder genklang i de oplyste åndsarbejdere i verden og fremkalder glimt af intuition, lad da læren blive accepteret; men ellers ikke. Hvis disse udsagn kan bekræftes eller anses for sande ifølge loven om overensstemmelse, er det godt og rigtigt. Men skulle det ikke være tilfældet, da bør den studerende ikke acceptere det, der siges.

August 1934

[side 9-10]

Nøgleord

Hver gang retten svinder og uretten vokser, *så* skaber jeg mig selv.
I hver tidsalder kommer jeg til syne for at befri de gode, for at tilintetgøre de onde og for at genopbygge retten.

Bhagavad Gita, Bog IV, Vers 7, 8

1. kapitel

Læren om den, som skal komme Vesterlandsk lære

Læren om avatarer Østerlandsk lære

Ned gennem tiderne, i mange verdenspoker og i mange lande (i dag i alle) opstod stærke spændingstilstande, præget af håbefuld forventning, fordi én var ventet, og der var en forudseelse om hans komme. Det var periodens religiøse lærere, som nærrede og forkyndte denne forventning, og altid i en tid præget af kaos og vanskeligheder, hvor en kultur og civilisation havde kulmineret og var nær sin afslutning, og hvor de gamle religioner var ude af stand til at møde tidens udfordringer og løse menneskenes problemer. En avatars komme, ankomsten af den, som skal komme – eller som vi siger i dag: Kristi tilsynekomst – er nøgleordet til den udbredte forventning. Når tiden er moden, når massernes påkaldelse om hjælp er gennemtrængende nok, og troen hos dem, der ved, er stærk nok, *da* er han altid kommet, og vor tid er ingen undtagelse fra denne urgamle regel eller universelle lov. I årtier har tilsynekomsten af avataren Kristus været imødeset af de troende i begge hemisfærer – ikke kun af troende kristne, men også af dem, der venter Maitreya og Bodhisattvaen, såvel som dem, der venter Imam Mahdi.

Når mennesker føler, at de har opbrugt deres egne ressourcer og er nået til grænsen for deres egen formåen, og at de problemer og omstændigheder, de er konfronteret med, overstiger deres kræfter, er de tilbøjelige til at se sig om efter en guddommelig mægler og formidler, der vil gå [side 12] i forbøn for dem hos Gud og redde dem ud af deres vanskeligheder. De venter en frelser. Denne lære om formidlere, messias'er, kristusskikkelser og avatarer går som en gylden tråd gennem alle verdens religioner og hellige skrifter, og da alle disse

skrifter har samme udspring, findes de i rigt mål overalt. Endda den menneskelige sjæl betragtes som en formidler mellem Gud og menneske; og talløse millioner tror, at Kristus virker som en guddommelig formidler mellem menneskeheden og guddommen.

Hele dette system af guddommelig åbenbaring er (og har altid været) baseret på denne lov om gensidig afhængighed, om et planlagt bevidst forbindelsesled, der kan overføre energi fra ét aspekt af den guddommelige manifestation til et andet – fra Gud i det allerhøjeste til det mest beskedne menneskelige væsen, der lever, strider og sørger på jorden. Overalt finder man denne energioverføring. »Jeg er kommen, for at de skal have liv«, siger Kristus, og verdens hellige skrifter beretter om væsener fra en højere verden, som griber ind i den rent menneskelige. Der findes altid et egnet redskab, gennem hvilket guddommen kan nå og kommunikere med menneskeheden, og læren om avatarer eller om »den, som skal komme« drejer sig om denne kommunikation og disse redskaber for guddommelig energi.

En avatar har en speciel evne (foruden en selvvalgt opgave og en forudbestemt skæbne) til at overføre energi eller guddommelig kraft. Dette er nødvendigvis et stort mysterium og blev på en særegen måde i forbindelse med kosmisk energi demonstreret af Kristus, som – for første gang i jordens historie, så vidt vi ved, – overførte *kærlighedens* guddommelige energi direkte til vor planet og på afgørende måde til menneskeheden. Disse avatarer eller guddommelige budbringere er desuden altid forbundet med ideen om en subjektiv åndelig orden eller et hierarki af åndelige væsener, som tager sig af menneskehedens vel og **[side 13]** udvikling. Hvad vi *virkelig ved* er, at store guddommelige skikkelser ned gennem tiderne har legemliggjort det guddommelige formål og præget hele verdensudviklingen på en sådan måde, at deres navn er kendt og deres indflydelse er mærkbar årtusinder efter, at de har færdes blandt mennesker. Gang på gang er de kommet og har efterladt en forandret verden og desuden en ny verdensreligion. Vi ved også, at troen og profetierne altid har lovet menneskeheden, at de skulle komme til os igen i nødens stund. Disse

påstande er et faktum, hvilket historien beviser. Derudover ved vi relativt lidt om de nærmere detaljer.

Ordet »avatar« er et sanskrit-ord og betyder »at komme ned langt borte fra«. *Ava* (præfiks til substantiverede verber) udtrykker ideen »fra, langt borte, ned«. *Avataram* (komparativ) endnu længere borte fra. Rodleddet *AV* synes altid at betyde *beskyttelse fra oven* og anvendes i forbindelse med ord, der refererer til beskyttelse fra konger og herskere; med hensyn til guder betyder det, at en opofrende handling er blevet set og påskønnet. Ud fra dette kan ordet siges at betyde »komme ned fra den højere verden med dennes velsignelse til gavn for det sted, hvortil den kommer« (fra *Monier-Williams' Sanskrit leksikon*).

Alle verdensavatarer og -frelserer står imidlertid for to grundlæggende motiver: nødvendigheden for Gud af at få kontakt med menneskeheden og stå i forbindelse med menneskene, og menneskehedens behov for guddommelig kontakt, hjælp og forståelse. Som følge heraf er alle sande avatarer guddommelige formidlere. Det er de, fordi de har frigjort sig for alle begrænsninger, fra enhver følelse af »selvcentrerethed« og adskilthed, og ikke mere er – i almindelig menneskelig forstand – det dramatiske centrum for deres eget liv, sådan som de fleste af os er det. Når de har nået det stadium af åndelig decentralisering, kan de blive en *begivenhed* i planetens liv; alles øjne rettes da imod dem, og alle mennesker kan blive påvirket. En avatar eller [side 14] en kristus kommer derfor af to grunde: dels drevet dertil af ukendte og uransagelige årsager, dels på grund af menneskehedens krav eller påkaldelse. En avatars komme er med andre ord en åndelig begivenhed, der finder sted for at tilvejebringe store forandringer eller vigtige fornyelser, indvarsle en ny civilisation eller minde os om de »tabte horisonter«, glemte sandheder, og føre mennesket nærmere til det guddommelige. Avatarer er blevet kaldt »usædvanlige mennesker, som kommer fra tid til anden for at forandre verdens udseende og åbne døren til en ny æra i menneskehedens historie«. De kommer i krisetider, og ofte skaber de kriser for at gøre ende på det gamle og uønskede og bane vej for det nye og mere passende for den videre udfoldelse af

Guds liv i naturen. De kommer, når det onde tager overhånd. Derfor, om ikke af anden grund, kan vi vente en avatar i dag. Forudsætningen er til stede for Kristi tilsynekomst.

Der er avatarer af enhver art og af mange grader; nogle af dem er af planetarisk betydning, fordi de i sig selv er virkeliggørelsen af fremtidige menneskelige udviklingscykler. De anslår tonen og giver læren, som vil blive retningsgivende for den nye tid og danne grundlag for den nye civilisation. De er legemliggørelsen af store sandheder, mod hvilke menneskehedens masser må stræbe, og som er målet for tidens største tænkere, skønt endnu uerkendt. Visse avatarer er i sig selv et udtryk for den højeste menneskelige udvikling og fuldkommenhed, og de fremstår derfor som »det fuldkomne menneske« for deres tid. Andre, endnu større, er betroet varetægten af et guddommeligt princip eller en guddommelig kvalitet, som skal få en ny indflydelse og gives udtryk på jorden. Det er de i stand til, fordi de selv har nået fuldkommenheden og opnået de højest mulige indvielser. De har evnen til at *være* disse åndelige kvaliteter, og fordi de til fuldkommenhed udtrykker en sådan speciel kvalitet, kan de fungere som kanal for [side 15] dens overføring til menneskene fra centret for alt åndeligt liv. Det er dette, som ligger til grund for læren om avatarer og guddommelige budbringere.

En sådan budbringer var Kristus. Han var i dobbelt forstand en avatar, fordi han ikke alene anslog den nye tidsalders grundtone (for to tusind år siden), men også på en mysteriøs og for os uforståelig måde legemliggjorde kærlighedens guddommelige princip; han var den første, som åbenbarede Guds sande natur for mennesket. Menneskehedens råb om hjælp (den anden af de bevæggrunde, som fremkalder en guddommelig tilsynekomst) har stor virkning, især ved en forenet appel, fordi der i menneskets sjæl findes noget, som er beslægtet med avatarens guddommelige natur. Vi er alle guder, alle børn af den Ene Fader, som den sidste af avatarerne, Kristus, fortalte os. Det er dette guddommelige center i hvert menneskehjerte, som, når det vækkes til live, kan fremkalde et svar fra højeste sted, hvor »den, som skal komme« afventer timen, hvor han skal træde frem. Det er kun menneskehedens forenede

krav, dens »samlede hensigt«, der kan fremskynde en avatars nedstigning.

Med få ord: læren om avatarer er følgelig nøje forbundet med *læren om den fortsatte åbenbaring*. Altid ned gennem tiderne, ved enhver af menneskehedens store kriser, i nødens stund, ved en ny races fødsel, eller når en forberedt menneskehed skulle vækkes til en ny og større vision, er der fra Guds hjerte – ifølge barmhjertighedens lov – sendt en lærer, en verdensfrelser, en oplyser, en avatar, en formidler, en kristus, til jorden. Han bringer det budskab, der vil føre til helbredelse, der vil antyde det næste skridt, menneskeheden må tage, og som vil kaste lys over mørke verdensproblemer og åbenbare et endnu ikke virkeliggjort aspekt af det guddommelige. På disse kendsgerninger om fortsat åbenbaring og en trinvis manifestation af det guddommeliges natur hviler læren om avatarer, guddommelige [side 16] budbringere, guddommelige tilsynekomster og frelsere. Historien vidner afgjort om dem alle. Det er også på denne kendsgerning om kontinuitet i rækkefølgen af budbringere og avatarer, og på kendsgerningen om menneskehedens dybe nød i vor tid, at den verdensomspændende forventning om Kristi genkomst er baseret. Det er en iboende tillid til disse kendsgerninger, der har ført til menneskehedens stadigt stærkere påkaldelse i alle lande om en eller anden form for guddommelig undsætning eller guddommelig indgriben. Det er ligeledes bevidstheden om disse kendsgerninger, der har fremkaldt det påbud, der er udgået fra »centret, hvor Guds vilje er kendt«, om at en avatar skulle komme igen; og det er med en viden om disse krav, at Kristus har ladet sine disciple i alle lande *vide*, at han vil vise sig igen, når de har gjort det nødvendige forberedende arbejde.

De mest kendte og anerkendte avatarer er Buddha i øst og Kristus i vest. Deres budskab er kendt af alle, og frugten af deres liv og ord har sat sit præg på to verdensdeles tænkning og civilisation. Fordi de er menneskelig-guddommelige avatarer repræsenterer de det, som menneskeheden let kan forstå. Fordi de er af samme natur som vi, »kød af vort kød, ånd af vor ånd«, har vi tillid til dem, og de betyder mere for os end andre guddommelige tilsynekomster. De er kendt og elsket af

utallige millioner. Det centrum af åndelig energi, som de hver især har oprettet, er hinsides vor fatteevne; *at etablere et kraftcenter af vedvarende energi, åndeligt positivt, er en avatars stadige opgave*. Han fokuserer eller forankrer en dynamisk sandhed, en stærk tankeform eller en malstrøm af magnetisk energi i den menneskelige verden. Dette brændpunkt overfører i stadig stigende grad åndelig energi, det sætter menneskeheden i stand til at udtrykke en guddommelig idé og frembringer i tidens løb en civilisation med dens tilhørende kultur, religion, politik, regering og undervisningssystem. Sådan skabes historien. [side 17] Historie er, når alt kommer til alt, ikke andet end menneskehedens cykliske reaktion på en indstrømmende guddommelig energi, på en inspireret leder, eller på en avatar.

I vor tid er en avatar sædvanligvis en repræsentant for guddommens andet aspekt, kærlighed-visdom, Guds kærlighed. Han kommer som en frelser, som opbygger og opretholder. Menneskeheden er endnu ikke tilstrækkeligt udviklet eller åndeligt orienteret til med lethed at kunne tåle de påvirkninger fra en avatar, som udtrykker Guds dynamiske vilje. For os er en avatar (og det er *vor* begrænsning) endnu en, som beskytter og udvikler, bygger op og bevarer, bistår og værner om de åndelige impulser, som menneskene lever på. Det, som får ham til at manifestere sig, er menneskenes behov for og krav om hjælp og beskyttelse. Menneskeheden mangler endnu at manifestere kærlighed, forståelse og rette menneskelige relationer, som et udtryk for, at de har opnået guddommelighed. Det var denne mangel, som bragte Kristus til os som kærlighedens avatar. Kristus, den store menneskelig-guddommelige budbringer, overførte – fordi han selv havde opnået denne fuldkommenhed gennem forståelse – det magtfulde aspekt af Guds væsen, guddommens *kærlighedsprincip*, til menneskeheden. Før Buddhas komme som oplysningens avatar havde troen på en transcendent Gud, lys og åndelig stræben, været det svage udtryk for menneskets forhold til Gud. Så kom Buddha og beviste i sit eget liv kendsgerningen om Gud immanent såvel som Gud transcendent, Gud i universet og Gud i menneskeheden. Guddommens selv og det guddommelige selv i det

enkelte menneskes hjerte blev en faktor i den menneskelige bevidsthed. Det var en ret ny sandhed for menneskeheden.

Men indtil Kristus kom og levede sit liv i tjenende kærlighed til alle levende væsener og gav menneskene det nye bud om at vise hinanden kærlighed, havde der ikke været lagt syn-derlig vægt på Gud som virkeliggjort kærlighed i nogen af [side 18] verdens hellige skrifter. Det var først efter, at han var kommet som kærlighedens avatar, at Gud blev erkendt som overjordisk kærlighed, kærlighed som skabelsens mål, kærlighed som det fundamentale princip i alle forhold, og kærlighed som det princip, der driver hele det manifesterede univers frem imod opfyldelsen af en plan motiveret af kærlighed. Dette guddommelige princip åbenbarede og understregede Kristus og forandrede derved menneskenes liv, mål og værdier.

Grunden til at han ikke er kommet igen er, at det nødvendige forarbejde ikke er blevet udført af hans tilhængere i alle lande. Hans komme er, som vi siden skal se, i høj grad betinget af oprettelsen af rette menneskelige relationer på jorden. Dette har kirken gennem århundreder forhindret og ikke bidraget til med sin fanatiske iver efter at gøre alle mennesker til »kristne« i stedet for til Kristi efterfølgere. Den har betonet teologiske doktriner i stedet for kærlighed og forståelse, som Kristus var et lysende eksempel på. Kirken har prædiket den flammende Saul fra Tarsus og ikke den blide tømrer fra Galilæa. Og derfor har han ventet. Men nu er hans time kommet, på grund af menneskenes behov i alle lande og på grund af den indtrængende påkaldelse fra menneskemasserne og efter råd fra hans disciple inden for alle trosretninger og verdensreligioner.

Vi kender ikke dagen eller timen for Kristi genkomst. Hans komme afhænger af den appel (ofte ordløs) som en samlet hensigt kan skabe; det afhænger også af oprettelsen af rette menneskelige relationer, samt af det særlige forarbejde, som for tiden udføres af ældre medlemmer af gudsriget, den usynlige kirke eller vor klodes åndelige Hierarki, samt af standhaftigheden hos hans disciple og indviede medarbejdere, som arbejder i de forskellige økonomiske, politiske og religiøse grupper rundt om i verden. Til alt dette kan føjes, hvad kristne

kalder »Guds uransagelige [side 19] vilje«, det ukendte formål hos Verdens Herre, Den gamle af dage (som han kaldes i Det gamle testamente). Han, som »kender sit eget sind, udstråler den højeste kærlighed og koncentrerer sin vilje på sit eget højeste sted i det center, hvor Guds vilje er kendt«.

Når Kristus, kærlighedens avatar, igen kommer til syne, vil *menneskesønner, der nu er gudesønner*, vende deres ansigt fra det strålende lys og sende dette lys ud over *menneskesønnerne, som endnu ikke ved, at de er gudesønner*. Da vil den, som skal komme, vise sig, hans skridt vil blive fremskyndet med vældig magt gennem skyggernes dal af den Ene, som står på bjergets top og ånder evig kærlighed, overjordisk lys og tavs, fredfyldt vilje.

»Da vil menneskesønnerne svare. Da vil et nyere lys stråle ind over jordens triste, plagede jammerdal. Da vil nyt liv rulle gennem menneskenes årer, og deres visioner vil omfatte alt, hvad der skal komme.«

»Fred vil igen komme til jorden, men en fred, som aldrig før var kendt. Da vil viljen til det gode bryde frem som forståelse, og forståelse vil blomstre som god vilje i menneskene.«

2. kapitel

Kristi enestående situation

Verden i dag

Der er en vanskelighed forbundet med antagelsen af læren om Kristi genkomst i dag, og det er følelsen af, at den lære har eksisteret i århundreder, uden at der er sket noget. Dette er et faktum, og heri ligger for en stor del vanskeligheden. Forventningen om hans komme er på ingen måde ny, der er intet usædvanligt eller enestående i det, og de, der stadig holder fast ved denne tanke, betragtes med overbærenhed, morskab eller medlidenhed, som det nu kan falde. En undersøgelse af tidsepoker og deres betydning, den guddommelige hensigt eller Guds vilje, i forbindelse med betragtninger over verdenssituationen, må imidlertid føre os til den antagelse, at *vor tid er enestående* i mere end én betydning, og at Kristus står over for en helt usædvanlig lejlighed. Denne usædvanlige lejlighed, han vil møde, skyldes til en vis grad tilstedeværelsen af faktorer, som ikke før har været til stede, og som i sig selv er usædvanlige; der er i løbet af de sidste hundrede år sket ting i verden, som aldrig før er sket, og det gør vi vel i at huske for perspektivets skyld. Den verden, han nu kommer til, er en ny verden, om ikke just en bedre – endnu. Nye ideer optager sindene, og nye problemer venter på deres løsning. Lad os et øjeblik betragte disse særlige omstændigheder og prøve at forstå den situation, som Kristus vil stå overfor. Vi må nærme os emnet på en realistisk måde og undgå al vag og mystisk tænkning. Hvis det er sandt, at han forbereder sig på at komme, hvis det er en kendsgerning, at han vil medbringe sine disciple, visdommens mestre, og hvis deres komme er nært forestående, hvilke faktorer er det da, som han såvel som de må tage i betragtning? [side 21]

Først og fremmest vil han komme til en verden, der i grunden er én verden. Hans tilsynekomst og virksomhed vil ikke

være begrænset til et lille lokalt område eller til et sted i verden, som den store majoritet aldrig har hørt om, sådan som det tidligere var tilfældet. Radio, presse og nyhedsformidling vil gøre hans komme forskellig fra alle tidligere budbringeres. Hurtige trafikforbindelser vil muliggøre, at utalte millioner kan nå ham med tog, fly og skib. Fjernsyn vil gøre hans ansigt kendt for alle, og sandelig »alles øjne skal se ham«. Selv om hans budskab og åndelige status ikke bliver almindeligt erkendt, vil der uvægerlig blive en universel interesse om hans person, for i dag er selv falske kristusskikkelser og budbringerer genstand for universel nysgerrighed og kan ikke passere upåagtet. Dette skaber en helt ny situation, som ingen af de tidligere frelsende, livbringende gudesønner nogensinde før har været stillet overfor.

Menneskers sensitivitet i dag over for det nye og påkrævede er også helt forskellig fra tidligere; menneskene har udviklet en langt større sensitivitet over for såvel godt som ondt og har i dag en langt mere følsom responsmekanisme end i hine fjerne tider. Hvis man dengang reagerede hurtigt på budbringeren, vil der nu være en endnu hurtigere og mere udbredt reaktion, både i accept og fornægtelse. Folk har i dag en mere spørgende og undersøgende indstilling, de er bedre uddannede, mere intuitive og mere åbne for det særprægede og usædvanlige end i nogen tidligere periode af historien. Deres intellektuelle iagttagelsesevne er skarpere, deres sans for værdier mere forfinet, deres evne til at skelne og vælge er i hurtig udvikling, og de trænger langt hurtigere end før ind til det væsentlige i en sag. Dette er vilkårene for Kristi tilsynekomst, og de vil bevirke en hurtigere spredning af nyheden om hans komme og af indholdet i hans budskab.

Når han kommer i dag, vil han finde en verden, som i enestående grad er fri for gejstlighedens magt og indflydelse. [side 22] Da han var her sidst, holdt det jødiske præsteskab Palæstina i et jernhårdt greb, og farisæerne og saddukæerne var for dette lands folk, hvad de kirkelige autoriteter er for verdens folk i dag. Dog – gennem det sidste århundrede har der været en sund og fornuftig drejning bort fra kirkelig og ortodoks religion, og dette er i sig selv en enestående lejlighed

til en virkelig religiøs fornyelse og til at genopdage vejen til det sande, åndelige liv. Det var ikke præsterne, leviterne, fari-sæerne og saddukæerne, der anerkendte ham, da han var her sidst. De frygtede ham. Og det er højst usandsynligt, at reaktionære kirkefolk vil anerkende ham i dag. Det kan være, at han kommer til syne i en helt uventet skikkelse; hvem ved, om han kommer som politiker, som økonom, som folkefører (opstået af folkets midte) eller som videnskabsmand eller kunstner?

Det er en vildfarelse at tro, som nogen gør, at Kristus hovedsagelig vil virke gennem de kirkelige medier eller verdensreligionerne. Selvfølgelig vil han også virke gennem dem, hvor forholdene tillader det, og der findes en kerne af sandt, åndeligt liv, eller deres påkaldelse er stærk nok til at nå ham. Han vil bruge alle mulige kanaler, gennem hvilke menneskenes bevidsthed kan beriges og orienteres i den rigtige retning. Det ville være mere rigtigt at sige, at det er som verdenslærer han stadig vil virke, og at kirkerne kun er én af de mange veje til undervisning, han vil tage i brug. Alt, hvad der kan oplyse menneskers sind, al propaganda, som tjener til fremme af rette menneskelige relationer, alle metoder til opnåelse af virkelig viden og denne videns forvandling til visdom og forståelse, alt, hvad der kan udvide menneskehedens bevidsthed samt bevidstheden og sensitiviteten hos naturriggerne under det menneskelige, alt hvad der tilintetgør blændværk og illusion, sprænger krystalliseringer og nedbryder statiske tilstande, kommer ind under det åndelige Hierarkis realistiske aktiviteter, som Kristus overvåger. Hans muligheder er begrænset af kvaliteten og intensiteten i menneskehedens egen påkaldelse, og den er [side 23] igen betinget af menneskenes nuværende udviklingstrin.

I middelalderen og tidligere var det kirkerne og de filosofiske skoler, som udgjorde hovedredskaberne for hans subjektive virke, men sådan vil det ikke være, når han rent faktisk er her. Dette er en kendsgerning, som kirkerne og de organiserede religioner gør vel i at se i øjnene. Hans opmærksomhed er nu koncentreret om to nye områder, og han lægger vægten først og fremmest på en verdensomfattende undervisning, og

dernæst på en intelligent udførelse af de politiske funktioner i deres tre aspekter: regeringsansvar, politik og lovgivning. I vor tid er almindelige mennesker ved at vågne op til bevidstheden om regeringernes ansvar og betydning, det er derfor indlysende for Hierarkiet, at før det sande demokrati (som essentielt eksisterer, og som engang vil manifestere sig) kan blive til virkelighed, er det uomgængeligt nødvendigt, at masserne opdrages til en forståelse af et regeringsansvar, økonomisk stabilisering gennem rigtig fordeling, og til ærligt politisk samarbejde. Den lange adskillelse mellem religion og politik *må* ophøre, og det kan nu ske på grund af menneskehedens høje *gennemsnitsintelligens*, og fordi videnskaben har bragt mennesker så tæt ind på livet af hinanden, at alt, hvad der sker i fjerntliggende egne af jorden, bliver en sag af almen interesse i løbet af få minutter. Dette giver Kristus en helt enestående mulighed for hans virke i fremtiden.

Udvikling af åndelig erkendelse er af største betydning i dag som forberedelse til Kristi genkomst; ingen ved, i hvilket land han vil komme; han kunne fremtræde som englænder, russer, sort eller hvid, tyrk, inder, eller komme fra et af de latinske lande, eller være af en hvilken som helst nationalitet. Hvem kan sige det? Han kunne være kristen eller hindu eller buddhist eller helt uden religiøst tilhørsforhold overhovedet. Han kommer ikke for at puste nyt liv i gamle religioner, ej heller kristendommen. Men han kommer for at genoprette menneskenes tillid til Faderens kærlighed, til en levende Kristus og til det indre nære og ubrydelige [side 24] slægtskab mellem alle mennesker jorden over. Hele verdens kommunikationsmidler vil stå til hans rådighed, og de udgør en væsentlig del af den enestående lejlighed, han får tilbudt – og som også han må forberede sig til.

En anden enestående faktor, som vil kendetegne Kristi komme, er ikke alene den almindelige forventning, men også den kendsgerning, at meget allerede er kendt og udbredt i dag om gudsriget eller jordens åndelige Hierarki. Overalt, i alle lande, findes tusinder, som er interesserede i dette Hierarki, som tror på eksistensen af visdommens mestre, Kristi disciple, og som ikke vil blive overrasket, når denne gruppe af gude-

sønner, med deres store leder, Kristus, kommer til syne på jorden. Kirkerne i alle lande har forlængst gjort folk fortrolig med begrebet »gudsriget«; esoterikere og okkultister har i løbet af det sidste århundrede fremført kendsgerninger om dette Hierarki; spiritister har understreget, at de, der er gået over på det usynlige tilværelsesplan, stadig er i live, og deres ledere har også vidnet om eksistensen af en indre, åndelig verden. Alt dette skaber et specielt beredskab, som giver Kristus enestående muligheder, men også usædvanlige problemer. Alle disse åndelige kræfter samt mange andre kræfter inden for såvel som uden for verdensreligionerne og de filosofiske og humanitære grupper, arbejder i disse år under højere ledelse; de er nært forbundne, og deres virksomhed er nøje synkroniseret. De arbejder alle *sammen* (selv om det udadtil ikke ser sådan ud), for i den menneskelige familie findes alle stadier af modtagelighed. Det er fornyelsens, omdannelsens, genopbygningens og opstandelsens forenede kræfter, som er virksomme i alle disse mange grupper, som søger at hjælpe og løfte menneskeheden, genopbygge verden, genoprette stabilitet og følelse af sikkerhed og således (bevidst eller ubevidst) forberede vejen for Kristus.

Buddhas lære har også fået en enestående renæssance og er ved at trænge frem overalt i Vesten, hvor den har fundet hengivne tilhængere i alle lande. Buddha er symbolet [side 25] på oplysning, og overalt i dag lægges der usædvanligt stærk vægt på *lys*. Utallige millioner har ned gennem tiderne anerkendt Buddha som lysbæreren fra det høje. Hans *Fire Ædle Sandheder* afslører årsagerne til menneskenes elendighed og peger på midlet til helbredelse. Han lærte os: hold op med at identificere dig med materielle ting eller med dine ønsker og begær; få sans for de rette værdier; lad være at betragte jordisk liv og ejendom som det væsentlige i livet; følg den Ædle Ottefoldige Vej, som er de rette relationers vej – det rette forhold til Gud, og det rette forhold til dine medmennesker – og bliv lykkelig. De forskellige trin på denne vej er:

De rette værdier
Den rette tale
Den rette levemåde
Den rette tænkning
Den rette aspiration
Den rette opførsel
Den rette bestræbelse
Den rette glæde eller sand lykke

Dette budskab er i høj grad påkrævet i dag i en verden, hvor disse forudsætninger for virkelig lykke konsekvent ignoreres. Det er på denne læres fundament, at Kristus vil rejse en overbygning af broderskab, for rette relationer mellem mennesker er et udtryk for kærlighed til Gud og vil blive menneskeheden næste væsentlige manifestation af guddommelighed. I dag, midt i en hærget, kaotisk og ulykkelig verden, har menneskeheden en ny lejlighed til at forkaste den selviske materialisme og begynde at gå lysets vej. Når menneskeheden viser, at den er villig til at gøre dette, *da* vil Kristus komme, og der er mange tegn i vor tid på, at menneskene er ved at lære lektien og tage de første usikre skridt på vejen til de rette menneskelige relationer, som er lysets vej. [side 26]

Vor tid er usædvanlig deri, at den (som aldrig før) er en cyklus eller periode af konferencer – lokale, nationale og internationale – samt møder og sammenkomster. Klubber, komiteer, konferencer og forbund opstår overalt med det formål at drøfte og undersøge forholdene omkring menneskeligt velvære og frigørelse. Dette fænomen er et af de tydeligste tegn på, at Kristus er på vej. Han er legemliggørelsen af frihed og frigørelsens budbringer. Han stimulerer gruppeånden og gruppebevidstheden, og hans åndelige energi er den dragende kraft, som binder mennesker sammen i bestræbelse for det fælles gode. Hans tilsynekomst vil sammenknytte alle mennesker af god vilje i hele verden uden hensyn til religion eller nationalitet. Hans komme vil forårsage en udbredt og gensidig anerkendelse af det gode i alt. Dette vil være nogle af kendetegnene omkring hans komme, og på dette forbereder vi os allerede nu, hvilket et studium af den daglige presse bevidner.

Det er de mange grupper, der arbejder for menneskeheden vel, som ved deres (bevidste eller ubevidste) påkaldelse, vil få ham til at træde frem. De, som udsender disse påkaldelser, er de åndeligt indstillede mennesker, de oplyste statsmænd, de religiøse ledere og alle andre, hvis hjerter er opfyldt af god vilje. De vil fremkalde ham, *hvis* de kan stå fast i deres fælles hensigt, med håb og forventning. Dette forberedende arbejde må fokuseres gennem og udføres af verdens intelligente elite og ledende humanister, af grupper, som helliger sig forbedringen af de menneskelige vilkår, og af fremragende, uselviske mennesker. Om det forsøg, som Kristus og det åndelige Hierarki nu planlægger, vil lykkes, afhænger helt af menneskenes evne til at bruge det lys, de allerede har i sig til at etablere de rette menneskelige relationer, i deres familie, det nære samfund samt i deres nation og i verden.

Der er derfor den helt afgørende forskel på Kristi nu forventede tilsynekomst og på hans tidligere, at der i dag i verden findes mange grupper, som arbejder for menneskeheden [side 27] vel. Denne bestræbelse er relativt ny, set i historisk perspektiv, og Kristus må forberede sig på, og arbejde med denne udvikling. Den »konferencernes cyklus«, som nu er indledt, er en del af de usædvanlige forhold, som Kristus vil møde.

Imidlertid – før Kristus vil kunne komme med sine disciple – må den nuværende civilisation dø. I løbet af det næste århundrede skal vi til at lære betydningen af ordet »opstandelse«, og den nye tidsalder vil begynde at afsløre dens dybe hensigt og formål. Det første skridt vil blive, at menneskeheden gør sig fri af den døde civilisations ruiner, og forlader de gamle udslidte ideer og livsmønstre ved at opgive de materialistiske mål og sin tilintetgørende selvished, og at den begynder at gå fremad mod opstandelsens klare lys. Dette er ikke symbolsk eller mystisk tale, men en del af de almindelige omstændigheder omkring Kristi genkomst. Det vil blive en cyklus lige så virkelig, som den konferencernes cyklus, vi nu så stærkt er optaget af. Da Kristus var her sidst, lærte han os betydningen af afkald og korsfæstelse; denne gang vil hans budskab dreje sig om *det genopstandne liv*. Den nuværende cyklus af konferencer forbereder menneskeheden på relationernes er-

kendelse, selv om der foreløbig synes at være mere som adskiller end sammenfører; det vigtigste er den generelle menneskelige interesse i at tilvejebringe det nødvendige, og de tanker, der ofres på mål og midler. Opstandelsens periode, som Kristus vil indvarsle, og som bliver hans særlige mission – inden for hvis rammer hele hans øvrige virke vil udvikle sig – vil blive resultatet af den gæring og spiring, som finder sted i verden i øjeblikket, og som de mange konferencer er et ydre vidnesbyrd om.

Det var disse forskellige usædvanlige omstændigheder, som Kristus var opmærksom på under krigen, da menneskehedens nød fik ham til at beslutte at fremskynde sin genkomst. Verdens ulykkelige tilstand som følge af verdenskrigen, århundreders selviskhed, den udprægede sensitivitet, [side 28] som mennesker udviste overalt (som følge af udviklingen), den vidt udbredte viden om det åndelige Hierarki og den bemærkelsesværdige udvikling af gruppebevidsthed, der viser sig på mange måder i konferencernes mangfoldighed, frembød en så enestående anledning for Kristus, at beslutningen var uundgåelig.

Med al skyldig respekt kan man sige, at der i denne »anledning« var to faktorer involveret, og begge kan være vanskelige for mennesker at forstå. At hans vilje var ét med Faderens, og at denne overensstemmelse førte til en vigtig beslutning, må vi anerkende. Men det er ikke let for de almindelige kristne at forstå, at Kristus er på vej mod stadig større erfaringer, og at der intet statisk og permanent er i hans guddommelige liv – undtagen hans uforanderlige kærlighed til menneskeheden.

En nøje granskning af Evangeliet, uden hensyn til den ortodokse udlægning, vil afsløre visse ting. De sædvanlige fortolkninger er helt enkelt nogle menneskers opfattelse af en samling græske, latinske og aramæiske ord – kunne folk blot indse det. Den kendsgerning, at de fleste accepterede kommentatorer levede for mange hundrede år siden, synes at have givet deres ord en ganske uberettiget værdi. En nutidig fortolker eller kommentators ord er tilsyneladende ganske værdiløse i sammenligning med disse fra gammel tid, skønt den moder-

ne kommentator sandsynligvis er mere intelligent og bedre uddannet end de gamle, og tillige kan drage fordel af de mange anerkendte oversættelser og en eksakt videnskab. Teologisk lider vi i dag under fortidens uvidenhed; det er ejendommeligt, at der lægges større vægt på en fortidig kommentator end på en moderne, intelligent og bedre uddannet. Hvis *Det nye testamente* er sandt i sin præsentation af Kristus, hvis det er troværdigt i sin gengivelse af hans ord om, at vi kan gøre »større ting« end han gjorde, og hvis det er sandt, at han sagde: »Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen,« hvad forkert er der så i at anerkende menneskets evne til [side 29] at komme på højde med Kristi tænkning og få indsigt i det, som han ville, at vi skulle vide? Kristus sagde, at »hvis nogen vil gøre Guds vilje, skal han erfare«; det var på den måde, at Kristus selv kom til sin viden, og det er metoden, han forsikrer os vil lykkes for hver og én af os.

Det var den dæmrende forståelse i Kristi bevidsthed af betydningen af Guds vilje, der ledte ham til visse store beslutninger, og som fik ham til at udbryde: »Fader, ske ikke min vilje, men din«. Disse ord tyder afgjort på, at der var en konflikt og ikke overensstemmelse mellem de to viljer; de viser Kristi beslutning om, at der ikke skulle være nogen modsætning mellem hans vilje og Guds vilje. Pludselig så han i en vision den frembrydende guddommelige hensigt med menneskeheden, og – gennem menneskeheden – med planeten som helhed. På det særlige udviklingsstadium, som Kristus da havde nået, og som havde gjort ham til det åndelige Hierarkis overhoved, til alle mestrenes mester og til lærer for engle og mennesker og til den, som virkeliggør gudsrigetets gennembrud, var hans bevidsthed absolut ét med den guddommelige Plan. Planens gennemførelse på jorden og dens mål: at oprette gudsriget og skabe betingelser for fremkomsten af det femte naturrige var for ham ganske enkelt lovens opfyldelse, og til dette formåls gennemførelse var og har hans liv altid været viet.

Planen, dens mål, dens teknik og dens love, dens energi (kærlighedens) og den nære, stadig tættere forbindelse mellem det åndelige Hierarki og menneskeheden kendte og forstod han til fulde. På højdepunktet af denne fuldbyrdede indsigt og

i det øjeblik, hvor han fuldstændigt underkastede sig nødvendigheden af at ofre sit liv for fuldbyrdelsen af denne Plan, skete der med ét en meget stor bevidsthedsudvidelse. Betydningen, hensigten, formålet med det hele og forståelsen af den guddommelige idé, (som den eksisterede i Faderens bevidsthed), dæmrede i hans sjæl – ikke i hans sind, for åbenbaringen var langt større. Han så endnu dybere ind i den guddommelige mening end det nogensinde [side 30] før havde været muligt; betydningens verden og fænomenernes verden forsvandt for hans blik, og esoterisk set mistede han alt. Såvel det skabende sinds mentale energi, som kærlighedsenergien, var for en stund veget fra ham. Han var berøvet alt, hvad der havde gjort livet udholdeligt og givet det mening. En ny type af energi blev nu tilgængelig – livets egen energi, *gennemtrængt af formål og motiveret af hensigt*. Denne energi var for ham ny og ukendt, hidtil ikke-erkendt. For første gang blev forbindelsen mellem *viljen*, som hidtil i hans liv havde udtrykt sig gennem kærlighed, og det skabende arbejde, der indvarsler den nye verdensorden, helt klar for ham. Da gennemgik han forsagelsens Getsemane. Det større, det mægtigere og mere omfattende åbenbares for ham, og alt, som før havde syntes vigtigt og væsentligt, var tabt af syne i den større vision. Det er denne intense oplevelse af væren og identifikation med den guddommelige hensigt – med Gud selv, Faderen, Verdens Herre – på et bevidsthedstrin, vi endnu intet kender til, som opfyldte Kristi bevidsthed på den højere evolutions vej. Det er på denne vej, at han er i dag, og han betrødte den for to tusind år siden i Palæstina. Han *vidste* da, på en for ham hidtil ukendt måde, hvad Gud ville, og hvad meningen var med menneskehedens skæbne, og hvilken opgave han selv havde i udarbejdelsen af denne skæbne. Vi har igennem århundrederne ikke skænket det mange tanker, hvordan Kristus selv reagerede på sin skæbne og dens virkning på menneskehedens. Vi har ikke interesseret os for det aspekt af hans reaktion på den viden, som blev ham til del. Vor almindelige indstilling til hans offer og indsats har været selvisk og egennyttig.

Ordet at »*vide*« (i forbindelse med Kristi og mindre indviendes bevidsthed) udtrykker en bekræftelse på den indsigt, som

den indviede har opnået gennem eksperiment, erfaring og virkeliggørelse. Den første svage reaktion på monadisk »skæbne« og på den universelle indflydelse, som en gudesøn kan udøve, gør sig nu gældende i Kristi bevidsthed – [side 31] som den vil hos enhver, der følger hans anvisning og opnår den fuldkommenhed, han viste os er mulig. Den højeste guddommelige kvalitet eller aspekt begynder nu at øve sin indflydelse i den stadigt fremadskridende gudesøns liv; han kender intelligensens betydning, han forstår betydningen af kærlighed og dens tiltrækningskraft. Og nu – som følge af denne indsigt – bliver han bevidst om viljens magt og realiteten af den kraft, der ligger i den guddommelige hensigt bag denne vilje – og som viljen (for enhver pris) må gennemtvinge. Dette var Kristi store krise.

Der er fire steder i Evangeliet, hvor denne universelle eller monadiske erkendelse kommer til udtryk (som et vidnesbyrd om den progressive guddommelige udvikling). Lad os et øjeblik se på hver enkelt af dem:

1. Der er først og fremmest hans udtalelse til forældrene i templet: »Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?« Vi bør her lægge mærke til, at han da var tolv år gammel, og at det arbejde, som han (som sjæl) havde været optaget af, nu var fuldbyrdet; tolv er fuldendelsens tal, som det er udtrykt i en anden gudesøns, Herkules' tolv arbejder. Den symbolske betydning af hans tolv år er siden udtrykt i de tolv apostle, der symboliserer tjeneste og offer. Han var også i Salomons tempel, som er symbolet på sjælens fuldkomne liv, ligesom tabernaklet i ørkenen symboliserer den ufærdige, ufuldkomne personligheds kortvarige liv. Kristus talte derfor fra sjælsplanet og ikke kun som et åndeligt menneske på jorden. Da han sagde disse ord, udførte han også et tjenestearbejde, som et arbejdende medlem af det åndelige Hierarki, for hans forældre fandt ham i færd med at undervise præsterne, farisæerne og saddukæerne. Alt dette viser, at han forstod sin opgave som verdenslærer, idet han her for første gang i sin fysiske hjerne var blevet klar over den guddommelige hensigt eller guddommelige vilje. [side 32]

2. Derefter følger hans udtalelse til disciplene: »Se vi drager nu op til Jerusalem«, hvorefter vi læser, at han ufravigeligt styrer sine skridt mod denne stad. Dette var et vink til dem om, at han nu havde et nyt mål. Det eneste sted, hvor der er fuldkommen »fred«, (for det er, hvad navnet »Jerusalem« betyder) er »det center, hvor Guds vilje er kendt«. Vor klodes åndelige Hierarki (Kristi usynlige kirke) er ikke et fredfyldt sted, men en sand hvirvel af kærlighedsfyldt aktivitet, mødestedet for energier, der strømmer ind fra den guddommelige viljes center, og fra menneskeheden, den guddommelige intelligens' center. Kristus havde nu orienteret sig hen imod det guddommelige center, som i de gamle skrifter kaldes »stedet for rolig afgørelse og afbalanceret, urokkelig vilje«. Denne udtalelse markerede en krise og en beslutning i Kristi liv og beviser hans bevægelse frem imod guddommelig fuldbyrdelse.

3. Dernæst, i Getsemane have, siger han: »Fader, ske ikke min vilje, men din«, hvilket antyder hans erkendelse af sin guddommelige skæbne. Meningen med disse ord er ikke (som kristne teologer ofte udlægger det) en accept af en ubehagelig fremtid, af smerte og død. Det var et udbrud fremkaldt af erkendelsen af hans missions universelle rækkevidde og af hans livs intense brændpunkt, i universel betydning. Getsemaneoplevelsen er en erfaring, som kun er mulig for de gudesønner, der har nået hans usædvanlige udviklings højde; den havde ingen virkelig forbindelse med korsfæstelses-episoden, som de ortodokse kommentatorer understreger.

4. Kristi sidste ord til sine apostle var: »Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende« (*Matt.28,20*) eller afslutningen på en cyklus. Nøgleordet her er »ende«. Det anvendte græske ord er »sun-teleia«, der betyder ende på en tidsepoke, hvorefter en anden følger umiddelbart efter (hvad vi ville kalde afslutningen på en cyklus). Det er ordet »telos« [side 33] der på græsk betegner den endelige *afslutning*. I *Matt. 24,6* »dog, det er endnu ikke enden« er det andet ord *telos* anvendt, for her betyder det, at »enden på den første epoke endnu ikke er nået«.

Her talte han som det åndelige Hierarkis overhoved og udtrykte sin guddommelige vilje (nu ét med Guds vilje) til at oplyse og til stadighed »overskygge« og gennemtrænge menneskenes verden med sin bevidsthed. Det var en magtfuld bekræftelse, båret frem af hans udviklede viljes energi, hans altomfattende kærlighed og hans intelligens. Denne bekræftelse har gjort alle ting mulige.

Det var også viljens magnetiske kraft, som Kristus henviste til, da han sagde: »Og jeg – når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig«. Det har intet at gøre med korsfæstelsen, men med Kristi magnetiske evne til at drage alle mennesker, ved hjælp af det iboende Kristus-liv i alle hjerter, ud af de materielle værdiers verden og ind i den åndelige erkendelsesverden. Det har intet at gøre med døden, men derimod med livet; det har ingen relation til korset, men til opstandelsen. Hidtil har kristendommens nøgleord været døden, symboliseret for os ved Kristi død og stærkt fordrejet af Paulus i hans forsøg på at forene den nye religion, som Kristus bragte, med jødernes gamle blod-religion. I den cyklus, som Kristus vil indlede ved sin genkomst, vil målet for al religiøs undervisning verden over blive menneskeåndens opstandelse. Vægten vil blive lagt på levendegørelsen af Kristi natur i alle mennesker, og på *brugen af viljen til at iværksætte denne levende forvandling* af vor lavere natur. Forbilledet vil være den opstandne Kristus. Denne »opstandelsens vej« er den strålende vej, den oplyste, som leder mennesket fra ét vigtigt guddommeligt udtryk til et andet; det er vejen, på hvilken intelligensens lys vil bryde frem, den sande kærligheds strålende substans, og den urokkelige vilje, som aldrig viger eller besejres. Dette vil blive gudsrigetets erklærede kendetegn. [side 34]

Menneskeheden står i dag ved et specielt og enestående midtpunkt, midt imellem en ulykkelig fortid og en fremtid fuld af håb, dersom vi anerkender Kristi tilsynekomst og forbereder os på hans komme. Vor tid er fuld af løfter, men også fuld af vanskeligheder; verdens skæbne – og med forlov at sige også Kristi umiddelbare virke – ligger i dag og i nærmeste fremtid i menneskenes hænder. Krigens rædsel og hele

menneskehedens nød fik i 1945 Kristus til at tage en stor beslutning – en beslutning som gav sig udtryk i to meget vigtige bekendtgørelser. Han meddelte det samlede åndelige Hierarki og alle sine tjenere og disciple på jorden, at han havde besluttet at træde frem igen i fysisk kontakt med menneskeheden, *hvis* de ville tage de indledende skridt til at oprette rette menneskelige relationer på jorden. Derforuden gav han verden (den jævne mand) en af de ældste bønner, der kendes, men som det hidtil kun har været de mest ophøjede åndelige væsners privilegium at bruge. Han brugte den selv for første gang i 1945, siges det, ved juni fuldmåne, der er kendt som Kristi fuldmåne på samme måde, som maj fuldmåne er kendt som Buddhas. Det var ikke let at oversætte disse gamle udtryk (så gamle, at de er uden dato og baggrund af nogen art) til moderne sprog, men det blev gjort, og Den store invokation, som en gang vil blive en verdensbøn, blev fremsagt af Kristus og nedskrevet af hans disciple. Den lyder som følger:

[side 35]

Fra lysets kilde i Guds sind
lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.

Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad Planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette Planen på jorden.

Dens usædvanlige kraft kan ses af den omstændighed, at hundrede tusinder af mennesker allerede bruger den hver dag og mange gange om dagen; den er oversat til atten forskellige sprog (1947) og bruges af folk på alle disse sprog; i Afrikas jungler er der indfødte grupper, som bruger den, og den findes på skrivebordene hos fremtrædende ledere i vore store byer; den bliver udsendt over radio i Europa og Amerika, og der er ikke det land eller den ø i verden, hvor den ikke kendes og bruges. Alt dette skete inden for atten måneder.

Denne nye invokation kan, hvis den bliver udbredt overalt, blive for den nye verdensreligion, hvad fadervor har været for kristendommen og den 23. salme for åndeligt indstillede jøder. Der er tre forskellige måder at nærme sig denne store bøn eller invokation på:

[side 36]

1. En for almenheden
2. En for esoterikere eller aspiranter og verdens disciple
3. En for Hierarkiets medlemmer

Almenheden vil betragte den som en bøn til en transcendent Gud. De kan endnu ikke anerkende Gud som immanent i sin skabelse; de vil opsende den på håbets vinger – håbet om lys og kærlighed og fred – som de uophørligt længes efter. De vil også opfatte den som en bøn om oplysning af alle herskere og af lederne inden for alle grupper, der arbejder med verdensproblemerne; som en bøn om kærlighed og forståelse mellem mennesker, så de kan leve i fred med hinanden; som et krav om, at Guds vilje må ske – en vilje, som de ikke kan vide noget om, og som altid forekommer dem så uransagelig og altomspændende, at deres sædvanlige indstilling er resignation og villighed til at afstå fra alle spørgsmål; som en bøn om styrkelse af den menneskelige ansvarsfølelse, sådan at alle vortids erkendte onder – der i den grad piner og bekymrer menneskeheden – kan forsvinde og det ondes noget ubestemmelige årsag bringes under kontrol. Og endelig vil de opfatte den som en bøn om, at en eller anden lige så vag oprindelig tilstand af

lyksalighed vil blive genoprettet og al sorg og lidelse forsvinde fra jorden. Dette er for dem fuldkommen rigtigt og gavnligt, og alt, hvad der i øjeblikket er muligt.

Esoterikere, aspiranter og åndeligt indstillede mennesker vil have en dybere og mere forstående indstilling. Dem vil den bibringe en erkendelse af årsagernes verden og af de åndelige ledere, som står bag verdensbegivenhederne og fra det indre plan styrer verdens gang. De står klar til at styrke dem, der har de rigtige visioner, klar til ikke alene at påpege årsagen til det, der sker på livets forskellige områder, men også til at åbenbare det, som vil hjælpe menneskeheden videre frem og ud af mørket til lyset. Med en sådan grundholdning vil nødvendigheden af at udbrede kendskabet til disse fundamentale kendsgerninger være indlysende, [side 37] og en æra af åndelig information og formidling, iværksat af disciple og videreført af esoterikere, vil vokse frem af denne nødvendighed. Denne æra begyndte i 1875, da *kendsgerningen* om eksistensen af visdommens mestre blev offentliggjort. Dette arbejde er blevet videreført på trods af fejltagtig fremstilling og hånende angreb på ideen. Erkendelsen af de foreliggende kendsgerningers virkelige natur og den begyndende intuitive forståelse hos dem, der studerer okkultisme, samt hos intelligentsiaen, har hjulpet meget hertil.

En ny mystikertype, som adskiller sig fra fortidens mystikere ved sin praktiske interesse for aktuelle verdensproblemer og ikke kun for religiøse og kirkelige anliggender, vil efterhånden gøre sig gældende; han udmærker sig ved mangel på interesse for sin egen personlige udvikling, ved evnen til at se Gud immanent i alle trosretninger og ikke bare i sin egen særlige form for religiøs tro, og tillige ved sin evne til at leve livet i den guddommelige nærværelses lys. Dette har alle mystikere været i stand til i større eller mindre grad, men den moderne mystiker adskiller sig fra fortidens derved, at *han er i stand til klart at vise andre Vejens teknik*; han kombinerer hoved og hjerte, intelligens og følelse med en intuitiv opfattelse, som hidtil har manglet. Det åndelige Hierarkis klare lys oplyser den moderne mystikers vej, og ikke kun som hidtil lyset fra hans egen sjæl; dette vil i stadig stigende grad blive tilfældet.

Begge disse grupper – almenheden og verdens aspiranter på forskellige udviklingstrin – har iblandt sig nogle, der skiller sig ud fra gennemsnittet ved en dybere indsigt og forståelse; de befinder sig i et ingenmandsland og virker som formidlere mellem henholdsvis masserne og esoterikerne og esoterikerne og Hierarkiets medlemmer. Glem ikke, at disse sidste også bruger Den store invokation, og at *der ikke går en dag, uden at Kristus selv sender den ud.*

For en umiddelbar betragtning ligger skønheden og styrken i denne invokation i dens enkelthed og deri, at den udtrykker [side 38] visse centrale sandheder, som alle mennesker naturligt og normalt accepterer – eksistensen af en oprindelig intelligens, som vi vagt kalder *Gud*; at den bevægende kraft bag det synlige univers er *kærlighed*; at en stor individualitet, som de kristne kalder *Kristus*, kom til jorden og legemliggjorde denne kærlighed, så vi kunne forstå den; at både kærlighed og intelligens er virkninger af det, som kaldes Guds *vilje*; og endelig den selvindlysende sandhed, at det kun er gennem *menneskeheden* selv, at den guddommelige Plan kan virkeliggøres.

Denne Plan tilskynder menneskeheden til at manifestere kærlighed og opfordrer mennesker til at »lade deres lys skinnene«. Så kommer til sidst det alvorlige krav, at lysets og kærlighedens Plan, virkeliggjort gennem menneskeheden, må »forsegle døren til det onde«. Sidste linje indeholder *ideen om genoprettelse* og anslår fremtidens grundtone, idet den bebudede, at dagen vil komme, hvor Guds oprindelige idé og hensigt ikke længere vil blive modarbejdet af menneskenes fri vilje og ondskab – ren materialisme og selviskhed; det guddommelige formål vil da blive virkeliggjort gennem menneskehedens forvandlede natur og målsætning.

Dette er den enkle og tydelige mening, som er i samklang med alle menneskers åndelige længsel overalt på jorden.

Anvendelsen af denne invokation eller bøn og den stigende forventning om Kristi genkomst indebærer i dag menneskehedens største håb. Hvis det ikke var sådan, ville bønner være nytteløse, en ren hallucination, og verdens hellige skrifter med deres beviselige forudsigelser ville være vildledende og vær-

diløse. Men århundreders erfaring beviser, at *dette ikke er tilfældet*. Bønner bliver og er altid blevet besvaret; store gudsønner er altid kommet på menneskehedens forlangende og vil altid komme, og han, som alle venter i dag, *er* på vej.

3. kapitel

Kristi tilsynekomst

Verdens forventning

Den transcendent Gud, større, mægtigere og mere omfattende end den verden, han skabte, er universelt anerkendt og har altid været almindeligt fremhævet; alle trosretninger kan sige med Shri Krishna (når han taler som Gud, skaberen): »Efter at have gennemtrængt hele universet med et fragment af mig selv, forbliver jeg«. Ideen om den transcendent Gud har domineret den religiøse tænkning hos millioner af jævne og åndeligt indstillede mennesker i de århundreder, der er gået, siden menneskeheden begyndte at stræbe hen imod det guddommelige.

Nu begynder den anden store sandhed langsomt at dæmre i menneskehedens vågnende bevidsthed, Gud immanent, som på guddommelig vis gennemtrænger alle former og indefra opretholder alle naturriggerne, søger den iboende guddommelighed udtrykt gennem mennesket, og – som for to tusind år siden – i Kristi person gav os et eksempel på denne iboende guddommeligheds væsen. Som resultat af denne åbenbaring af guddommelig tilstedeværelse er et nyt begreb nu ved at trænge ind i den menneskelige bevidsthed: »Kristus i jer, herlighedens håb« (*Kol.1,27*). Der er en voksende tro på, at Kristus *er i os*, som han var i mesteren Jesus, og denne tro vil forandre alle forhold i verden og menneskers indstilling til livet.

Underet i det liv, som blev levet for to tusind år siden, er stadig hos os og har ikke mistet sin friskhed; det er til evig inspiration, håb, opmuntring og eksempel. Den kærlighed, han demonstrerede for os, er en stadig udfordring til [side 40] den tænkende verden, skønt kun forholdsvis få virkelig har forsøgt at udvise den samme kærlighed som han – en kærlighed, som ufejlbarligt fører til et liv i verdenstjeneste, til fuldkommen selvforglemmelse, og til et udstrålende, magnetisk liv. Hans

ord var få og enkle, og alle kan forstå dem, men deres betydning er stort set gået tabt i Paulus' indviklede teorier og påbud, og i teologiske kommentatorers endeløse diskussioner, lige siden Kristus forlod os – eller tilsyneladende forlod os.

Alligevel er Kristus menneskeheden nærmere i dag end nogensinde før i historien; han er nærmere end den mest længselsfulde og håbefulde discipel er vidende om, og han kommer endnu nærmere, hvis det, som her skrives bliver forstået og bragt til menneskers kendskab overalt på jorden. For Kristus tilhører menneskeheden, hele den menneskelige verden, og ikke bare kirkerne og de religiøse samfund rundt om i verden.

Alle hans store disciple, visdommens mestre og alle de frigjorte gudesønner, som i tidens løb har overskredet tærskelen fra mørke til lys, fra det uvirkelige til det virkelige, fra død til udødelighed, er i dag samlet omkring ham dér på jorden, hvor han har sit tilholdssted. De står klar til at udføre hans bud og til at følge ham – alle mestres mester og engles og menneskers lærer. Repræsentanter for alle verdensreligionerne venter dér på under hans vejledning at tilkendegive for alle dem, der i dag strider i verdens malstrøm og søger at løse verdens problemer, at *de ikke er alene*. Den transcendent Gud virker gennem Kristus og det åndelige Hierarki for at bringe hjælp til jorden, og den immanente Gud i alle mennesker står på tærskelen til nye store erkendelser.

Den store apostolske succession af kendere af Gud forbereder sig i dag på nye aktiviteter. Det er den lange række af dem, som har levet på jorden, som har accepteret den transcendent Gud som en kendsgerning og har opdaget [side 41] den immanente Guds realitet. De har i deres eget liv virkeliggjort de guddommelige egenskaber, som er karakteristiske for kristuslivet. De har levet på jorden, som han gjorde (og stadig gør), og er nu rykket uden for vort synsfelt, efterladende os et eksempel til efterfølgelse, at også vi kan følge i hans og deres fodspor. Også vi vil engang tilhøre denne store succession.

Buddha selv har stillet sig bag Kristus i ydmyg erkendelse af den guddommelige opgave, han er ved at fuldbyrde, og fordi denne fuldbyrdelse nu er nært forestående. Det er ikke alene dem, der virker bevidst i gudsriget, som er klar over hans

plan, men også de store åndelige væsener, som lever i »Faderens hus«, i »det center, hvor Guds vilje er kendt«, er beredte og organiseret til at støtte hans arbejde. Hele den åndelige succession fra »Den gamle af dages trone« ned til den mest beskedne discipel (som med andre er forsamlet ved Kristi fødder) er i dag koncentreret om at hjælpe menneskeheden.

Det store øjeblik, han har ventet så tålmodigt på, er nu lige ved at være inde; »tidsalderens ende« eller verdens ende, som han talte om til sin lille gruppe af disciple: »Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende«, er nu kommet. I dag står han og venter, vel vidende, at timen er kommet, hvor han vil »se frugterne af sin sjæls møje og blive tilfreds«.

Gennem hele den åndelige kæde af gudesønner er der kun forventning og forberedelse at se og mærke. »*Hierarkiet venter*«. Det har gjort alt, hvad der er muligt i den nuværende situation. Kristus står i tålmodig tavshed med opmærksomheden rettet mod de bestræbelser, der er i gang for at materialisere hans arbejde på jorden og gøre det muligt for ham at fuldende den opgave, han påbegyndte for to tusind år siden i Palæstina. Buddha holder sig i beredskab nær ved jorden for at kunne yde sin indsats, hvis menneskeheden giver ham lejlighed til det. Alt beror nu [side 42] på, om mennesker af god vilje handler rigtigt.

Fra Faderens hus – »det center, hvor Guds vilje er kendt«, eller esoterikernes Shamballa – er befalingen udgået: Timen er inde. Fra gudsriget, hvor Kristus hersker, genlød svaret: »Fader, ske din vilje«. Nede i menneskenes ulykkelige, forvirrede og stridende verden lyder uophørligt råbet: »Må Kristus komme tilbage til jorden«. De tre store åndelige centre: Faderens hus, gudsriget og den vågnende menneskehed har kun ét formål, én idé og én fælles forventning.

Det er væsentligt, at vi i dag får et større kendskab til »centret, hvor Guds vilje er kendt«. Offentligheden må have nogen forståelse af dette højeste åndelige center, som Kristi bevidsthed altid var rettet imod – om vi ellers skal tro Evangeliet. Gang på gang læser vi i Det nye testamente, at »Faderen talte til ham«, eller at »han hørte en stemme«, ingen andre hørte, eller at det lød: »Denne er min elskede søn«. Vi læser, at han

flere gange modtog bekræftelsens segl (som det kaldes). Og kun Faderen, den planetariske Logos, den Ene, »thi i ham lever og røres og er vi« (Ap.G. 17,28), Verdens Herre, Den gamle af dage kan udtale dette højeste bekræftende ord. Der er, som vi ved, fem kriser eller indvielser i forbindelse med mesteren Jesus – fødslen i Betlehem, dåben, forklarelsen, korsfæstelsen og opstandelsen – men bag denne rent faktiske og bogstavelige lære er der en understrøm eller underforståelse af noget langt højere af større betydning – Faderens bekræftende stemme, der bifalder, hvad Kristus har gjort.

Når Kristus i løbet af de næste to tusind år fuldender det værk, han indledte for to tusind år siden, vil den bekræftende stemme sikkert lyde igen, og den guddommelige anerkendelse af hans komme vil blive givet. Da vil Kristus tage den vældige indvielse, om hvilken vi intet ved, ud over, at to guddommelige aspekter da vil forenes i ham (den fuldkomne manifestation af kærlighed-visdom, motiveret af [side 43] guddommelig vilje eller magt). Da vil Buddha og Kristus sammen stå foran Faderen, Verdens Herre, og sammen se hans herlighed, for derefter at gå videre til et højere liv og tjeneste af en for os ukendt art.

Jeg skriver ikke dette i en fanatisk eller forventningsfuld ånd; jeg taler ikke som spekulativ teolog eller repræsentant for en særlig retning af religiøs ønsketænkning. Jeg taler, fordi mange ved, at tiden er moden, og at den appel, som enkle, trofaste hjerter har opsendt, er trængt igennem til den højeste åndelige sfære og har sat kræfter i gang, som nu ikke kan standses. Den fortvivlede menneskeheds råb om hjælp er i dag af et sådant omfang og en sådan styrke, at det – i forening med det åndelige Hierarkis viden og visdom – har udløst bestemte aktiviteter i Faderens hus. Disse vil resultere i Guds herlighed, i forvandlingen af den guddommelige vilje-til-det-gode til menneskets gode vilje, som til sidst vil skabe fred på jorden.

Et nyt kapitel i det åndelige livs store bog er ved at blive skrevet; en ny bevidsthedsudvidelse er umiddelbart forestående; en ny erkendelse af den guddommelige årvågenhed er nu mulig for menneskeheden, og sandheden i det bibelske udsagn »alles øjne skal se ham« (Åb.1,7) vil blive afsløret. Menneske-

hedens religiøse liv eller åndelige historie aftegner sig for os i en række af kendsgerninger, kendsgerningen om dem, der ned gennem tiderne har udgjort den apostolske succession, kulminerende i de store religiøse ledere, som er fremstået iblandt os siden år 700 f.Kr. og som har grundlagt de store verdensreligioner og, frem for alt, i Kristus selv, som var den fuldkomne legemliggørelse af Gud immanent såvel som bevidstheden om Gud transcendent. Kendsgerningen om væsentlige åndelige begreber som kærlighed og menneskelighed, der altid har været til stede i baggrunden af den menneskelige bevidsthed, og nu er ved at bryde igennem, kendsgerningen om det sande broderskab, *baseret på det ene guddommelige liv som [side 44] gennemtrænger den ene sjæl og udtrykker sig gennem den ene menneskehed*, og derfor kendsgerningen om slægtskabet med det guddommelige liv i verden og selve menneskeheden. Det er denne nye voksende erkendelse og denne frembrydende åndelige indstilling, som vil føre til de rette menneskelige relationer og til sidst til verdensfred.

En anden erkendelse er i dag ved at vinde frem, og det er erkendelsen overalt af Kristi genkomst som nært forestående (hvis man kan bruge en sådan vending om en, der aldrig har forladt os) og af de nye åndelige udfordringer, som denne begivenhed vil medføre og muliggøre.

Grundlaget for denne erkendelse er den dybtliggende overbevisning, iboende den menneskelige bevidsthed, at en stor lærer eller frelser, profet, lovgiver eller guddommelig repræsentant *må* træde frem fra den åndelige verden, som svar på menneskenes behov og krav. Altid, ned gennem tiderne, når nøden var størst og som svar på menneskenes udtalte krav, *er* en gudesøn trådt frem under mange forskellige navne. Kristus kom og forlod os tilsyneladende igen uden at fuldbyrde sit værk, og hans vision for menneskeheden er endnu ikke opfyldt. I to tusind år syntes det, som om hans værk var blokeret, hæmmet og til ingen nytte, for kirkernes vækst i løbet af disse århundreder er ingen garanti for den åndelige fremgang, han stræbte efter. Der skal mere til end teologiske fortolkninger og numerisk forøgelse af verdensreligionernes tilhængere, (kristendom og buddhisme iberegnet) for at hans verdensmission

kan siges at være lykkedes. Det hele syntes umuligt, for de tre forudsætninger, under hvilke det skulle vise sig, om hans værk bestod sin prøve, var endnu ikke til stede. Men i dag er de åbenlyse kendsgerninger. For det første en almen global tilstand, der som følge af menneskenes selvished har vist sig at være så katastrofal, at menneskeheden er blevet tvunget til at indse katastrofens årsag og oprindelse. For det andet: en åndelig opvågning forårsaget af impulser fra menneskesindets [side 45] dybeste indre. *Dette er tilfældet i dag* som følge af verdenskrigen (1914-1945). For det tredje en stadigt stærkere påkaldelse, et krav eller en bøn om hjælp rettet mod de højeste åndelige kilder, uanset, hvad vi kalder disse kilder.

Disse tre forudsætninger er nu opfyldt, og menneskeheden står over for nye muligheder. Katastrofen, som har hjemsøgt menneskeheden, er omfattende og universel, ingen kan undslippe, og alle er involveret på den ene eller anden måde – fysisk, økonomisk eller socialt. Menneskenes åndelige opvågning jorden over (inden for eller uden for verdensreligionerne, men mest udenfor) er et fremherskende og gennemgribende træk, og overalt ses en søgen hen imod Gud. Sluttelig har disse to årsager i forening fremkaldt menneskehedens påkaldende råb; det er klarere, renere og mere uselvsk end nogensinde før i menneskehedens historie, fordi det er baseret på en mere klar tænkning såvel som en fælles lidelse. Sand religiøsitet er igen ved at bryde frem i menneskers hjerter overalt i verden; og denne erkendelse af et guddommeligt håb og en guddommelig baggrund kan muligvis føre mennesker tilbage til kirken og til verdens religioner, men *den vil med sikkerhed føre dem tilbage til Gud.*

Religion er sandt nok det navn, vi giver menneskehedens invokation og appel, som fremkalder svar fra Guds ånd. Denne ånd virker i alle menneskehjerter og i alle grupper. Den virker også gennem klodens åndelige Hierarki. Den tilskynder Hierarkiets overhoved, Kristus, til at handle, og hans handlinger vil føre til hans og hans disciples genkomst.

Ideen om Kristi genkomst er velkendt, og forestillingen om en Guds søn, der vender tilbage som svar på menneskenes nød, har sin plads i de fleste af verdens religioner. Lige siden

han tilsyneladende trak sig tilbage til de sfærer, hvor de troende har placeret ham, har små grupper af disse [side 46] mennesker ræsonneret sig frem til at tro, at på det eller det tidspunkt ville han komme igen, og aldrig har deres profetier og forventninger været rigtige. Han er ikke kommet. Sådanne mennesker er blevet udleet af mængden og sat på plads af de intelligente. Deres øjne har ikke set ham, og der har ikke været synlige beviser på hans tilstedeværelse. I dag ved tusinder, at han vil komme, at planerne for hans komme allerede er udarbejdet, men *der angives ingen tid eller klokkeslæt*. Tidspunktet kendes kun af to eller tre, »thi menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer« (Matt.24,44).

En sandhed, som det vil være svært for den ortodokse tænker af enhver tro at anerkende, er det faktum, at *Kristus ikke kan vende tilbage, fordi han altid har været her på vor jord* og har våget over menneskeheden's åndelige skæbne; han har aldrig forladt os, men har i fysisk legeme fra sit skjulte (men ikke hemmelige) opholdssted ledet det åndelige Hierarkis virksomhed, såvel som sine disciples og hjælperes, som i forning med ham har forpligtet sig til at tjene jorden. *Han kan derfor kun komme til syne igen*.

Det er en åndelig kendsgerning, at de, der er kommet fra gravens indelukke til opstandelsens livsfylde, kan ses – og dog er de samtidig unddraget de troendes blik. At se og at erkende er to helt forskellige ting, og en af menneskeheden's største erkendelser i nær fremtid vil være den, at han altid har været hos os og har taget del i vor civilisations karakteristiske opnåelser og dens mange gaver til menneskene.

De første ydre tegn på hans komme med sine discipule kan allerede ses af dem, der forstår at se og tolke tidens tegn. Der er bl.a. den åndelige tilnærmelse mellem dem, der viser deres medmennesker kærlighed. Dette er i virkeligheden den ydre mobilisering af »Herrens armé«, en armé, som ingen andre våben har end kærlighed, den rette tale og de rette menneskelige relationer. Denne ukendte organisation [side 47] er opstået med en fænomenal hurtighed i årene efter den anden verdenskrig, fordi menneskeheden er syg af had og konflikter.

Kristi stab af medarbejdere er allerede aktive i form af den

nye gruppe af verdenstjenere. Den er en fortrop så stærk og indflydelsesrig som nogen, der nogensinde har banet vej for en stor skikkelse ind på verdens scene. Deres arbejde og indflydelse kan ses og mærkes overalt i verden, og intet kan ødelægge, hvad de har udrettet. Den åndelige og organiserende virkning af en formuleret og højt udtalt invokation er blevet forsøgt siden 1935. Energierne fra menneskehedens påkaldende råb blev ledet ind i kanaler, som rækker fra jorden til det høje sted, hvor Kristus opholder sig. Derfra blev de ført videre til det endnu højere sted, hvor Verdens Herre, »Den gamle af dage« befinder sig, og hvorfra de skabende energier og de hos ham hjemmehørende levende væseners opmærksomhed kan rettes mod menneskeheden og de skridt blive taget, som vil fremskynde Guds hensigt.

For første gang i menneskehedens historie er kravet fra jordens folk så stærkt og i overensstemmelse med den guddommelige hensigt i tid og rum, at udfaldet er givet; den forventede guddommelige repræsentant må komme, og denne gang kommer han ikke alene, men bliver ledsaget af dem, hvis liv og ord vil vække genklang på alle områder af den menneskelige tænkning. De symbolske profetier, som findes i alle verdens hellige skrifter om denne nært forestående begivenhed, vil vise sig at være sande; deres symbolik behøver derimod en nyfortolkning; omstændigheder og tildragelser vil ikke nødvendigvis være nøjagtigt, som skriften angiver; fx vil han utvivlsomt »komme på himmelens skyer«, som de kristne skrifter siger (*Matt.26,64*), men hvilken interesse har det i en tid, hvor alle og enhver kommer og går i skyerne hver eneste time døgnet rundt? Jeg nævner dette som et eksempel på en fremtrædende og velkendt [side 48] profeti, som ikke desto mindre er uden betydning i vor moderne civilisation. Det, der har betydning, er, at han kommer.

Wesakfesten er blevet afholdt i århundreder i den velkendte dal i Himalaya (hvis de troende bare ville tro det) for at:

1. Bekræfte at Kristus er fysisk til stede blandt os og har været det, lige siden han tilsyneladende forlod os.
2. Bevise (på det fysiske plan) den virkelige solidaritet i Øs-

tens og Vestens tilnærmelse til Gud. Både Kristus og Buddha er til stede.

3. Skabe et støttepunkt og mødested for dem, der hvert år – forenet og symbolsk – sammenkæder og repræsenterer Faderens hus, gudsriget og menneskeheden.
4. Tilkendegive kvaliteten af Kristi arbejde, hans virke som den store formidler, der står som repræsentant for det åndelige Hierarki og som lederen af den nye gruppe af verdienstjenere. Han er i sin person et levende udtryk for deres krav om vished for gudsrigets virkelige eksistens her og nu.

Måske er et af de væsentligste budskaber for alle, der læser disse linjer, den store sandhed og kendsgerning, at Kristus, hans gruppe af disciple og medarbejdere er fysisk til stede på jorden i vore dage og arbejder for og i nær tilknytning til menneskeheden. Denne nære forbindelse viser sig ved visse store åndelige højtider, hvor slægtskabet ikke alene omfatter gudsriget, men også Faderen og Faderens hjem. Der er Påskehøjtiden, og højtiden for Buddha, hvis fysiske tilstedeværelse er udtryk for planetens åndelige enhed. Der er højtiden i juni, som i særlig grad er en højtid for Kristus, hvor han som leder af den nye gruppe af verdienstjenere anvender den nye invokation på menneskehedens vegne – de mennesker af god vilje, som findes i alle [side 49] lande; samtidig opsummerer han de usammenhængende og stumme ønsker og krav hos de mange, der søger efter en anden og bedre måde at leve på. De ønsker kærlighed i det daglige liv, rette menneskelige relationer, og de ønsker at forstå den bagved liggende plan.

Det er disse fysiske tildragelser, som er af betydning, og ikke teologernes uklare håb og løfter. Det er den fysiske tilstedeværelse på vor klode af sådanne anerkendte åndelige væsener, som Verdens Herre, Den gamle af dage, de syv ånder foran Guds trone, Buddha, som Østens åndelige leder, og Kristus, som Vestens åndelige leder, der alle i disse sidste og spændingsfyldte tider påkalder sig vor opmærksomhed. Den uklare tro på deres eksistens, de fabulerende spekulationer over deres virke og deres interesse i menneskenes vel, og de

troendes (tillige med de ikke-troendes) tvivlende, men alligevel håbefulde ønsketænkning, vil snart give plads for eksakt viden, synlig erkendelse, beviselige tegn på udført arbejde og en reorganisering (ledet af mennesker med usædvanlig styrke) af menneskehedens politiske, religiøse, økonomiske og sociale liv.

Alt dette vil ikke ske som resultat af en eller anden proklamation eller opsigtsvækkende planetarisk begivenhed, som tvinger alle mennesker til at udbryde: »Se, her er han! Se, her er tegnene på hans guddommelighed!«, for noget sådant ville kun vække latter, modstand eller fanatisk lettroenhed.

Det vil ske som følge af en anerkendelse af virkelige lederevner, gennem dynamiske og logiske ændringer i verdensstrukturen, og gennem de handlinger, som udføres af almindelige mennesker ud fra deres egen bevidstheds dybe indsigt.

For mange år siden antydede jeg, at Kristus vil give sig til kende på tre måder eller rettere, at hans tilstedeværelse vil kunne iagttages i tre tydelige faser.

Det blev da påpeget, at det første Kristus ville gøre var **[side 50]** at stimulere menneskenes åndelige bevidsthed, vække menneskehedens åndelige krav i stor udstrækning og – på et verdensomspændende plan – give næring til kristusbevidstheden i menneskehjertet. Dette er allerede sket og med store resultater. Derom vidner de højlydte krav fra mennesker af god vilje, fra velfærdsarbejdere og dem, der går ind for internationalt samarbejde til afhjælpning af verdens elendighed og for oprettelsen af rette menneskelige relationer. Alt dette er et ubestrideligt udtryk for, at denne første fase af det forberedende arbejde, som bebuder, at han er på vej nu, har nået et stadium, hvor intet kan hindre dets videre udvikling eller opholde dets fremdrift. Trods meget, der tilsyneladende tyder på det modsatte, er denne frigørelse af kristusbevidstheden lykkedes, og selv det, der kunne ligne det stik modsatte, er uden betydning i det lange løb og kun af midlertidig art.

Hierarkiets næste skridt ville blive at påvirke oplyste menneskers bevidsthed overalt på jorden med ideer, der udtrykker de nye åndelige sandheder, ved at lade de begreber »stige ned« (om jeg så må sige), der bliver bestemmende for menne-

skers liv fremover; desuden ville alle verdensdisciple og den nye gruppe af verdenstjenere blive overskygget af Kristus selv. Dette af Hierarkiet planlagte skridt udvikles godt; overalt er mænd og kvinder inden for alle livets områder nu ved at fremføre de nye sandheder, der i fremtiden skal vejlede menneskers liv; de er ved at opbygge de nye organisationer, bevægelser og grupper – store og små – som skal oplyse almindelige mennesker om de virkelige behov og måden at tilgodese dem. Dette gør de, fordi de er drevet dertil af deres varme hjerter og af medfølelse med menneskelig lidelse. Uden at gøre sig det klart er de ikke desto mindre i færd med at oprette gudsriget på jorden. Med denne mangfoldighed af organisationer, bøger og foredrag for øje er det umuligt at benægte disse kendsgerninger. [side 51]

For det tredje blev det antydet, at Kristus muligvis ville komme i egen person og gå omkring mellem mennesker, som han før har gjort. Dette har endnu ikke fundet sted, men der foreligger planer, som vil gøre det muligt. Disse planer omfatter *ikke* en ny fødsel af et sødt lille barn i et nydeligt hjem på jorden, og de vil ikke give anledning til lettroende »genkendelse« og vilde påberåbelser fra de velmenende og uintelligente, som det så ofte er tilfældet i dag; ej heller vil nogen stå frem og erklære: »Dette er Kristus, han er her, eller han er der«. Jeg vil dog gerne understrege, at den almindelige udbredelse af sådanne historier og påstande, selv om de er usande og vildledende og derfor lidet ønskværdige, ikke desto mindre viser menneskehedens forventning om hans umiddelbare komme. Troen på hans komme er noget fundamentalt i den menneskelige bevidsthed. Hvordan han vil komme og i hvilken form vi des endnu ikke. Det eksakte tidspunkt er endnu ikke givet, ej heller er det bestemt, på hvilken måde han vil komme til syne. Men realiteten af de to tidligere og indledende skridt, som Hierarkiet under hans ledelse allerede har taget, er en garanti for, at han vil komme, og at menneskeheden, når han kommer, vil være klar.

Lad os kort opridse nogle aspekter af det arbejde, han indledte for to tusind år siden, for det indeholder nøglen til forståelse af hans fremtidige virke. Noget af det er velkendt for jer,

for det er blevet fremhævet af verdensreligionerne og især af dem, der underviste i den kristne religion. Men de har alle fået hans virke til at se ud som noget, der var svært at fatte for almindelige mennesker, og den overdrevne understregning af hans guddommelighed (noget han aldrig selv understregede) har ladet formode, at kun han og han alene og ingen andre havde nogen som helst mulighed for at gøre, hvad han gjorde. Teologerne glemte, at han selv har sagt at »den, som tror på mig ... han skal gøre endnu større gerninger, thi jeg går til Faderen« [side 52] (Joh. 14,12). Han antyder her, at hans indtræden i Faderens hus vil resultere i en sådan indstrømning af åndelig styrke, indsigt og skaberevne hos menneskene, at deres bedrifter ville overgå hans. På grund af den forvrængning af hans lære, som har fundet sted, og som har gjort den til noget aldeles uvedkommende for mennesker, har vi endnu ikke udrettet disse »større ting«. En dag vil vi med sikkerhed gøre det – og i visse retninger har vi allerede gjort det. Lad mig fremføre nogle af de ting, han gjorde, som vi også kan gøre, og som han vil hjælpe os med.

1. For første gang i menneskehedens historie var Guds kærlighed legemliggjort i et menneske, og Kristus indvarslede kærlighedens æra. Denne manifestation af guddommelig kærlighed er endnu i sin vorden; verden er endnu ikke opfyldt af kærlighed, og kun få forstår ordets sande betydning. Men – symbolsk set – når De Forenede Nationer har opnået en virkelig magtstilling, vil velfærd være sikret i verden. Hvad vil en sådan velfærd være andet end kærlighed i praksis? Hvad er internationalt samarbejde andet end kærlighed på verdensplan? Dette er, hvad Guds kærlighed i Kristus symboliserer, og det er disse ting, vi arbejder på at gennemføre i dag. Vi forsøger at gøre det i stor udstrækning og på trods af oppositionen – en opposition, som kun midlertidigt vil have heldet med sig, så stor en magt ligger der i den vågnende menneskeånd. Det er disse forhold, som Hierarkiet med sin allerede vellykkede fremgangsmåde er ved at gennemføre og fortsat vil hjælpe menneskene med.

2. Kristus lærte os også, at gudsriget er på jorden, og at vi i første række skulle søge dette rige og lade alt andet komme i

anden række. Det rige har altid været hos os, bestående af alle dem, der gennem tiderne har søgt mod åndelige mål og befriet sig selv for det materielle legemes begrænsning, for følelsernes dominans og for mentale forhindringer. Rigets indvånere er dem, der i dag (ukendt for [side 53] mængden) lever i fysiske legemer og arbejder for menneskehedens vel, og som fremhæver og anvender kærlighed i stedet for følelser som deres praktiske arbejdsmetode. De udgør det store samfund af »oplyste tænkere«, der leder verdens skæbne. Gudsriget er ikke noget, som vil nedstige til jorden, når menneskene engang er blevet gode nok. Det er noget, som eksisterer og er effektivt allerede i dag og kun venter på at blive opdaget. Det er en velorganiseret helhed, som allerede er ved at blive opdaget af dem, der søger gudsriget, og som da opdager, at det rige, de søger, allerede er her. Mange ved, at Kristus og hans disciple er fysisk til stede på jorden, og gudsriget, hvori de hersker med dets love og særlige former for aktivitet, er kendt af mange og har været det gennem århundreder.

Kristus er verdens helbreder og frelser. Han virker, fordi han er hele virkelighedens legemliggjorte sjæl. Han virker i dag som i Palæstina for to tusind år siden gennem grupper. Dengang virkede han gennem de tre elskede disciple, gennem de tolv apostle, gennem de udvalgte halvfjerds og de interesserede fem hundrede ... Nu virker han gennem sine mestre og deres grupper og kan derved i høj grad intensivere sine bestræbelser. Han kan og vil virke gennem alle grupper i samme grad, som de selv gør sig tjenlige til et sådant virke for udbredelse af kærlighed og bringer sig selv i bevidst kontakt med de mægtige kræfter, som de indre grupper repræsenterer.

De grupper, der altid har fremhævet den fysiske tilstedeværelse af Kristus, har i den grad forvrænget denne lære med dogmatiske påstande vedrørende uvæsentlige detaljer og med latterlige fremstillinger, sådan at de ikke har bidraget til nogen større forståelse af den tilgrundliggende sandhed; ej heller har det rige, de har udmalet, været særligt tillokkende. Riget eksisterer, men det er hverken et sted for streng tugt eller med gyldne harper, befolket af uintelligente fanatikere, men derimod et center for skabende [side 54] aktivitet, der tjener et

nyttigt formål, et sted, hvor enhver har sin fulde frihed til at udfolde sin guddommelighed til gavn og glæde for sine medvæsener.

3. Ved transfigurationen (forklarelsen) åbenbarede Kristus den herlighed, der er iboende alle mennesker. Den trefoldige lavere natur – fysisk, emotionel og mental – underkastede sig her den åbenbarede stråleglans. I det øjeblik, hvor den immanente Kristus manifesterede sig, og hvor menneskeheden var repræsenteret af de tre apostle, kom en røst fra Faderens hus og bekræftede den åbenbarede guddommelighed og den transfigurerede Kristi søneværdighed. På denne iboende guddommelighed, denne anerkendte søneværdighed er broderskabet mellem mennesker baseret – ét liv, én herlighed, som skal åbenbares, og ét guddommeligt slægtskab. I dag er menneskets storhed (selv når vi ser bort fra det guddommelige) og menneskehedens fundamentale enhed stort set allerede en kendsgerning i den menneskelige bevidsthed. Side om side med de karaktertræk, som endnu er højst beklagelige, og som synes at modsige enhver påberåbelse af guddommelighed, står menneskets forunderlige bedrifter og sejr over naturen. Videnskabens strålende resultater og det storslåede opbud af skabende kunst – både gammel og ny – udelukker enhver tvivl om menneskets guddommelighed. Her er da de »større ting«, som Kristus talte om, og her triumferer Kristus i menneskehjertet.

Hvorfor kristusbevidsthedens triumf altid kun omtales i religiøse vendinger og ud fra kirken og den ortodokse tro er en af de onde magters utrolige sejre. At være medlem af gudsriget betyder ikke, at man nødvendigvis også er medlem af en af de ortodokse kirker. Den guddommelige Kristus i menneskehjertet kan udtrykkes på mange forskellige områder af menneskelivet – i politik, i kunst, i økonomi og social forståelse, i videnskab såvel som i religion. Det er værd at erindre, at den eneste gang, vi hører, at Kristus [side 55] som voksen besøgte jødernes tempel, skabte han en forstyrrelse!

Menneskeheden går fra sejr til sejr, og i historiens lange panorama er dette særdeles påfaldende. I dag er denne strålende sejr åbenbar inden for alle menneskelige aktiviteter områ-

der, og transfigurationen af dem, der har nået toppen af den menneskelige civilisations bølge, er meget nært forestående.

4. Endelig, i korsfæstelsens triumf eller (som det mere korrekt kaldes i Østen) det store afkald, forankrede Kristus for første gang på jorden en spinkel tråd af den guddommelige vilje, som den udgik fra Faderens hus (Shamballa), og den blev overgivet i gudsrigets forstående varetægt og – med Kristus som formidler – bragt til menneskeheden kendskab. Således er den guddommelige treenigheds tre aspekter eller egenskaber – vilje, kærlighed, intelligens – ved hjælp af visse store gudesønner blevet en del af den menneskelige tænkning og stræben. Kristne er tilbøjelige til at glemme, at krisen i Kristi sidste timer ikke var på korset, men i Getsemane have, hvor hans vilje – i dyb kval og næsten fortvivlelse – underkastede sig Faderens vilje. »Fader«, sagde han, »ske ikke min vilje, men din« (*Luk.22,42*).

Noget nyt, skønt planlagt fra tidernes morgen, fandt sted i det øjeblik i den stille have; Kristus forankrede eller indsatte, som repræsentant for menneskeheden, Faderens vilje på jorden og gjorde det muligt for en intelligent menneskehed at føre den ud i livet. Hidtil havde denne vilje været kendt i Faderens hus, erkendt og tilpasset verdens krav af det åndelige Hierarki, der arbejder under ledelse af Kristus, og havde således taget form af den guddommelige Plan. I dag kan menneskeheden som følge af, hvad Kristus udrettede i hin krisestund i Getsemane for århundreder siden, føje sin egen bestræbelse til hans for at føre Planen ud i livet. Viljen til det gode, som udgår fra Faderens hus, bliver i gudsriget forvandlet til den gode vilje, som en intelligent [side 56] menneskehed kan omsætte i praksis til rette menneskelige relationer. Og således går nu den lige linje eller Guds viljes spinkle tråd fra det højeste sted til det laveste punkt og kan i tidens løb blive et tov, ad hvilket menneskenes sønner kan stige op og Guds levende, kærlige ånd stige ned.

Lad os glemme al afstand, fjernhed og ubetydelighed og gøre os klart, at vi taler om konkrete og virkelige hændelser på vor klode. Vi beskæftiger os med opdagelser og tildragelser, som virkelig finder sted, og som er manges bevidste eje.

Kristus i historien og Kristus i menneskehjertet er planetariske kendsgerninger.

Der er en anden side i forbindelse med Kristi tilbagevenden, som aldrig er blevet berørt, og som ingen nogensinde har nævnt. Det er spørgsmålet om, hvad det betyder for Kristus selv at komme ud igen blandt mennesker, at vende tilbage til den ydre verden af menneskelige aktiviteter. Hvad vil han fornemme, når timen er inde for hans tilsynekomst?

I Det nye testamente omtales der en stor indvielse, som har fået navnet himmelfarten. Om den ved vi intet. Kun ganske få oplysninger gives i Evangeliet: kendsgerningen om bjergtoppen, de tilstedeværende tilskuere, og om Kristi ord, der forsikrede dem om, at han ikke forlod dem. Men »en sky tog ham bort fra deres øjne« (Ap.G.1,9). Ingen af de tilstedeværende kunne følge ham længere. Deres bevidsthed kunne ikke trænge igennem til det sted, han havde valgt at gå til; de misforstod endda hans ord, og siden har menneskeheden kun gjort sig vage og mystiske forestillinger om hans forsvinden og om betydningen af hans vedvarende, men ikke iagttagede tilstedeværelse. To kendere af Gud, som også var til stede, forsikrede tilskuerne om, at han ville komme igen på lignende måde. Han var »steget op«. Skyen havde taget ham bort; i dag venter skyerne, som indhyller vor klode på at åbenbare ham. [side 57]

Han venter nu på at stige ned til os. Denne nedstigning til menneskenes ulykkelige verden kan ikke frembyde noget tillokkende billede for ham. Fra sit stille tilflugtssted i bjergene, hvor han har ventet og våget over menneskeheden, vejledt den og skolet sine disciple, indviende og den nye verdenstjenergruppe, må han nu træde frem og indtage sin førende plads på verdens scene, tage del i det store drama, som opføres der. Denne gang vil han spille sin rolle for hele verdens øjne, og ikke som sidst i ubemærkethed. På grund af vor planets lidenhed og den hurtige nyhedsformidling via radio og fjernsyn vil hans fremtræden denne gang blive overværet af alle, og denne udsigt må sikkert indgyde ham en vis rædsel og frembyde mange prøvelser og store tilpasninger, samt pinefulde og uundgåelige erfaringer. Han kommer ikke som den almægtige Gud, sådan som menneskene i deres uvidenhed har forestillet

sig det, men som Kristus, grundlæggeren af gudsriget på jorden, for at fuldføre det værk, han påbegyndte og endnu en gang bevise guddommelighed under langt vanskeligere omstændigheder end før.

Det er imidlertid Kristi egne tjenere i langt højere grad end mennesker i den ydre verden, som giver ham de største besværligheder. Hans arbejde forhindres mere af den fremskredne aspirant end af den almindelige intelligente tænker. Det var ikke så meget almindelige menneskers grusomhed, der forårsagede hans dybe sorg, det var Kristi egne disciple – foruden det samlede opbud af sorg ud over menneskehedens hele livscyklus i fortid, nutid og fremtid.

Han kommer for at rette de misforståelser og forvrængninger, som skyldes dem, der har vovet at iklæde hans enkle ord deres egen uvidenheds terminologi, og for at påskønne den trofaste tjeneste hos dem, der har gjort hans genkomst mulig. Også han står over for en vigtig prøvelse, som en forberedelse til en stor indvielse, og når han har gennemgået prøven og fuldendt sin opgave, vil han fortsætte [side 58] til en endnu mere ophøjet position i Faderens hus, eller til et andet og fjernere tjenesteområde, hvor kun de mest ophøjede kan følge ham. Hans nuværende stilling vil da blive overtaget af den, han har forberedt og skolet dertil.

Men før alt dette kan ske, må han igen træde offentligt frem, gribe ind i verdensudviklingen og prøve rækkevidden af sin mission. Han vil samle sine udvalgte rådgivere og medarbejdere omkring sig, i kød og blod, og disse vil ikke være de samme, som i hine tidligere og enklere dage samledes om ham, men de medlemmer af vor menneskelige familie, som i dag anerkender ham og er ved at forberede sig på at arbejde sammen med ham, så langt deres evner rækker. Det er en forandret verden, han nu planlægger at vende tilbage til, og det skyldes for en stor del almenhedens intellektuelle udvikling. Dette stiller ham over for store vanskeligheder, for der skal nu appelleres til menneskers intellekt og ikke bare til deres hjerte (som før i tiden), hvis Guds vilje skal føres ud i livet på en intelligent måde. Hans hovedopgave er afgjort den at tilvejebringe rette menneskelige relationer på alle områder af men-

neskelivet. Jeg vil bede jer bruge jeres guddommelige forestillingsevne og prøve at gennemtænke, hvad denne opgave, han her står overfor, vil indebære; jeg vil bede jer overveje de vanskeligheder, han uundgåeligt vil møde – først og fremmest dem, der beror på en omfattende intellektuel fejlbedømmelse.

Han, som repræsenterer Guds kærlighed, bliver bedt om at virke igen i den verden, som i to tusind år har negligeret, glemt og forvrænget hans tidligere lære, og hvor had og separatisme har splittet menneskene alle vegne. Dette vil kaste ham ud i en fremmed atmosfære og ind i en situation, hvor han behøver alle sine guddommelige ressourcer, som da vil blive prøvet til det yderste. Den almindelige opfattelse, at han vil vende tilbage som en triumferende feltherre, almægtig og uimodståelig, har bestemt intet [side 59] grundlag i virkeligheden. At han til sidst vil føre sit folk – menneskeheden – ind i Jerusalem er en kendsgerning, som står fast, men det vil ikke blive den jødiske by Jerusalem, men derimod »Fredens stad« (som navnet »Jerusalem« betyder). En omhyggelig overvejelse af verdenssituationen i dag, samt en levende brug af forestillingsevnen vil afsløre for den oprigtige tænkere, hvilken forfærdende opgave han har påtaget sig. Han »holdt sig stadig Jerusalem for øje som sin vandrings mål« (*Luk.9,51*). Han vil igen træde frem og vise menneskeheden vejen til en civilisation og en bevidsthedstilstand, hvor rette menneskelige relationer og internationalt samarbejde til alles bedste vil være den universelle grundholdning. Han vil – gennem den nye gruppe af verdenstjenere og alle mennesker af god vilje – fuldstændiggøre sin forening med Guds vilje (hans Faders Plan) på en sådan måde, at den evige vilje til det gode vil blive omsat af menneskeheden til god vilje og rette relationer. Dermed vil hans opgave være tilendebragt; han vil være fri til at forlade os for ikke mere at vende tilbage, og han vil overlade menneskenes verden i hænderne på den store åndelige tjener, som vil blive det nye overhoved for Hierarkiet, den usynlige kirke.

Spørgsmålet er nu: På hvilken måde kan vi bedst tjene hans værk, hvordan kan vi hjælpe i denne forberedende fase?

Det, som det åndelige Hierarkis medlemmer udretter, er bestemt ikke lidt; de disciple, som er i bevidst kontakt med

visdommens mestre – eller hvis I foretrækker den betegnelse: Kristi senior disciple – arbejder dag og nat på at tilvejebringe en sådan tillid, korrekt indstilling og forståelse af dette guddommeligt-åndelige »fremstød« eller foretagende, sådan at hans vej vil blive lettere. De og deres grupper af mindre disciple, aspiranter og sandhedsforskere står forenede bag Kristus og gør det derved muligt for ham at gennemføre sit formål. Deres vigtigste erkendelse er, at det [side 60] drejer sig om en cyklisk krise i vor klodes åndelige liv, en krise, som har været forudset i Faderens hus (Shamballa) i årtusinder. De har registreret, at for første gang i menneskehedens historie er alle tre åndelige centre eller grupper, gennem hvilke Gud virker, samtidig koncentreret om den samme opgave, det samme mål. Shamballa, det åndelige Hierarki og menneskeheden (Faderens hus, gudsriget og menneskeverdenen) stræber alle samlet mod en intensivering af verdens lys. Dette lys vil på en hidtil ukendt måde gennemstråle ikke alene Faderens hus, som er kilden til alt lys her i vor verden, men også det åndelige center, hvorfra alle de lærere og verdensfrelser kommer, som har stået frem for menneskene og har sagt som Hermes, Buddha og Kristus: »Jeg er verdens lys«. Dette lys vil nu strømme ind over menneskenes verden, oplyse menneskenes bevidsthed og kaste lys ind i alle menneskelivets mørke kroge.

Det er lys, og – frem for alt – »liv i større fylde«, Kristus vil bringe, og indtil han bringer det, ved vi ikke, hvad det betyder; vi kan ikke forestille os den åbenbaring, som dette vil medføre, og de nye muligheder, som vil åbne sig for os. Men gennem ham er lys og liv på vej og vil blive tolket og anvendt i form af god vilje og rette menneskelige relationer. Det er dette, det åndelige Hierarki forbereder. Denne gang vil Kristus ikke komme alene, for hans medarbejdere vil følge ham. Hans og deres erfaring vil blive helt modsat den tidligere, for nu vil alle øjne se ham, alle ører høre ham, og enhver vil kunne danne sig en mening om ham.

Vi kan hver især hjælpe i det rekonstruktionsarbejde, Kristus nu planlægger, hvis vi vil gøre os selv og alle dem, vi kan nå, fortrolig med følgende kendsgerninger:

1. Kristi tilsynekomst er nær.
2. Kristus, iboende ethvert menneskehjerte, kan vækkes til live gennem forståelsen af hans tilsynekomst. [side 61]
3. Omstændighederne ved hans tilsynekomst er kun symbolsk fremstillet i skrifterne; dette vil føre til en radikal ændring af menneskehedens forudfattede meninger.
4. Den første nødvendige forudsætning er en verden i fred; denne fred, vel at mærke, må baseres på god vilje mellem mennesker – hvad der uundgåeligt vil føre til rette menneskelige relationer og (billedligt talt) etablere stråler af lys mellem nationerne, mellem religionerne, mellem grupper og mellem alle mennesker.

Hvis det kan lykkes os at forelægge disse fire ideer for verden som helhed og imødegå den intelligente kritik af, at alt, hvad der siges, er for vagt, for profetisk og visionært – så har vi gjort meget. Det er nok muligt, at den gamle sandhed, at »intellektet dræber virkeligheden« er principielt rigtigt for flertallets vedkommende, og at en rent intellektuel indstilling (som afviser visioner og nægter at acceptere, det der ikke kan bevises) kan være langt fjernere fra virkeligheden end gudskendernes forudsigelser og massernes forventning.

Guddommens intelligens forvaltes af det åndelige Hierarki, og det Hierarki består i dag af dem, der i sig forener både intellekt og intuition, det praktiske og det tilsyneladende upraktiske, den faktiske livsvej og det menneskes vej, der ser en vision. Det er desuden mennesker, som findes i hverdagens praktiske liv. De må oplæres til at erkende det guddommelige udtryk, som i virkeligheden er det fysiske plans respons på bevidsthedens udvidelser. Den Kristus, der kommer tilbage, vil ikke være lig den Kristus, der (tilsyneladende) forlod os. Han vil ikke være en »sorgens mand«; han vil ikke være en tavs, alvorlig skikkelse; han vil komme som forkynderen af åndelige sandheder, der ikke kræver fortolkninger og ikke bliver udsat for fejlfortolkninger, fordi han vil være til stede og vise den sande mening.

Han har i to tusind år været den øverste leder af den [side 62] usynlige kirke, det åndelige Hierarki, bestående af disciple

fra alle trosretninger. Han elsker og anerkender også dem, der ikke er kristne, men bevarer troskaben mod deres religions grundlægger – Buddha, Muhamed og andre. Han bekymrer sig ikke om, hvilken tro vi har, hvis målet er kærlighed til Gud og menneskeheden. Hvis mennesker forventer at se den Kristus, som forlod sine disciple for mange hundrede år siden, vil de ikke erkende den Kristus, som nu er ved at vende tilbage. Kristus har ingen religiøse barrierer i sin bevidsthed. Det er for ham underordnet, hvilken tro et menneske bekender sig til.

Guds søn er på vej, og han kommer ikke alene. Hans fortrop er her allerede, og Planen, de skal følge, er allerede udarbejdet og klar. Lad erkendelse være målet.

4. kapitel

Kristi arbejde i dag og i fremtiden

Vi har set, at læren om de store tilsynekomster og om avatarers eller verdenslæreres og frelseres komme ligger til grund for alle verdensreligioner. De er den fortsatte åbenbarings redskaber, og gennem dem sættes menneskeheden i stand til – successivt, i alle tidsaldre – at tage det næste skridt fremad på udviklingens vej nærmere til Gud og det åndelige center, hvor den Enes vilje er fokuseret, og om hvem Paulus siger »i ham lever og røres og er vi« (*Ap.G.* 17,28), og hvorfra den bliver forstået og styret. Vi har berørt to af disse avatarers mission – Buddha, lysets budbringer til Østen, og Kristus, kærlighedens budbringer til Vesten – og deres virke for hele verden; vi har også behandlet den enestående lejlighed, som Kristus i dag er konfronteret med og det svar, han gav i 1945, da han tilkendegav sin hensigt om at vise sig igen og gav os Den store invocation som en hjælp i det forberedende arbejde, der umiddelbart forestår. Det ville være rimeligt nu at overveje arten af det arbejde, han vil udrette, og den lære, han sandsynligvis vil bringe os. Den fortsatte åbenbaring og undervisning ned gennem tiderne giver os anledning til visse overvejelser og åndelige spekulationer over den mulige retning, hans arbejde vil tage.

Gennem årene er meget kommet frem fra mange kilder, både fra kirkelige og andre tankeretninger, om Kristus og den situation, han står overfor og sandsynligheden for hans genkomst. Disciple, aspiranter og mennesker af god vilje har allerede gjort meget for at forberede verden på hans såkaldte genkomst. Østen og Vesten står i dag lige forventningsfulde. Når vi nu skal til at behandle hans fremtidige virke, er det vigtigt at huske, at Østens lærer legemliggjorde den guddommelige visdom, som menneskelig intelligens [side 64] (guddommens tredje aspekt) er et udtryk for. Det andet guddommelige aspekt blev åbenbart til fuldkommenhed i Kristus, og derfor fik to

aspekter, lys og kærlighed, i ham et fuldgyldigt udtryk. Tilbage står nu at åbenbare det højeste af de guddommelige aspekter, Guds vilje, og det er, hvad Kristus forbereder. Den fortsatte åbenbaring kan ikke ophøre, men spekulationer over, hvilke andre udtryk for den guddommelige natur en fjernere fremtid kunne tænkes at åbenbare, er nytteløse.

Det enestående i Kristi umiddelbart forestående mission og hans mulighed består i den kendsgerning, at han er i stand til at udtrykke to guddommelige energier: Kærlighedsenergien og viljesenergien, kærlighedens magnetiske kraft og den guddommelige viljes dynamiske effektivitet. Aldrig før i menneskehedens lange historie har en sådan åbenbaring været mulig.

Kristi lære og virke vil blive vanskelig for den kristne verden at acceptere, men lettere for Østen at assimilere. Imidlertid er en slagkraftig præsentation af sandheden umådeligt tiltrængt, hvis den kristne verden skal vækkes og de kristne anerkende deres plads inden for en verdensomspændende guddommelig åbenbaring og betragte Kristus som en repræsentant for alle trosretninger og som den, der indtager sin retmæssige plads som verdenslæreren. Han er *verdenslæreren* og ikke en kristen lærer. Han fortalte os selv, at han havde andre får, og for dem betød han lige så meget som for de ortodokse kristne. De kalder ham ikke Kristus, men har deres eget navn til ham og følger ham lige så trofast og oprigtigt som deres vestlige brødre.

Lad os et øjeblik se på de fejlagtige fortolkninger af Evangeliet. Symbolikken i disse historier – præsenteret i en gammel form, som ofte før er brugt gennem tiderne forud for Kristi komme i Palæstina – er blevet vendt og fordrejet af teologerne, indtil den oprindelige læres krystalklare renhed og Kristi enestående enkelhed er gået tabt i en parodi af fejltagelser og et hav af ritualer, penge og menneskelige [side 65] ambitioner. Man forestiller sig i dag, at Kristus var født og undfanget på unaturlig vis, at han underviste og prædikede i tre år for derefter at blive korsfæstet og til sidst oprejst fra de døde, hvorpå han forlod menneskehedens for at »sidde ved Guds højre hånd« i fjern og værdig pomp og pragt. Ligeledes bliver alle andre måder at nærme sig Gud på for andre folk, til andre

tider og i andre lande, af ortodokse kristne betragtet som falske og såkaldt »hedenske«, og at kristen indgriben derfor er påkrævet. Alle mulige anstrengelser er udfoldet af ortodokse kristne for at påtvinge andre deres kristendom, fx dem, som har modtaget deres inspiration og lære fra Buddha eller af andre budbringere, som var ansvarlige for opretholdelsen af den fortsatte guddommelige åbenbaring. Som vi alle ved, er eftertrykket lagt på »Kristi blodoffer« på korset og på en frelse, afhængig af anerkendelse og accept af dette offer. Den stedfortrædende forsoning er sat i stedet for den tillid til vor egen guddommelighed, som Kristus selv indskærpede os. Kristi kirke har vist sig ineffektiv (hvad verdenskrigen viste) på grund af sin snæversynede tro og evne til at betone forkerte forhold, sin klerikale pragt, sin falske autoritet, sin materielle rigdom og sin præsentation af en død Kristus. Hans opstandelse accepteres, men hovedvægten er lagt på hans død.

I to tusind år har Kristus været en tavs, passiv figur, skjult bag utallige ord skrevet af utallige mænd (kommentatorer og prædikanter). Kirken har henvist os til den døende Kristus på korset og ikke til den levende, virksomme, aktivt tilstedeværende Kristus, som har været hos os rent legemligt, som han lovede, i tyve århundreder.

Lad os derfor prøve at få et mere sandt billede af Kristi liv og handlinger og – følgelig – af vort fremtidige håb. Lad os prøve at forstå den altid tilstedeværende, men ikke desto mindre guddommelige person, der er ved at lægge planer for sin fremtidige hjælp til menneskeheden, vurdere sine ressourcer, inspirere sine disciple og organisere [side 66] alle detaljer omkring sin tilsynekomst. Det er nødvendigt at vække troen på den guddommelige åbenbarings rent *faktiske* natur og stimulere den kristne kirke til en mere sand påskønnelse af Kristus og hans arbejde. Det er den levende, handlende, tænkende Kristus, vi skal beskæftige os med, idet vi altid husker, at *Evangeliets fortælling er evig sandhed* og kun behøver en nyfortolkning i lyset af vor forståelse af dets plads i den lange række af guddommelige åbenbaringer. Hans mission på jorden for to tusind år siden er et led i denne sammenhæng og ikke en usædvanlig historie om et hændelsesforløb på kun 33 år uden

forbindelse med fortiden og uden et klart håb for fremtiden.

Hvad er det håb, som holdes verden for øje i dag af ortodokse, fantasiløse teologer? At engang i en fjern fremtid – som kun kendes af Gud Faders uransagelige vilje – vil Kristus træde frem fra sin plads ved Guds højre hånd og (fulgt af sine engle og den usynlige kirke) stige ned på himlens skyer til lyden af trompetfanfare og komme til syne i Jerusalem. De kampe, der på den tid hærger jorden, vil da finde deres ende, og han vil indtage Jerusalem og derfra herske i tusind år. Under dette tusindårsrige vil Satan eller det ondes princip være lænket, og der vil være »en ny himmel og en ny jord«. Derudover siges intet, og menneskeheden håber desuden på så meget mere, at det billede, der her stilles i udsigt, overhovedet ikke interesserer dem.

Bag denne skildring, om rigtigt forstået, står Kristus i sin menneskelige, kærlige og guddommelige tilstedeværelse. Han legemliggør guddommelig kærlighed og udøver guddommelig magt, styrer sin kirke og er ved at grundlægge gudsriget på jorden. Hvad er denne Kristi kirke? Den er summen af alle dem, i hvem kristuslivet eller kristusbevidstheden er til stede eller er ved at finde udtryk; den er sammenslutningen af alle dem, der viser deres medmennesker kærlighed, fordi kærlighed til vore medmennesker er den guddommelige evne, som gør os til fuldgyldige medlemmer af Kristi samfund. Det er ikke godtagelsen af en historisk kendsgerning [side 67] eller en teologisk trosbekendelse, der bringer os i forbindelse med Kristus. Borgerne i gudsriget er alle dem, der bevidst stræber mod lyset og forsøger (gennem selvdisciplin) at stå foran den Ene indvier. Denne verdensomspændende gruppe (hvad enten de befinder sig i et fysisk legeme eller ej) accepterer læren om, at »menneskesønnerne er ét«; de ved, at guddommelig åbenbaring er kontinuerlig og stadig fornyer sig, og at den guddommelige Plan er ved at manifestere sig på jorden.

Der er dem på jorden i dag, som ved, at det er gennem hjælp, inspiration og vejledning fra de gudesønner, som har virkeliggjort deres egen guddommelighed i menneskelivets smeltedigel, at gudsriget vil blive skabt; disse vidende arbejder nu aktivt under Kristi direkte indflydelse på at føre men-

neskeheden fra mørke til lys og fra død til udødelighed.

Dette er de store fundamentale sandheder om Kristus, om Buddha og om Guds kirke, som den udtrykker sig i Østen og Vesten; disse sandheder er det eneste, der betyder noget. I fremtiden vil menneskehedens øjne være rettet mod Kristus, og ikke mod sådanne menneskeskabte institutioner, som kirken og dens dignitarer; Kristus vil opleves, som han virkelig er, som han virker gennem sine disciple, gennem visdommens mestre og gennem sine efterfølgere, der arbejder hårdt i det skjulte (ofte uden at vi aner det) bag verdensbegivenhederne. Man vil efterhånden forstå, at området for hans virke er menneskehjertet og ligeledes verdens stærkt befolkede steder, men ikke bygninger af sten eller gejstlighedens pomp og pragt eller ceremonier.

Vor undersøgelse af Kristi fremtidige virke er nødvendigvis baseret på tre grundsætninger:

1. At Kristi tilsynekomst er uundgåelig og sikker.
2. At han i dag arbejder for menneskehedens vel og har gjort det længe – gennem vor klodes åndelige Hierarki, hvis overhoved han er. [side 68]
3. At han vil give os en vis ny lære, og at han vil udløse visse nye energier ved sit komme og sin almindelige virksomhed. Mennesker er tilbøjelige til at overse, at Kristi genkomst kræver hans intense forberedelse dertil; også han må arbejde under lovens indflydelse og er underkastet kontrol fra forskellige kilder – ligesom alle mennesker, omend i langt mindre grad.

Hans genkomst er betinget og afhængig af menneskehedens egen reaktion, en reaktion, han må rette sig efter. Desuden er hans virksomhed underkastet visse *åndelige og cykliske tidsrytmer*, samt indtryk, der kommer fra højere plan end dem, han normalt arbejder på. Ligesom de menneskelige forhold påvirker hans handlinger, sådan påvirkes han også af de »store afgørelser og beslutninger, der er taget i Guds vilje«. Den menneskelige side (eller natur) af Kristus, fuldkommen og sensitiv, reagerer på menneskenes påkaldelse og appel; hans

guddommelige side eller natur er lige så modtagelig for energi-impulser, der kommer fra »centret, hvor Guds vilje er kendt«. Mellem disse to må han skabe tilpasning og finde frem til det rette tidspunkt for handling. At få det gode ud af det menneskelige såkaldt onde er ingen let opgave; Kristi vision er så vidtskuende, og hans forståelse af loven om årsag og virkning, aktion og reaktion er så dyb, at det heller ikke er let for ham at komme til en rigtig afgørelse angående tidspunkt og handling. Menneskene er tilbøjelige til at betragte alt, hvad der sker eller måtte ske, fra en rent menneskelig og umiddelbar synsvinkel; de har ringe forståelse for de problemer, beslutninger og implikationer, som Kristus i dag står overfor, men i hvilke hans forpligtede disciple tager del. Deres opgave er at udvikle »det sindelag, der er i Kristus«, og efterhånden, som de gør det, vil de hjælpe med til at bane vej for hans komme og »træde lige spor med deres fødder«. At se livet og begivenhederne i lyset af de åndelige værdier, som han gør, vil lette udbredelsen af den nye lære og tilvejebringe strukturen [side 69] af den nye verdensreligion, idet det giver os et nyt syn på den guddommelige hensigt og en levende indsigt i den ophøjede tænkning hos dem, der udfører den guddommelige vilje, og som er opbyggere af menneskehedens fremtid. Lad os derfor prøve at forstå ikke bare Kristi mulighed for at hjælpe os (hvad der er den sædvanlige fremstillingsmåde), men også de kriser og problemer, som Kristus nu står overfor i det arbejde, han må udføre.

I. Kristi kriser

I alle disciples liv vil der indtræde en *krisetilstand*, navnlig når de står over for en større bevidsthedsudvidelse. I den krisetilstand bliver visse beslutninger taget, frivilligt eller ufrivilligt, og derefter befinder disciplen sig i en *spændingstilstand*, med beslutningsprocessen bag sig og det næste skridt på vejen mere afklaret i bevidstheden og bestemmende for hans fremtidige indstilling. Når arbejdet under spændingsperioden er udført, kommer der, hvad vi kan kalde en *gennembrudstilstand*, som betyder, at disciplen på én gang bryder ud af et erfarings-

område og ind i et andet.

Kristus selv er ingen undtagelse fra denne trefoldige erfaring, så vi kan – for at lette forståelsen – anvende disse tre faser (selv om de ikke helt passer i denne forbindelse) på Kristi handlinger og reaktioner.

Der er ingen krise for Kristus i vor betydning af ordet; der er ingen anstrengelse og anspændthed forbundet med hans spændingstilstand; imidlertid er parallellen god nok til at bringe os en forståelse af, hvad der er foregået på det bevidsthedsplan, der karakteriserer det åndelige Hierarki; vi kan kalde denne bevidsthedstilstand »åndelig opfattelse« i modsætning til den intellektuelle opfattelse, der er karakteristisk for mennesker. Vi må forstå, at den krisetilstand, der fremkaldte spændingstilstanden, som Kristus frivilligt underkastede sig, var en hierarkisk tildragelse eller begivenhed, fordi hele Hierarkiet var berørt af krisen. Grunden [side 70] hertil er indlysende: Kristus og hans medarbejdere kender i realiteten kun til *gruppebevidsthed*. En separatistisk deltagelse og indstilling er ukendt for dem, for deres bevidsthedstilstand er inklusiv og på ingen måde eksklusiv.

Når vi derfor bruger en menneskelig terminologi til at beskrive Kristi og hans disciples guddommelige reaktioner, må vi gøre os klart, at den krisetilstand, som er ansvarlig for hierarkisk spænding og for Kristi sluttelige fremtræden eller tilsynskomst, er noget, der ligger bag Kristus som et tilbageliggende erfaringsområde. Det er den heraf følgende spænding, som nu behersker det åndelige Hierarki og dets mange grupper og medarbejdere. »Beslutningsøjeblikket«, som det hedder i Hierarkiets kredse, blev nået i perioden mellem juni fuldmåne 1936 og maj fuldmåne 1945. Beslutningsøjeblikket strakte sig altså over ni år (en relativt kort tid) og resulterede i Kristi beslutning om at træde synligt frem på jorden igen så snart som muligt og langt tidligere, end det ellers var planlagt.

Denne beslutning blev naturligvis taget i samråd med Verdens Herre, »Den gamle af dage« fra Det gamle testamente og »Den, i hvem vi lever, røres og er«, som det hedder i Det nye testamente – han, som varetager Guds vilje – og ligeledes under medvirken af og i fuld forståelse med visdommens mestre

og de ældre indviede. Deres deltagelse og hjælp var uomgængeligt nødvendig. De måtte nødvendigvis være forbundet med Kristus i tankerne og samarbejde mentalt, fordi hans tilsynkomst betyder en stor hierarkisk tilnærmelse til menneskeheden og en stor åndelig begivenhed.

Beslutningen var ikke desto mindre Kristi egen og markerede ikke alene en krise i hans erfaring, men også et højdepunkt i hans udtryk af guddommelighed. Med al respekt og inden for rammerne af vor menneskelige forståelse må det erindres, at der intet statisk er i den evolutionære proces, som vor klode og hele kosmos er underkastet; der er kun udviklingsforløb og fremskridt, en evig fremgang [side 71] mod stadig større indsigt og bedrifter. Denne store universelle lov er selv Kristus underkastet. Med al respekt igen, lad det her blive understreget, at også han har gjort fremskridt i guddommelig erfaring, og at han nu (om jeg så må sige) er nærmere Faderen og det Ene universelle liv end nogensinde før. Hans opfattelse og forståelse af Guds vilje er dybere, og hans opfyldelse af denne vilje er mere i overensstemmelse med det guddommelige formål end i Palæstina for to tusind år siden. Der har nødvendigvis (i Kristi tilfælde) været en voksende indsigt i den guddommelige hensigt, som den findes udtrykt i den identitet, vi har givet navnet *Gud*.

Kristus behøver ikke længere i fortvivlelse sige: »Fader, ske ikke min, men din vilje«; han har ikke nogen personlig vilje i dag, kun Faderens vilje besjæler ham, og hans evne til at tage beslutninger er et fuldgyldigt udtryk for denne guddommelige vilje. Det er svært med andre ord at udtrykke det, han har opnået. Kommentatorerne har forsøgt at besmykke og bortforklare Kristi Getsemane-oplevelse, og hvad de anså for en svaghed, har de tilskrevet et anfald af menneskelighed og dermed en kortvarig svigten af hans guddommelige natur. De har været tvunget til at indtage denne indstilling på grund af det almindelige teologiske udsagn om Kristi guddommelige fuldkommenhed – en oprindelig, suveræn og absolut fuldkommenhed, som han aldrig selv gjorde det mindste krav på. Han er i dag nærmere den fuldkommenhed, end da han var på jorden. Det var denne guddommelige udvikling, som gjorde det

muligt for ham at foretage det rette valg, ikke alene for ham selv, men også for det åndelige Hierarki, i de beslutningens år forud for juni 1945.

Ifølge den guddommelige vilje skulle han igen træde synligt frem i verden. Han skulle overvåge materialiseringen af gudsriget på jorden og genindføre mysterieindvielserne i en sådan form, at de kan udgøre grundlaget for den nye verdensreligion. Frem for alt skulle han åbenbare Guds viljes [side 72] natur. Denne vilje betragtes oftest som en kraft, hvorved ting bliver udført, situationer fremkaldt, aktiviteter sat i gang og planer gennemført – ofte ubarmhjertigt. Denne almindelige definition er den letteste for mennesker at formulere, fordi den ligner deres egen vilje til at opnå noget for sig selv. Denne form for vilje er selvisk og misforstået i begyndelsen, men vil til sidst antage form af uselviskhed, efterhånden som udviklingens gode hensigt bliver fuldbyrdet. Viljen vil da blive forstået i lyset af den hierarkiske plan, og det enkelte menneskes bestræbelse vil da blive at fornægte sin personlige egenvilje og søge at forene sin vilje med gruppens – gruppen, som er et aspekt af den hierarkiske bestræbelse. Dette er et stort skridt fremad i den nye orientering, og det vil føre til den nødvendige bevidsthedsændring.

Det er på dette stadium de fleste aspiranter befinder sig i dag. Imidlertid er viljen i realiteten noget helt andet end disse udtryk, som findes i den menneskelige bevidsthed, hvor mennesker prøver at fortolke den guddommelige vilje ud fra det trin i udviklingen, hvor de står. Nøglen til forståelse ligger i ordene: »at udlette alle former«. Når materiens tillokkelse er overvundet, og alle begær forsvinder, da vil sjælens tiltrækningskraft blive den dominerende, og betoningen, der længe har ligget på det individuelle udtryk og det personlige liv, lægges i stedet for på gruppehensigt og gruppeformål. Da vil den tiltrækningskraft, som udgår fra Hierarkiet og mestrenes grupper af disciple, træde i stedet for de lavere tillokkelser og mindre betydelige interesser. Når disse således indtager deres rette plads i bevidstheden, vil den guddommelige viljes dynamiske indflydelse kunne mærkes – ganske uafhængig af alle former eller grupper.

I lyset af Guds vilje tog Kristus visse afgørende beslutninger og bestemte sig til at føre dem ud i livet i en relativ nær fremtid – hvornår præcis ved kun han selv og nogle få betroede medarbejdere; men ikke desto mindre er alle [side 73] disse fremtidige begivenheder afhængig af menneskehedens egen principielle beslutning. Denne beslutning vil kunne træffes gennem en ny tænkemåde, og den vil blive resultatet af menneskehedens subjektive reaktion på den afgørelse, Kristus og det åndelige Hierarki, den usynlige kirke, allerede har truffet.

Motiveringen for denne tilsynekomst er klart opfattet af Kristus og fuldstændig afgjort; opgaven, han begyndte på for to tusind år siden, må fuldendes, den nye verdensreligion må indvarsles; menneskehedens behov, udtrykt i en stærk påkaldelse og et krav, kan ikke ignoreres; de indledende skridt må tages, som skal føre til en vældig hierarkisk indvielse, hvori Kristus er den ledende deltager; de begivenheder, som er symptomatiske for »tidens ende«, må ikke forsinkes.

Hvis man (med al respekt og rent symbolsk) tør sige det sådan, så var Kristi »belønning«, da han fremsatte sin beslutning som endelig og uigenkaldelig, tilladelsen, eller snarere retten, til at bruge en bestemt betydningsfuld invokation – aldrig tidligere frigivet – og at bruge den på to måder:

1. Som en hierarkisk invokation til »centret, hvor Guds vilje er kendt«.
2. Som en verdensbøn, formuleret sådan, at alle mennesker kan bruge den på en intelligent måde.

Retten til at bruge sådanne stærke målbevidste magtord (eller styrende strofer) er aldrig let at erhverve. Kristi beslutning om igen at træde ind i menneskenes verden, medbringende sine disciple, fremkaldte denne tilladelse fra Verdens Herre, »Den gamle af dage«.

Efter dette højdepunkt af åndelig krise og den deraf følgende beslutning blev et spændingspunkt nået, og det er i denne tilstand af åndelig spænding, at den usynlige kirke nu arbejder og planlægger, idet den drager aktive disciple på jorden ind i den samme tilstand af åndelig spænding. [side 74] Om Kristi

synlige fremtræden såvel som andre faktorer, der er forbundet med denne, skal lykkes, beror på visse begivenheder og kontakter, som finder sted i denne spændingsperiode. I enhver spændingstilstand – uanset hvor længe den varer – oplagres energi for fremtidig brug, koncentreret på en sådan måde eller i sådan en tilstand, at dens kraft kan anvendes hvor som helst og når som helst, det er påkrævet. Dette er naturligvis svært at forstå. En spændingstilstand er, symbolsk set, et kraftreservoir. De energier, som i særlig grad vil karakterisere gudsriget, er nu ved at tiltage i intensitet og styrke og vil blive styret af visdommens mestre i samarbejde med Kristi vilje.

Mens disse energier er vokset i styrke lige siden juni fuldmåne 1945, har tre begivenheder af stor betydning i Kristi liv (og derfor i Hierarkiets) fundet sted, og virkningen er ved at konsolidere sig. Dette kan jeg kun lige berøre, for det er ikke muligt at bevise, hvad jeg her siger; kun muligheden, sandsynligheden og overensstemmelsens lov kan antyde rigtigheden af disse begivenheder. Man vil opdage deres virkning, især efter tilsynekomsten. Disse tre begivenheder kan beskrives som følger:

1. *Fredens Ånd* steg ned og opfyldte Kristus. I Det nye testamente læser vi om en lignende begivenhed, da han ved dåben »så Guds ånd dale ned som en due og komme over ham« (Matt.3,16). Denne ånd er et væsen af umådelig stor kosmisk kraft, og den overskygger i dag Kristus på samme måde, som Kristus (for to tusind år siden) overskyggede eller virkede igennem mesteren Jesus. Fredens Ånd er ikke summen af en følelsesmæssig statisk ro, der bringer al uro på jorden til ophør og indleder en fredens æra. Han er, på sælsom vis, Ligevægtens Ånd og arbejder med loven om aktion og reaktion, og nødvendigheden af hans aktivitet vil engang blive erkendt. Hans virke vil markere sig på to måder – fuldt og helt, når Kristus træder frem blandt mennesker, men indtil da langsomt og gradvis til:

[side 75]

- a. Det kaos, den uro, den følelsesmæssige forvirring og mentale uligevægt, som findes i verden i dag, vil (i overensstemmelse med denne lov) opvejes af en tilsvarende periode af fred, følelsesmæssig ro og mental ligevægt, og således udløse en ny fase af erfaring og frihed for menneskeheden. Den tilvejebragte fred vil stå i forhold til den gennemlevede ufred.
- b. Det had, som dominerer verden i dag, vil – ved det liv, som udgår fra Fredens Ånd, og som virker gennem Kristus, det fuldkomne udtryk for Guds kærlighed – opvejes af en udtalt god vilje. Og garantien for, at denne gode vilje vil vise sig, er netop det nuværende overmål af had – et had, som er vokset støt i menneskenes bevidsthed siden begyndelsen af det 19. århundrede, og som nu er ved at nå et nyt højdepunkt. Senere vil et tilsvarende mål af kærlighedsenergi komme til udfoldelse som følge af Fredens Ånds virke gennem Kristus eller Fredsfyrsten, som han undertiden er blevet kaldt (*Es.9,6*).

Dette åndelige væsen kommer ikke ned fra det høje sted, hvor han virker, og hvorfra hans energi udgår, men Kristus vil virke og tjene som kanal for hans styrede kraft. Indflydelsen fra denne guddommelige energi (ekstraplanetarisk energi) vil til sidst bringe fred på jorden gennem tilkendegivelsen af den gode vilje. Den gode vilje vil skabe de rette menneskelige relationer. Menneskeheden registrerede (ubevidst, naturligvis) denne energis første påvirkning i maj 1936, og igen i juni 1945.

2. Den evolutionære kraft, som kaldes »kristusbevidstheden«, (en betegnelse, som i stor udstrækning anvendes af grupper, der repræsenterer metafysikken i dag), var koncentreret på en hidtil ukendt måde i Kristi person. Det er den kraft, som findes latent i ethvert menneskes hjerte, og som Paulus beskriver som »Kristus i jer, herlighedens håb« (*Kol.1,27*), og det er den, som i kraft af evolutionens lov til sidst bringer mennesket til Guds rige og [side 76] »det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde« (*Ef.4,13*). Kristus har altid været symbolet på denne magt og herlighed. I denne periode af hierarkisk spæn-

ding, og som følge af sin beslutning om at komme igen, er han nu blevet selve legemliggørelsen af denne energi og er derved trådt i nærmere forbindelse med menneskeheden. Andre store gudesønner er kanaler for denne energi i relation til rigerne under det menneskelige, men Kristus indtager en særlig position i forhold til menneskeheden. Symbolsk kan man sige, at denne energi danner en levende bro fra menneskeheden til gudsriget, fra det såkaldt fjerde naturrige til det femte. Kristus er forvalteren af denne energi, men kun midlertidigt, og indtil menneskehedens nuværende krise er overstået. Han kan derfor stimulere den faktor i menneskenes hjerter, som er modtagelig for denne energi, og bevirke, at de erkender og anerkender ham som den og det, han er, når han kommer. Denne kanalisering af energi begyndte, da verdenskrigen sluttede, og den fortsætter stadig; den er ansvarlig for den tendens til bedring, som overalt kan spores, for den voksende indflydelse, som princippet om at dele har fået siden krigen, og for den ubestridelige sundhed i menneskers tænkning og følelse i dag – en sundhed, der er mere iøjnefaldende hos masserne (når de er oplyste) end hos deres ledere.

3. Som det er jer vel bekendt, er menneskehedens historie i det væsentlige historien om store åndelige budbringere, som – fra tid til anden i menneskehedens krisestunder – er trådt frem fra deres hemmelige tilholdssted i det allerhøjeste for at hjælpe, inspirere, åbenbare, lede og styre. Det er historien om en præsentation af ideer, som påkalder sig menneskehedens opmærksomhed og lidt efter lidt udvikler sig til civilisationer og kulturer. Så påtrængende er nødvendigheden af nye ideer i vor tid, og så gunstig er nu lejligheden, at en sådan gudesøn – i denne spændingscyklus – nu [side 77] søger at samarbejde med Kristus. Som et resultat af Kristi beslutning og hans »åndelige fusion« med Guds vilje, er Syntesens Avatar for en tid blevet hans nære medarbejder. Dette er en begivenhed af overordentlig planetarisk betydning. Hans forbindelse med os og påtænkte hjælp daterer sig fra udsendelsen af Den store invocation og menneskers brug af den overalt. På grund af den vældige opgave, der forestår Kristus, vil Syntesens Avatar

styrke ham, og han vil blive støttet af denne »tavse avatar«, der (symbolsk set) vil »holde øje med ham, holde sin hånd over ham og forene sit hjerte med hans hjerte«.

Dette væsen er nært knyttet til det guddommelige viljeaspekt, og hans medvirken er blevet mulig gennem Kristi egen beherskelse af den højeste åndelige vilje. Han arbejder under syntesens store naturlov og skaber enhed, samling og fusion. Hans funktion (i forening med kristusenergien) er at udvikle åndelig vilje i menneskeheden, viljen til det gode; hans magt virker på tre områder i dag:

- a. I selve det åndelige Hierarki, hvor den åbenbarer den guddommelige vilje-til-det-gode, som gudsriget vil blive et udtryk for, og desuden det guddommelige formål.
- b. I De Forenede Nationers generalforsamling, men ikke i Sikkerhedsrådet. Han er dér ved at fremkalde en langsom, men støt voksende vilje til enhed.
- c. I menneskemasserne overalt på jorden, for at fremme den indre tilskyndelse til en generel forbedring.

Hans aktivitet er nødvendigvis en masse-aktivitet, for han kan kun kanalisere sin egen energi gennem en helhed som det gruppebevidste Hierarki, De Forenede Nationer eller menneskeheden. Brændpunktet for hans bestræbelser og midlet, hvorigennem hans energi fordeles, er den nye gruppe af verdensstjenerne; denne gruppe er i særlig grad forbundet med Syntesens Avatar. At forene alle repræsentanter [side 78] for den gode vilje (dem, der er modtagelige for den guddommelige vilje til det gode) er og har altid været den nye verdensstjenergruppens vigtigste opgave. Deres virksomhed kan nu blive konstruktivt og skabende intensiveret på grund af forbindelsen mellem Kristus og Syntesens Avatar. Deres opgave er at bane vej for den nye tidsalder; i den nye tidsalder vil de fem naturriger begynde at fungere som én skabende helhed. Deres virksomhed falder i tre dele, funktioner og aktiviteter:

- a. At skabe en menneskelig syntese eller enhed, som vil føre til en universel anerkendelse af den *ene menneskehed* igennem oprettelsen af rette menneskelige relationer.
- b. At etablere det rette forhold til de underliggende naturriger, hvilket vil føre til en universel anerkendelse af, at der er *én verden*.
- c. At forankre gudsriget, vor klodes åndelige Hierarki, på jorden i synlig form og derved fremkalde en universel anerkendelse af, at *menneskesønnerne er ét*.

Disse mål vil Syntesens Avatar støtte og fremme, og med dette formål for øje har han forenet sig med Kristus, som under instruktion af »centret, hvor Guds vilje er kendt« virker gennem Hierarkiet. Disse tre samordnede begivenheder og fordelingscentre for energi er alle et resultat af den spændingsperiode, hvori Kristus og Hierarkiet befinder sig. De tjener alle til at om dirigere og fokusere energi i forbindelse med menneskeheden, for alle er resultatet af Kristi beslutning efter hans krise, og alle tager del i Hierarkiets forberedelser til Kristi tilskyndelse.

II. Kristus som forløber for Vandbærerens tidsalder

Mennesker er meget tilbøjelige til at overse den kendsgerning, at skønt Kristus erkendte sin funktion som lærer og åndelig leder af menneskeheden gennem den tidsalder, [side 79] som nu hastigt nærmer sig sin afslutning, så imødeså han også det arbejde, han skulle udføre, når denne tidsalder var til ende, og den nye astronomiske cyklus tog sin begyndelse.

De almindelige kristne er helt uvidende om de cykler og tidsperioder, vor planet gennemgår under indflydelse af solens progression. Den for tiden omstridte astrologiske videnskab har ført menneskeheden naturlige interesse for astronomien og dens åndelige fortolkning af solens passage gennem dyrekredsen ind på et sidespor. Men i Det nye testamente findes en klar opfattelse af disse forhold, og hele evangeliet er præget deraf. Det samme er tilfældet i Det gamle testamente. Hvad var det for en synd, Israels børn begik i ørkenen, andet end en

tilbagevenden til den gamle Mitra-kult, som var udtryk for den forudgående tidsalder, hvor solen var »i Taurus, Tyrens tegn«, som det teknisk kaldes. De faldt ned og tilbød guldkalven og glemte den nye lære, som var udtryk for den nye tidsalder, som de dengang stod på tærskelen til, Vædderens tidsalder – læren om syndebukken, som har præget hele den jødiske historie.

Den kendsgerning, at Kristus var læreren for den periode, som solen derefter gik ind i, Fiskenes tidsalder, er nu glemt skønt klart bevist i den fiskesymbolik, der går som en rød tråd gennem de fire evangelier; fisken er det astrologiske symbol på Fiskenes tegn og har været det i umindelige tider. Men Kristus forudså også den opgave, der ventede ham i Vandbærerens tidsalder, det næste tegn som solen ville gå ind i. Før sin »bortgang« hentydede han til Vandbærerens symbol og til den opgave, han da ville påtage sig. Med sine tolv disciple indledte han en dramatisk episode, som gav essensen af den opgave, som han senere ville påtage sig, når Fiskenes totusindårige æra var til ende. Han bad sine disciple gå ind i byen, hvor de ville møde en mand med en vandkrukke; ham skulle de følge op til øverste etage og dér berede det måltid, som de skulle indtage sammen med ham (*Luk. 22,10*). Det gjorde de, og det blev det sidste måltid – den sidste nadver. Det gamle [side 80] symbol for Vandbærerens tegn (som vor sol nu går ind i) er en vandbærer, manden med vandkrukken. At solen nu går ind i Vandbærerens tegn er en astronomisk kendsgerning, som enhver kan få bekræftet ved at kontakte et observatorium; det er ikke en astrologisk forudsigtelse. Denne tidsalders store evolutionære resultat og åndelige begivenhed vil blive det fællesskab og de relationer mellem alle jordens folk, som vil bevirke, at mennesker over alt på kloden kan forenes og i Kristi nærvær *dele* »brød og vin« (symbolet på føde). Forberedelserne til denne fælles højtid (symbolsk talt) er nu i gang, og det er menneskemasserne selv, der gør disse forberedelser, idet de kæmper og slås for gennemførelsen af en økonomisk lovgivning, der forbedrer levedoden i deres lande, og derved bevirker, at fødevareproblemet i verden tages op til behandling og søges løst gennem lovgivning. Denne beredvillighed til at

dele, som begynder på det fysiske plan, vil virkeliggøres inden for alle menneskelige relationer, og det vil være den store gave, som Vandbærerens tidsalder vil skænke menneskeheden. Dette har kirken ignoreret, og dog kan præsterne ikke bortforklare den kendsgerning, at jøderne udviste forkærlighed for dyrkelse af guldkalven i Tyrens tegn, eller at den jødiske religion anvendte syndebukkens eller vædderens symbol i Vædderens tidsalder, og at de kristne understregede fiskens symbol i Fiskenes tidsalder, den kristne æra.

Kristus kom for at gøre ende på den jødiske religionsorden, som burde have kulmineret og været udlevet som religion med solens passage ud af Vædderens og ind i Fiskenes tegn. Derfor kom han til dem og fremstillede sig som deres Messias, som manifesterede sig gennem den jødiske race. Ved at forkaste Kristus som Messias er den jødiske race symbolsk og praktisk forblevet i Vædderens tegn, syndebukkens tegn, og de må (symbolsk set) bevæge sig ind i Fiskenes tegn og anerkende deres Messias, når han kommer igen i Vandbærerens tegn. Ellers vil de gentage deres gamle synd ved ikke at reagere over for den evolutionære [side 81] udviklingsproces. De forkastede det, som var nyt og åndeligt dengang i ørkenen; de gjorde det igen for to tusind år siden i Palæstina; vil de gøre det endnu en gang, når lejlighed gives? Problemet er, at jøderne er tilfredse med en næsten fem tusind år gammel religion og stadig ikke viser tegn på ønsket om forandring.

Kristus forudså Vandbærerens tidsalder og fremstillede den billedligt for os i denne profetiske episode, som er bevaret gennem århundreder, og hvis sande fortolkning først er blevet mulig nu i vor tid. Astronomisk set er vi endnu ikke helt under Vandbærerens indflydelse. Vi er først ved at forlade Fiskenes indflydelse, og den fulde styrke af den energi, Vandbæreren vil udløse, har endnu ikke gjort sig gældende. Men hvert år fører os nærmere til det kraftcenter, hvis væsentlige virkning på menneskeheden vil føre til anerkendelse af menneskers fundamentale enhed, til udvikling af samarbejdsevne og vilje til at dele, samt til fremkomsten af den nye verdensreligion, hvis hovedprincip er universalisme og indivielse. Hvis ordet »indvielse« betyder at »gå ind i«, så er det virkelig rigtigt, at

menneskeheden i dag er ved at gennemgå en sand indvielse, idet den går ind i Vandbærerens tidsalder, for da vil den blive underkastet de energier og kræfter, som nedbryder de barrierer, der hidtil har adskilt mennesker, og sammensmelter alle menneskers bevidsthed til den enhed, som er karakteristisk for kristusbevidstheden.

I juni 1945 ved fuldmåne (en meget betydningsfuld dag i Kristi åndelige erfaring) overtog han helt og fuldt bevidst sit ansvar og sine forpligtelser som lærer og leder i Vandbærerens solcyklus. Han er den første af de store verdenslærere, som dækker to zodiakale cykler – Fiskenes og Vandbærerens. Det er en påstand, som er let at fremsætte og skrive ned, men det forudsætter igen tilsynekomstens trefoldige fremgangsmåde, som jeg før har antydnet. Hans udstrømmende kærlighed og åndelige vitalitet (som energierne fra Fredens Ånd, Syntesens Avatar og Buddha yderligere [side 82] forøger) blev fokuseret på ny og kanaliseret i en stor strøm, hjulpet frem til ydre gennembrud (hvis jeg må udtrykke det så utilstrækkeligt) ved hjælp af Den store invokations ord: »Lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter ... Lad lys og kærlighed og kraft genoprette Planen på jorden«.

I disse tre ord – lys, kærlighed og kraft – beskrives energierne fra de tre, han er forbundet med i samarbejde (den store krafttriangel, der står magtfuldt bag ham): Buddhas energi: Lys, for lyset kommer altid fra Østen, energien fra Fredens Ånd: Kærlighed, som skaber rette menneskelige relationer; energien fra Syntesens Avatar: Kraft, som virkeliggør både lys og kærlighed. I midten af denne triangel indtog Kristus sin plads; fra dette punkt begyndte hans arbejde for Vandbærerens tidsalder, og det vil fortsætte gennem to tusind fem hundrede år. Sådan indvarslede han den nye æra, og på de indre åndelige plan begyndte den nye verdensreligion at tage form. Ordet »religion« vedrører relationer, og de rette menneskelige relationers æra, og den rette relation til gudsriget er dermed begyndt. En udtalelse som denne er let at fremsætte, men betydningen af den er vidtrækkende og særdeles stor.

Dengang påtog Kristus sig også to nye opgaver: den ene i forbindelse med den metode, han vil anvende ved sin næste

fysiske fremtræden, og den anden i forbindelse med overskygningsmetoden. Lys, kærlighed og kraft sendes i en strøm ud over menneskemasserne, hvorved kristusbevidsthedens vækst til stadighed stimuleres. Ved sin fysiske tilstedeværelse bliver han »*uddeleren af livets vand*«, og ved sin overskygning af dem, der er sensitive og modtagelige for hans impressioner og den fokuserede mentale indflydelse, bliver han, hvad der teknisk kaldes »*den, der opfostrer de små*«.

Som uddeler af livets vand og som den, der opfostrer de små, går han ind til sin opgave i Vandbærerens tidsalder samtidig med, at han som centrum i den førnævnte triangel [side 83] påvirker og oplyser menneskehedens masser og fremkalder rette relationer. I den kommende æra vil han derfor blive kendt som:

1. Midtpunktet i triangeln
2. Uddeleren af livets vand
3. Den der opfostrer de små

Disse tre betegnelser dækker hans trefoldige ansvar for menneskeheden og beskriver den form, hans verdenstjeneste vil antage i Vandbærerens tidsalder.

Lad os se lidt på disse faser af hans virksomhed for bedre at forstå betydningen af det ansvar, han har påtaget sig. Nogen forståelse er nødvendig, hvis den nye gruppe af verdenstjenere og de arbejdende disciple i verden på en effektiv måde skal forberede menneskeheden på hans komme. Meget kan gøres, hvis menneskene vil bestræbe sig på at forstå og derefter foretage det fornødne.

I sin egenskab af *midtpunktet i triangeln* vil Kristus vække menneskers hjerter og fremkalde rette menneskelige relationer ganske enkelt ved at være, hvad han er, og stå ubevægelig, hvor han står. Dette opnår han ved at overføre energierne fra de tre punkter af den omgivende triangel til menneskeheden. Denne forenede energi, upersonlig og trefoldig, vil udbredes universelt og forårsage en evolutionær vækst, skabe en magnetisk tiltrækning mellem mennesker og nationer, hvilket automatisk vil bevirke, at forståelsen for syntese vil komme til

udfoldelse og overbevise menneskeheden om dens enhed og det ønskelige i en fusion. Ligesom menneskeheden udviklede en massemodtagelighed for viden og for intelligensprincippet i Fiskenes tidsalder, vil på samme måde en massemodtagelighed og sans for rette relationer blive udviklet i Vandbærerens tidsalder, og den gode vilje vil (som et udtryk herfor) blive fremherskende i massernes bevidsthed. En sådan mulighed er måske svær at forestille sig i dag, men det var lige så svært [side 84] for almindelige mennesker i de første sekler af Fiskenes eller den kristne æra at forestille sig den fremtidige udvikling af undervisningssystemet i verden og den udbredelse af viden, som er karakteristisk for vor tids kultur og civilisation. Hvad der er opnået i fortiden er altid en garanti for det, der kan opnås i fremtiden.

Som *uddeler af livets vand* er hans virke højst mysteriøs og slet ikke let at forstå. Da han virkede åbenlyst for to tusind år siden, sagde han: »Jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod« (Joh.10,10). Livsaspektet – set fra Kristi visionære synspunkt – ytrer sig på tre måder:

1. *Som fysisk liv* der opretholder kroppens celler. Dette liv findes i ethvert atom i den materielle substans som et centralt punkt af levende lys.
2. *Som levende virkelighed* der kan ses som lys og kærlighed i hjertet. Når denne levende virkelighed er til stede og gør sig gældende, bliver det menneskelige atom en del af det åndelige Hierarki.
3. *Som liv i større fylde*. Dette liv kan iagttages som lys, kærlighed og kraft i og over hovedet på Kristi disciple. Dette liv i større fylde gør dem egnede til samarbejde med ikke alene menneskeheden og det åndelige Hierarki, men også med Shamballa selv – centret for liv i dets reneste essens.

Hvis vi siger, at *liv er levende virkelighed, der gør egnet*, så er det ret meningsløse ord, ikke sandt? Hvis vi derimod henfører denne levende virkelighed til livet på det fysiske plan, til disciplenes åndelige liv og til Guds levende hensigt, så kan vi måske danne os et vagt begreb om det under af et livsværk,

Kristus påtog sig i fortiden, og som han forudså som sit fremtidige ansvar. Kristus kan gøre brug af energierne, som benævnes »liv i større fylde«, fordi de i Vandbærerens tidsalder på en ny og dynamisk måde vil udløse de energier, der er nødvendige for at skabe fornyelse og [side 85] opstandelse. Denne nye energi er »universalismens redskab« og angår fremtiden. Denne indstrømning af Vandbærerens energi er en af de faktorer, som sætter Kristus i stand til at fuldføre sin opgave som verdensfrelser og verdenslærer. Det var til den klart definerede udøvelse af sit hverv som fordeler, opfostrer og uddeleger, at han forpligtede sig hin junidag i 1945, hvor han overtog sit ansvar som forløber og læreren for Vandbærerens tidsalder.

Som opfostrer af de små. Her har vi at gøre med en side af Kristi virke, som omfatter stimuleringen af de disciples bevidsthed, som er under forberedelse til indvielse, eller skal til at gennemgå en åndelig bevidsthedsudvidelse. Hans virksomhed i triangelen med menneskehedens masser vil resultere i, at den første indvielse – Kristi fødsel i hjertets krybbe – bliver en fundamental ceremoni i den nye verdensreligion. Gennem denne ceremoni vil menneskehedens masser i alle lande blive sat i stand til bevidst at registrere den »kristusfødsel i hjertet« eller »blive født på ny«, som Kristus selv refererede til (*Joh. 3,3*), da han sidst var på jorden. *Det er denne ny fødsel, som esoterikere hentyder til, når de taler om den første indvielse.* Den vil i fremtiden ikke være en erfaring, som en enkelt disciple her og der kan opnå, men vil blive utallige tusinders erfaring hen imod slutningen af Vandbærerens tidsalder. Dåbsindvielsens rensende vande (den anden indvielse) vil overskylle hundreder af aspiranter i mange lande, og disse to indvielser (som er forberedelser til den sande tjeneste og den tredje indvielse, transfigurationen) vil besegle Kristi mission som formidler af energien fra den store åndelige triangel, som han repræsenterer.

Kristi vigtigste opgave er imidlertid at nære eller »opfostre« den bestemte åndelige bevidsthed og det liv i disciple og virkeligt åndeligt indstillede mennesker overalt i verden, samt i hundredtusinder af den fremskredne menneskehed, sådan at

de kan blive i stand til at tage den tredje og den fjerde indvielse – transfigurationen og den endelige [side 86] forsagelse (eller »korsfæstelse«).

Som det er esoterikere bekendt, refererer betegnelsen »de små« til de disciple, som er »børn i Kristus« (som Det nye testamente kalder det), og som har taget de to første indvielser, »fødslen og dåben«. De er bevidste om den åndelige stræben, som er ensbetydende med kristuslivet i deres hjerter, og de har underkastet sig den renselsesproces, som kulminerer i »dåbets vand«. Kristus skal forberede disse aspiranter til de højere indvielser og hjælpe og styrke dem sådan, at de kan stå foran den Ene Indvier og blive søjler i Guds tempel – dvs. det åndelige Hierarkis repræsentanter og derfor aktive, arbejdende disciple.

Da han var i Palæstina for århundreder siden, sagde han: »Ingen kommer til Faderen uden ved mig« (*Joh. 14,6*). Det var en forudsigelse om den virksomhed, han var kaldet til i Vandbærerens æra. I de første to indvielser finder aspiranter (skolet af seniordisciple) deres vej til Kristus, som leder de to første indvielser. Men i ovennævnte ord refererer han til endnu højere udviklingsstadier. Gennem de indvielser, Kristus forestår, bliver disciplene formidlere af Guds kærlighed; gennem de højere indvielser bliver de i stand til, skridt for skridt, at blive repræsentanter for Guds vilje. Den første gruppe kender og forstår invokationens anden strofe: »Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte, lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter«; den gruppe, som Kristus (i Vandbærerens æra) vil »opfostre« og forberede, forstår meningen med invokationens tredje strofe: »Fra centret, hvor Guds vilje er kendt, lad hensigt lede menneskers små viljer«.

Kristi opgave i Fiskenes tidsalder var at forbinde menneskeheden med vor planets åndelige Hierarki; i Vandbærerens tidsalder er hans opgave at forbinde denne stærkt voksende gruppe med det højere center, hvor Faderen kontaktes, hvor sønneforholdet stadfæstes, og det guddommelige formål kan erkendes. Gennem Kristi fremtidige virksomhed vil de tre guddommelige aspekter, som anerkendes [side 87] af alle religioner inklusive kristendommen – intelligens eller det uni-

verselle sind, kærlighed og vilje – blive bevidst udviklet i menneskeheden, og en mere åben og generel forbindelse vil blive etableret mellem menneskeheden, det åndelige Hierarki og »det center, hvor Guds vilje er kendt«.

Den mystiske tilnærmelse til gudsriget vil gradvis dø ud, efterhånden som menneskeracen opnår en højere intelligens, og den videnskabelige tilnærmelse vil blive foretrukket; reglerne for optagelse i det rige vil blive almindeligt kendt; love, som styrer det højeste center, hvor Guds vilje råder, vil blive afsløret for dem, der tilhører gudsriget, og alt dette vil finde sted under Kristi ledelse *efter* hans tilsynekomst. Formålet med hans mission er at fremkalde en modtagelighed i menneskeheden for åndelig indflydelse og (på en bred basis) at bewirke en udvikling af intuitionen – en egenskab, som i vore dage endnu er uhyre sjælden. Ved sin tidligere tilstedeværelse fremkaldte han en gradvis modtagelighed for sandheden og en voksende mental forståelse hos menneskene. Dette er grunden til, at vi nu ved slutningen af den cyklus, han indvarslede for to tusind år siden, har formuleret doktriner og opnået en udbredt mental eller intellektuel udvikling.

III. Kristus som energiudløseren

I de første tre måneder af den kriseperiode, som Kristus og Hierarkiet gennemgik, og som afsluttedes med tilkendegivelsen af hans beslutning, blev visse stærke energier eller fundamentale kraftstrømme tilgængelige for Kristus og hans disciple. I dag er det et velkendt og af intelligente, tænkende mennesker almindeligt accepteret faktum, at energi er den *tilgrundliggende substans* i universet, at alle former for liv er energiformer, der lever i større energiformer, og at alle sådanne former – store eller små – bruger energi og fungerer som energispredere. Det skrevne ord, tale og al motiveret aktivitet er udtryk for energi, fører til spredning [side 88] af energi og til aktiviteter, som alle igen er udtryk for energi og igen årsag til energispredning. Regeringer, kirker, organisationer og grupper er alle energispredere og samtidig energireservoirer. Menneskeheden selv er et stort energicenter, der påvirker alle

riger under det menneskelige, og som desuden inden for egne rammer skaber et omfattende system af indbyrdes forbundne energier. Det samme gælder det enkelte individ, der gennem sine ord og handlinger sætter energier i bevægelse og forårsager virkninger, der er energivirkninger, som igen forårsager energispredning. Hvor det drejer sig om et uudviklet menneske, er det aldeles uvidende herom, og energien, det manipulerer med, er af forholdsvis ringe betydning. Men som udviklingen skrider frem, og de enkelte mænd og kvinder opnår kraft og evne til at udtrykke sig, er deres anvendelse af energi ofte af stor betydning; de bliver dynamiske centre for energispredning, og deres ord (talte eller skrevne) samt deres handlinger får stor virkning og frembringer betydningsfulde resultater. Hierarkiet er et stort energicenter, hvis energier gennem Kristus når menneskeheden; heri ligger betydningen af hans ord: »Jeg er kommet, for at de skal have liv«. Liv og energi er ét og det samme.

Under krigen (1914-1945) så Kristus og Hierarkiet en døende verden; menneskers og formers død overalt; gamle idealer, organisationer og grupper gik til grunde, og dødens genfærd var på færde overalt. Tilintetgørelse kendetegnede den synlige verden såvel som den mere subtile verden af tanker og følelser. Livet blev trukket tilbage, og døden indtrådte. Problemet for Kristus og hans disciple var at forhindre, at det gamle og uønskede blev genoplivet. Deres opgave var ikke at genoplive det døde og værdiløse; deres mulighed og deres ansvar ligger i den indstrømning af liv, som de styrer, og som indeholder kraften til at bygge op igen og skabe en ny verden og en ny civilisation.

Verdens reaktionære kræfter – politiske og religiøse – ønskede en genopstandelse af de gamle, døde former; de satte [side 89] hele deres vægt og indflydelse (der bare er en anden betegnelse for energi) ind imod alt, hvad der var nyt. Det gør de stadig. De progressive kræfter kæmper kun for det, der er nyt og ønsker ikke at bevare en eneste af de gamle former, selv hvor de kunne tjene et nyttigt formål. Deres energiske fornægtelse af alt, hvad der er overleveret fra fortiden, og den ødelæggende energi, de sætter ind mod alt, hvad der har at

gøre med det gamle regime, er lige så hæmmende for Hierarkiets bestræbelser. Vist ligger der et håb i disse progressive kræfter, men de mangler beklageligvis behændighed i handling og er alt for glade for at ødelægge. Den nye gruppe af verdenstjenere holder sig støt til den »ædle middelvej« (som Buddha kaldte det) og søger at give de gamle former en hæderlig begravelse, at anvende det nye og at genopbygge det, som i fortiden har vist sig godt og nyttigt, og som kunne blive kimen til nyskabelse.

Ved fuldmånetid i april 1945, omkring påsken, i en ca fem ugers periode, begyndte genopbygningens kræfter at virke, allerførst på de subtile plan af menneskelig erfaring. Denne type af energi er særlig kreativ og indeholder det »liv, som opbygger former«. Den strømmede ind i Hierarkiet via visse mestre og deres grupper af disciple og blev straks af dem ledet videre til menneskeheden som helhed. Det er en masseenergi, som virker stimulerende på massernes intelligens; det er ikke den energi, vi tidligere har omtalt i forbindelse med kristusbevidstheden i mennesket. Det er den energi, som får mennesker til at tænke, planlægge og handle; den skaber i sig selv hverken gode eller dårlige resultater, men vækker helt enkelt menneskers tænkeevne, sådan at de handler intelligent. Handlingerne er naturligvis afhængige af den mentale kvalitet hos dem, der reagerer på genopbygningskræfterne og er bestemt af det udviklingstrin, disse befinder sig på, deres racemæssige og nationale baggrund, deres tradition og deres religiøse og civilisationsbestemte reaktioner. Disse kræfter er nu aktive i alle [side 90] lande og skaber som oftest i begyndelsen vanskeligheder, men de vil engang føre til en gennemgribende reorganisering af livet her på kloden, nationalt og globalt. Deres virkning vil hovedsagelig være fysisk; de vil frembringe en ny verden, hvor krigens spor vil være udslettet, hvor dyr og menneskers fysiske sundhed vil blive forbedret, og byer og landsbyer vil blive genopbygget. Deres mål er at skabe en ny jord og fremkalde alle de ydre tegn på et indstrømmende nyt liv.

Efter denne indstrømning blev, ved Buddhas fuldmåne i maj 1945, oplysningens kræfter aktive, og med deres virksomhed begyndte lys at strømme ind i menneskers sind. Disse

energier indledte i virkeligheden den nye verdensundervisning. De første, der blev berørt af dem, var de store pædagogiske bevægelser, folkenes forum i alle lande og de værdier, som nu er ved at bane sig vej gennem radio og filmindustri; dybt berørt er også pressen, forlæggervirksomhed, talere, skribenter, radiokommentatorer, journalister og socialarbejderne. Virkningerne er måske endnu ikke åbenbare, for kun kort tid er forløbet, men alle disse mennesker og bevægelser er i dag modtagere af oplysningens energier, *hvis* de er hurtige til at erkende de nyopdagede ideer; de er denne energis forvaltere og formidlere, de kanalisere og styrer den, sådan at folkemasserne overalt på jorden kommer under deres indflydelse. Liberale og fremskridtsvenlige kirkefolk inden for alle verdensreligioner er også modtagelige for denne energi, men de er stærkt hæmmet af den reaktionære indstilling, der indtages inden for de rammer, de virker, og deres opgave er næsten umulig.

Disse oplysningsenergier når menneskeheden gennem den nye verdenstjenergruppe, som er uhyre modtagelig over for deres påvirkning og som er i stand til at fordele dem, fordi dens medlemmer findes inden for alle de førnævnte arbejdsområder.

Genopbygningens kræfter har relation til og udgår fra [side 91] Guds sind og er forbundne med den guddommelige naturs intelligensprincip; intellektet er det guddommelige aspekt, som udmærker mennesket frem for alle andre former i naturen. Oplysningens kræfter kommer fra Guds hjerte og er forbundet med guddommelig forståelse og kan derfor nå og styrke alle dem, der viser kærlighed og tjener deres medmennesker. Denne energi er forbundet med guddommens andet aspekt eller princip, kærlighed-visdom, som Buddha og Kristus er de to mest fremragende repræsentanter for. Det er hovedsagelig gennem dem og deres disciple eller dem, der er mestre på samme linje og udtryk for samme guddommelige aspekt, at disse energier når menneskeheden, kanaliseret af den nye gruppe af verdenstjenere.

Kristus og Buddha forener til fuldkommenhed kombinationen af hoved og hjerte, dvs. sindets og hjertets vej, og det er i fuldbyrnelsen af denne bedrift, at de står højt over deres med-

mennesker. Deres indflydelse har været afgørende for hemisfærer og i århundreder, mens mindre gudesønner øver indflydelse på lande og i kortere tidsrum. De har stadig en del at udrette, før de har fuldbyrdet deres arbejde, skønt dette ikke så meget vedrører de former, som udtrykker de af dem givne guddommelige principper (lys og kærlighed), som det vedrører de sjæle, der har udviklet sig ved at praktisere disse principper.

I juni 1945 satte Kristus reorganiseringens kræfter i gang, de, der er forbundet med guddommens viljespekt, og som endnu er de mindst virkningsfulde af de tre energistrømme, der blev udløst under de tre fuldmåne-højtider i 1945. Disse reorganiseringskræfter er især virksomme i forbindelse med sådanne enheder, som vi kalder *nationer*. Hierarkiet forsøger for tiden at lede dem ind i De Forenede Nationers generalforsamling; brugen af disse upersonlige energier er afhængig af kvaliteten af de nationer, der modtager dem, af deres udviklingstrin og det mål af oplysning, de måtte besidde. *Nationerne er i dag udtryk for et folks samlede selvoptagethed og instinktive selvopholdelsesdrift*. Disse indstrømmende [side 92] energier kan derfor yderligere forstærke denne side af nationernes væsen. De kan imidlertid også, på trods heraf, forstærke det potentielle formål, som FN *teoretisk* holder op for øjnene af alle mennesker. Hovedformålet med Hierarkiets bestræbelser er at udbrede disse konstruktive, synteseskabende energier på en sådan måde, at teorien om en forenet verden langsomt kan begynde at manifestere sig i praksis og ordet »forenet« få sand betydning og virkelig mening. Det er med denne type af energi, at Syntesens Avatar er specielt forbundet. Han vil med Kristi hjælp formidle menneskeheden noget, som vi endnu mangler ord for. Det er hverken kærlighed eller vilje, som vi forstår det, men en sætning på flere ord kan åbenbare noget af meningen for os. Sætningen lyder: »Det styrende formåls princip.« Dette princip omfatter tre ting:

1. Forståelse – intuitivt og åndeligt instinktivt, men intelligent fortolket – af Planen, som den kan udarbejdes i nær fremtid af Kristus og hans disciple.

2. Fokuseret hensigt, baseret på ovenstående og med understregning af et aspekt af viljen, som endnu er uudviklet i mennesket.
3. Evne til at styre energi (med forståelse og hensigt) mod et erkendt og ønsket mål, overvinde alle hindringer og nedbryde alt, der står i vejen. Det er ikke en nedbrydning af former ved magtanvendelse, som vi ellers ser det i verden, men en nedbrydning indefra forårsaget af et stærkt stimuleret liv i formen selv.

Betydningen af disse guddommelige principper forstår vi ikke ret meget af i dag, for de er rene mysterier for os. Et mysterium er dog kun et mysterium, så længe uvidenhed og skepsis råder. Hvor der er viden og forstående tro, er der ingen mysterier. Alt, hvad vi ved i øjeblikket er, at Kristus i sig selv vil forene og sammensmelte tre guddommelige principper, og når han kommer, vil »lyset, der altid har [side 93] været til stede, blive synligt, kærligheden, der aldrig ophører, vil blive virkeliggjort, og den skjulte stråleglans vil bryde frem«. Vi skal da have en ny verden – en verden, som udtrykker det guddommelige lys, den guddommelige kærlighed og viden i et stigende crescendo af åbenbaringer.

Skønheden i denne syntese, som Kristus vil udvirke, og det vidunderlige i den mulighed, der her foreligger, må sikkert være indlysende for enhver. Vældige kræfter under magtfuld åndelig ledelse er klar til at manifestere sig i denne verden af kaos, ødelæggelse og håb, stræben og forvirring. Disse grupper af energier venter på at blive sat ind og fordelt af et Hierarki, der i dag, under dets store leder Kristus, er menneskeheden nærmere end nogensinde før i historien. Den nye gruppe af verdenstjenere i alle lande følger opmærksomt retningsangivelsen, forenede i deres idealisme, i deres humanitære mål, i deres modtagelighed for åndelige indtryk, i deres subjektivt forenede formål, i kærligheden til deres medmennesker og viet til uselvsk tjeneste i verden. Mennesker af god vilje findes også overalt i dag, klar til at blive vejledt til konstruktiv aktivitet og til, gennem gradvis undervisning og skoling, at blive de praktiske redskaber for tilvejebringelsen af det, der i

virkeligheden aldrig før har eksisteret – *rette menneskelige relationer*.

Sådan strømmer det nye liv fra det højeste åndelige væsen på vor klode gennem de forskellige grupper af oplyste og fuldkomne mennesker på livets indre side til den ydre verden, hvor kærlige og tænkende mennesker søger at tjene. Planen er parat til øjeblikkelig anvendelse og intelligent udførelse; arbejdskapaciteten er til stede og er *tilstrækkelig* til at klare opgaven. Frem for alt *står Hierarkiet og Kristus klar* til at træde frem og bevise virkeligheden. [side 94]

IV. Kristus som foreneren af øst og vest

Det er hårde ord for en snæversynet ortodoks kristen at acceptere; det betyder først og fremmest, at der vil bestå et meget nært samarbejde mellem Kristus og Buddha indtil denne fusion og reorganisering virkelig har fundet sted. Buddha er nært forbundet med Kristus i den proces, som vedrører hans tilsynskomst, men ikke aktivt involveret i hele den periode, der omfatter Kristi kommende virksomhed på jorden. Som I ved, har heller ikke Buddha opgivet kontakten og forbindelsen med menneskeheden, selv om han opgav sit fysiske legeme for århundreder siden. Det gjorde han for at udføre det bestemte arbejde som omfattede (foruden meget, der er ukendt for menneskeheden) visse aktiviteter i forbindelse med Kristi virksomhed og forestående komme og med visse planer for den kommende civilisation i Vandbærerens tidsalder. Som mange millioner mennesker verden over ved, kommer Buddha hvert år til syne (ved maj fuldmåne på Wesakfesten) for igennem Kristus og det forsamlede opmærksomme Hierarki at kontakte menneskeheden. Han fungerer på denne måde som formidler af forbindelsen mellem det »center, hvor Guds vilje er kendt«, og det »center, som kaldes menneskeheden«. Disse to betegnelser er anvendt med velberåd nu, for alt, hvad de to store gudesønner nu er i færd med at udrette, har at gøre med energispredning – med udbredelse af lysets og kærlighedens energier. Gennem den tidligere omtalte triangel vil også viljens energi engang blive udbredt, og en af de guddommelige formidlere

af denne energi er Buddha.

I grunden er Buddhas arbejde for menneskeheden næsten afsluttet, og den forbindelse, der så længe har bestået mellem ham og menneskene, er ved at være til ende. I det øjeblik, hvor Kristi tilsynekomst er en kendsgerning, og rette menneskelige relationer for alvor er begyndt at få herredømmet på jorden og betinge menneskenes liv, vil Buddha gå videre til det arbejde, der venter ham. En af [side 95] Kristi seniordisciple og den, der står ham nærmest i hierarkisk status, vil da overtage Buddhas plads og videreføre hans arbejde for menneskeheden.

På den tid, hvor denne specielle mester overtager hans opgave, vil intelligensprincippet eller det vidensprincip, der særligt kendetegner mennesket, for en stor del være forvandlet til visdom hos verdens intelligente elite, skønt endnu ikke hos de brede masser. Visdom er Buddhas mest udprægede kendetegn, og den drivende kraft fra denne visdoms-energi vil til sidst blive så stærk, at Buddhas tilstedeværelse ikke længere er nødvendig. Han kan da vende sig mod højere aktivitetssfærer, hvor hans sande virke ligger, og begynde at arbejde med et aspekt af visdommen, som vi intet kender til undtagen, at det er kommet til udtryk gennem Buddha og Kristus som både viden og visdom. Senere vil Kristus være i stand til, i samarbejde med Syntesens Avatar, i sig selv at forene disse to store guddommelige energier og således blive et fuldkomment udtryk for kærlighed og visdom, sandt guddommeligt slægtskab og intuitiv forståelse.

For at gøre dette muligt og derved befri sin åndelige broder for den vanskelige opgave at forbinde menneskeheden med »centret, hvor Guds vilje er kendt« (Shamballa), har Kristus nu underkastet sig en enestående træningsproces. Hans tredive års arbejde i tømrværkstedet i Palæstina har altid (skønt ikke erkendt) været symbolet herpå. Ordet »tømrværk« har relation til det at bygge, at konstruere og betyder (oprindeligt) en, der bygger med tømmer eller en, der er en bygmester, som bygger huse af træ. Dette er den sande betydning af den bibelske fortælling om Kristus, der blev korsfæstet på et kors eller korsets træ. Det henviser i virkeligheden til den beslutning, Kristus

tog i Getsemane have, at overtage eller videreføre byggearbejdet eller rekonstruktionen i Vandbærerens tidsalder og således fuldende, hvad han begyndte i Fiskenes tidsalder. Han og hans disciple og den nye gruppe af verdenstjenere er de *bygmestre*, [side 96] som har forpligtet sig til at *opbygge* den nye civilisation, menneskeheden »nye hus«. Det forberedende arbejde han nu er optaget af, vil sætte ham i stand til med visdom (og ikke blot gennem kærlighed) at vise, hvad den hierarkiske Plan tilsigter, tage vise og nyttige forholdsregler, foretage vise valg af bygmestre og finde de rigtige fremgangsmåder.

Det er derfor åbenbart, at Kristus, denne den største af gudesønnerne og repræsentant for menneskeheden såvel som for det andet guddommelige aspekt, i Vandbærerens tidsalder og efter sin tilsynekomst, vil udtrykke i sig selv visse store sammensmeltede dualiteter. Det ville være nyttigt for os at studere dem og tænke over, hvilke dualiteter der er tale om:

1. Fusionen af det andet guddommelige aspekt kærlighed og det første guddommelige aspekt vilje – viljen til det gode.
2. Fusionen af kærlighed og visdom, der gør det muligt for ham at være den nye tidsalders og den nye civilisations bygmester.
3. Fusionen af Fiskenes energier, udviklet gennem de sidste to tusind år som følge af Kristi åndelige virksomhed, og Vandbærerens energier, som skal udvikles og blive virksomme på jorden i løbet af de næste to tusind år eller to tusind fem hundrede år.

Det er for denne fusionsproces og for alt, hvad den fører med sig, at Kristus nu underkaster sig en træning. Når det er fuldført, vil han på en for ham selv hidtil ukendt måde blive brændpunkt for og formidler af disse fem guddommelige energier:

1. Kærlighedens energi
2. Viljens energi
3. Visdommens energi

[side 97]

4. Fiskenes energi, som blev udviklet i den kristne æra.
5. Vandbærerens energi, som allerede nu er ved at bryde frem på tankens og følelsens indre plan, og som vil blive udviklet i løbet af de kommende århundreder.

De retningslinjer, hans træning følger, kendes kun af Kristus, Buddha og Syntesens Avatar. Al esoterisk eller åndelig træning må være selvpålagt; det gælder Kristus såvel som den mest ydmyge aspirant. Til Kristi tankeverden, reaktioner og planer har vi derfor ingen adgang.

I Palæstina var hans komme overvejende profetisk og hans gerning hovedsageligt beregnet på at skabe et grundlag for senere virke efter hans tilsynkomst, og desuden at så den sæd, han vil høste i den nye tidsalder. Tragedien omkring hans fremtræden for to tusind år siden har farvet teologernes fremstilling og fået dem til at postulere en sørgelig historie, som har skabt en jammerlig og ulykkelig verden. Tragedien berod på:

1. Hans opdagelse af, at menneskeheden ikke var klar til at modtage, hvad han kom for at give, og at mange hjem søgelser og prøvelser, megen erfaring og undervisning var nødvendig endnu i mange århundreder, før hans egentlige arbejde kunne begynde.
2. Hans erkendelse af, at han selv behøvede en mere uddybet forbindelse med det center, han altid kaldte »Faderens hus«; det var denne erkendelse, der fik ham til at erklære, at hans disciple ville udrette »større ting« end han, og at han selv måtte gå til sin Fader.
3. Han indså, at han måtte have flere uddannede og viede, forpligtede medarbejdere og formidlere af hans lære, end det dengang var muligt at få eller siden har vist sig muligt. Derfor udvælgelsen og uddannelsen af den nye gruppe af verdenstjenere. Når der er et tilstrækkeligt antal af disse tjenere og oplyste medarbejdere, vil han komme, og intet kan hindre ham. [side 98]

4. Han opdagede også, at menneskene dengang endnu ikke var desperate nok til at »tage himmeriget med storm«; det er kun i desperation, når disciplen står ved den yderste grænse af sin egen formåen, at han finder vej ind i det rige og er villig til at opgive alle gamle veje. Hvad der gælder for den enkelte, gælder også for menneskeheden som helhed.

Det er til hele verden Kristus kommer, ikke bare til den kristne verden. Han kommer til Østen og til Vesten, og han forudså disse »sidste tider« med globale katastrofer, ødelæggelser, ulykker, håbløshed og råb om hjælp – både i Østen og i Vesten. Han vidste, at i disse tiders sidste kriser og højeste spænding ville menneskeheden selv fremtvinge hans komme. Det nye testaments historie er sand og korrekt, det er kun de af mennesket udtænkte fortolkninger, der har vildledt menneskeheden.

Der er i Østen en gammel legende, som indeholder nøglen til den nære forbindelse mellem Buddha og Kristus i dag. Legenden omtaler en tjeneste, Buddha vil gøre Kristus. I symbolsk form fortæller legenden, at Buddha, da han blev en oplyst, og jordiske erfaringer ikke kunne lære ham mere, så frem til den tid, da hans broder, Kristus, ville være aktiv i den store tjeneste – som det hedder. For at hjælpe ham, efterlod Buddha »sine klæder«, som det lidt dunkelt formuleres, til brug for ham. Han testamenterede til ham og efterlod ham på et sikkert sted hele summen af sin følelsesmæssige og intuitive natur, af nogle kaldet astrallegemet, og hele summen af sin viden og sine tanker, også kaldet hans sind eller mentallegemet. Disse, siger legenden, vil blive overtaget af Den Kommende og blive til gavn for ham som et supplement til Kristi egen følelsesmæssige og mentale udrustning og give ham alt, hvad han behøver som lærer for Østen såvel som for Vesten. Han kan da med styrke og sikker på succes overveje sit fremtidige arbejde og vælge sine medarbejdere. Det er noget af [side 99] den samme idé, der ligger skjult i påbudet fra Det nye testamente: »Lad det samme sindelag være i jer, som også var i Kristus« (*Fil. 2,5*).

Således har Kristus med kærlighedens og visdommens for-
enede energier, med støtte fra Syntesens Avatar og fra Bud-
dha, og under indflydelse af Fredens og Ligevægtens Ånd alle
de energier til sin rådighed, som er nødvendige til skabelsen af
den kommende nye civilisation. For sine øjne vil han se den
sande opstandelse – menneskehedens frigørelse fra materialis-
mens fængsel. Og »fordi hans sjæl har haft møje, skal han se
det, hvorved han skal mættes« (Es. 53,11).

5. kapitel

Kristi lære

Oprettelsen af rette menneskelige relationer Reinkarnationsloven, loven om genfødsel Afløring af indvielsesmysteriet Blændværkets fordrivelse

Det ville måske være nyttigt med nogle få indledende bemærkninger om det gennemgående tema i den lære, som gudesønnerne (ned gennem tiderne) er kommet med til menneskeheden, når behovet var størst, for at bevidstheden hos en given tidsalders mennesker kunne blive beriget med visse stærkt tiltrængte ideer og begreber om sandheden. Når de kommer, er det i den hensigt at dække øjeblikkets behov på en sådan måde, at de forelagte ideer kan blive til idealer, som efterhånden vil forme menneskenes liv og frembringe en højere civilisation. Der har været en stadig kontinuitet i denne undervisning ned gennem tiderne.

Der er ikke her tid til at skrive eller give en fuldstændig analyse eller beretning om den progressive åbenbaring af ideer, som store oplyste, med bemyndigelse fra klodens åndelige Hierarki, har skænket menneskeheden. Alle de store lærere, som indvarsler en ny tidsepoke (til forskel fra de mange mindre lærere), har selv mestret livet i den menneskelige evolutions tre verdener – den fysiske, den emotionelle og den mentale – har opnået kontrol over det fysiske bevidsthedsplan og deres emotionelle natur, og har vundet mental forståelse og endelig oplysning.

Hierarkiets problem har været (og er stadig), hvor megen absolut sandhed menneskeheden kan tage imod, og i hvor stor udstrækning den absolutte sandhed kan præsenteres [side 101] for deres vågnende sind. Hierarkiet må tage stilling til, hvilket aspekt af den universelle sandhed, der vil hjælpe menneskene gennem deres vanskeligheder og dermed videre frem ad vejen

tilbage til Gud. De må derfor vide, på hvilket udviklingstrin menneskeheden står i den givne epoke. Dette er i sig selv et forskningsområde for dem.

Den hidtidige fremgangsmåde har været at bestemme, hvilken faktor der hovedsagelig manglede i menneskeheden virkelighedsopfattelse (på ethvert givet tidspunkt), og hvilken erkendt guddommelig sandhed, der har den potentielle livskraft i sig, som kan stimulere en menneskehed i en bestemt tilstand, der kræver en speciel form for hjælp. De må afgøre, hvordan hjælpen bedst kan ydes, så resultatet kan blive varigt og få en effektiv, kulturel virkning. Hidtil er de nye begreber blevet formuleret af epokens verdenslærere og forelagt en udvalgt skare, hvis opgave det så har været at bringe de nye ideer videre til dem, der var oplyste nok til at acceptere dem, udbrede dem, leve dem og gøre dem populære. Dette har været gjort i umindelige tider med større eller mindre succes.

Det er heller ikke muligt her at komme ind på de forholdsvis få sandheder, der styrede menneskeheden udvikling i det gamle Atlantis, men de udgør ikke desto mindre det sikre grundlag for al senere undervisning. Vi kan undersøge (som en forudsætning for vore overvejelser over den lære, Kristus vil fremsætte *efter* sin tilbagekomst) nogle af de mindre væsentlige begreber, som i dag ligger til grund for alle verdensreligionerne, og som vor tids religiøse lærere skulle fremsætte for almenheden.

Den første af disse lærere er fra en så tidlig epoke, at det er umuligt at sige, hvornår han egentlig levede; selv hans navn er af nyere tid og tillagt en af oldtidens helte og lærere. Hans navn er *Herkules*. Han fremstillede for verden, i form af et billedligt verdensdrama (symbolsk i sin natur), ideen om et stort mål, der kun kunne opnås gennem kamp og ved overvindelsen af store vanskeligheder. [side 102] Han pegede på et mål, mod hvilket menneskene måtte arbejde sig frem, uanset forhindringerne; disse forhindringer udmaledede han symbolsk i Herkules' tolv arbejder, som er dramaer og ikke virkelige begivenheder. Sådan viste han dem, hvis øjne kunne se og hjerter kunne forstå den sande natur af de problemer, som måtte løses på Vejen, tilbage til Gud. Han skildrede den fortabte søns rejse til-

bage til Faderens hus, de prøvelser og hjemsøgelse, der kommer til alle disciple, aspiranter og indviede, og som alle de, der i dag udgør det åndelige Hierarki, har været igennem. Det gælder også Kristus, om hvem det siges, at han »har været fristet i alle ting ligesom vi« (*Hebr.4,15*), men også, at han triumferende overvandt alle prøvelser.

På et tidspunkt, der heller ikke kendes så nøje, kom *Hermes* og forkyndte som den første, siges det, at han var verdens lys. Senere kom den store lærer *Vyasa* og gav os det enkle, men betydningsfulde budskab, at døden ikke er livets afslutning. Det er fra hans tid, at menneskehedens spekulationer over sjælens mulige udødelighed kan stamme. Vagt og instinktivt har mennesker håbet og anet, at den tildragelse, at aflægge det fysiske legeme ikke var afslutningen på alle menneskelige anstrengelser, kærlighed og stræben; i disse tidlige tider var det følelsen, der dominerede, og instinktet, der styrede; tanke fandtes ikke i menneskehedens masser sådan som i dag. Den spiritualistiske bevægelse i dens mange former, som vi kender den i vore dage – hvor alle fortidens bestræbelser kulminerer – er i virkeligheden et gennembrud af den tankeenergi og den idé, som Vyasa for årtusinder siden indpodede i den menneskelige bevidsthed. De intellektuelles forsøg på videnskabeligt at efterprøve udødelighedens mulighed er også en del af denne store strøm ført op på intellektuelt plan, hvorved Vyasas impuls reddes ud af tågerne, blændværket og den psykiske uærlighed, som den nu omgives af. Udødelighedens kendsgerning er i dag på grænsen af videnskabeligt bevis; at en eller anden faktor overlever *er* allerede opdaget, [side 103] skønt det, der har vist sig at være det overlevende, i sig selv tilsyneladende ikke er det egentlige udødelige. Sjælens faktiske natur og den kendsgerning, at sjælen overlever, at den har evigt liv, går hånd i hånd og er endnu ikke videnskabeligt bevist; det er i dag dog almindeligt kendt og anerkendt som sandhed af utallige millioner og så mange intellektuelle, at – med mindre der er tale om massehysteri og massebedrag – det må siges at være korrekt opfattet.

Buddha er den næste lærer, vi skal omtale, skønt der var mange mindre betydningsfulde mellem ham og Vyasa. Gen-

nem de århundreder, hvor historien er relativt tåget og uklar i sine konturer, er den menneskelige intelligens vokset stærkt og menneskehedens forskerånd og klare opfattelsesevne begyndt at gøre sig gældende. Evnen til at stille spørgsmål, hvorpå der ikke kunne gives nogen lette og indlysende svar, koncentrerede sig i en gruppe tænkere i Indien, som repræsenterede tænkende mennesker i alle lande. De stillede de ældgamle spørgsmål om, hvorfor der var sorg og lidelse overalt i verden og i ethvert liv; de spurgte, hvad årsagen var til alt dette, og hvad der skulle gøres for at ændre disse livets vilkår; de krævede at få at vide, hvad der var menneskets integrerende princip, hvad sjælen var, og om der var et selv. Buddha kom for at give svaret og lagde grunden til en mere oplyst tilnærmelse til livet, og han fremførte den lære som kunne åbne døren for Kristus, som han vidste ville følge i hans fodspor.

Det er interessant at huske på, at da Buddha kom ca. fem hundrede år før Kristus (for Kristi nøjagtige fødselsdato diskuteres stadig) kunne den første svage indflydelse fra Fiskenes tidsalder begynde at spores som et forstyrrende element i det ellers så magtfulde udtryk af den kvalitet, der prægede Vædderens – bukkens eller syndebukens – tidsalder. Det var denne tidsalders indflydelse – der har overlevet i den jødiske religion – som til sidst førte til forvrængningen af den enkle lære, Kristus gav, da han kom. Han [side 104] blev fejlagtigt fremstillet for verden som den levende syndebuk, der borttog menneskenes synder, og det blev årsagen til læren om den stedfortrædende forsoning. Paulus var den ansvarlige for denne forvrængning. Et lignende tilfælde af forvanskning – også af jødisk oprindelse – fandt sted i begyndelsen af Vædderens tidsalder, hvor vi hører, at Israels børn tilbød guldkalven, som var Tyrens symbol. Tyrens tidsalder var den forudgående astronomiske cyklus, for der er tale om astronomiske cykler, ikke om astrologi. På dette tidlige stadium af Vædderen var der et tilbagefald til Tyrens gamle lære, og på et tidligt tidspunkt i Fiskenes tegn faldt man tilbage til Vædderens lære og satte derved tilbagefaldets præg på den lære, som nu behersker så mange ortodokse kristne.

Buddha besvarede de spørgsmål, der blev stillet på hans tid

med de *Fire Ædle Sandheder*, som på overbevisende måde og for evigt besvarer menneskenes *hvorfor*. Disse sandheder kan opsummeres således: Buddha lærte, at elendighed og lidelse er noget menneskene selv skaber, at det er menneskenes koncentrerede begær efter det, som ikke er ønskværdigt, det flygtige og det materielle, der er årsagen til al fortvivlelse, til alt had og al konkurrence og grunden til, at menneskeheden befinder sig i dødsriget – i det fysiske livs rige, som er åndens sande død. Han ydede dermed et enestående bidrag til Herkules' og Vyasas lære og udvidede den sandhedsstruktur, som de havde oprettet. Således forberedte han vejen for Kristus. I tidsrummet mellem disse to store lærere, Buddha og Kristus, fremstod mindre betydningsfulde lærere for at befæste og yderligere udvide de allerede givne fundamentale sandheder; af disse var Sankaracharya en af de vigtigste, idet han gav os detaljerede oplysninger om selvets natur. Også læreren i *Bhagavad Gita*, Shri Krishna, må nævnes; mange tror, at han er en tidligere inkarnation af Kristus.

Sådan er de fundamentale sandheder, som relationen til Gud bygger på (og dermed relationen til vore medmennesker) **[side 105]** altid blevet os givet af den gudesøn, der – i enhver given tidsalder – er læreren og lederen af det åndelige Hierarki.

Da tiden var inde kom *Kristus* og bragte verden (hovedsagelig gennem sine disciple) to vigtige sandheder: om menneskesjælens sande eksistens og dernæst om et tjenestesystem (dette udtryk er valgt med overlæg) som et middel til oprettelsen af rette menneskelige relationer – til Gud og til medmenneskene. Han fortalte menneskene, at de alle var gudesønner i samme betydning, som han var det, og han fortalte dem på mange symbolske måder, hvem og hvad han var og forsikrede dem, at de ville udrette endnu større ting end han, fordi de, ligesom han, var guddommelige. Disse større ting har menneskene allerede udrettet på det fysiske plan med den kontrol over naturens kræfter, som Kristus vidste, de ville få, fordi han kendte evolutionens lov. Han lærte dem, at *tjeneste* er nøglen til befrielsen, og han viste dem tjenestens metode gennem sit eget liv og eksempel. Han gik omkring og gjorde det

gode, helbredte de syge og lærte dem om gudsriget, og han gav de sultne at spise, både i fysisk og åndelig forstand. Han skabte hverdagen om til en guddommelig sfære, opfyldt af åndeligt liv og understregede dermed Buddhas lære om intet at begære for det personlige selv. Sådan lærte Kristus, viste kærlighed og levede, og videreførte dermed den store kontinuerlige åbenbaring af den hierarkiske lære. Derpå forsvandt han bag sløret for øjnene af os, efterladende os »et forbillede, for at vi skal gå i hans fodspor« (1. Pet. 2,21) – en opfordring til at følge ham i hans tro på guddommelighed, følge ham i hans tjeneste og dermed i evnen til at trænge ind i den bevidsthedssfære og det aktivitetsområde, som vi kalder Kristi sande kirke, det åndelige (og endnu usynlige) Hierarki på vor klode, det sande gudsrige. Det slør, som skjuler denne virkelige kirke for os, er nu ved at forsvinde, og Kristus er ved at komme til syne igen.

I lyset af fortiden og i betragtning af menneskehedens [side 106] øjeblikkelige nød, som Kristus og Hierarkiet må imødekomme, hvad vil Kristus da lære os denne gang? Sådan spørger hans disciple. Det mest sandsynlige er, at hans lære vil falde i fire dele, og vi gør vel i at overveje hver enkelt af dem og gøre vort bedste for at forstå og forberede menneskers sind på det, han vil bringe.

1. Oprettelsen af rette menneskelige relationer

Dette udtryk »rette menneskelige relationer« bliver i dag stærkt diskuteret; der er en stadigt voksende erkendelse af, at det er en bydende nødvendighed og det eneste håb for en sikker og fredelig fremtid. Fejlagtige menneskelige relationer har nu bragt os i så store vanskeligheder, at alle områder af livet er i en tilstand af kaos; alle sider af vort daglige liv er berørt deraf – familielivet, samfundslivet, erhvervslivet, regeringsbeslutninger, politiske og religiøse forhold, alle menneskers hverdag samt hele området for internationale relationer. Overalt er der had, konkurrence, mangelfuld tilpasning, strid mellem partier, nederdrægtige beskyldninger, skandalekampagner og dyb mistillid mellem mennesker og nationer, mellem kapi-

tal og arbejde, mellem de mange sekter, kirker og religioner. Forskellen mellem en sekt og en kirke er, når alt kommer til alt, kun en gradforskkel og beror på historiske omstændigheder; det er et spørgsmål om fortolkning og om fanatisk at holde fast ved en eller anden yndlingsteori, og altid – eksklusivitet, som er i modstrid med Kristi lære. Ingen steder er der fred i dag, eller forståelse. Kun en lille minoritet i forhold til jordens samlede befolkning kæmper for at skabe de tilstande, der vil føre til fredelige og lykkelige forhold på jorden.

Styrken hos denne kæmpende minoritet, der arbejder for fred og rette menneskelige relationer, ligger i den kendsgerning, at det arbejde, de prøver på at gennemføre, er helt på linje med den guddommelige hensigt og det guddommelige formål. I dette kaos af modstridende, konkurrerende [side 107] og kæmpende interesser planlægger Kristus at komme. Jeg må bede jer betænke den rædselsfulde situation, han her står overfor og nødvendigheden af, at et vist mål af orden tilvejebringes i verden, at visse fundamentale principper bliver formuleret og i hvert fald delvis accepteret, før hans arbejde virkelig kan være til nytte blandt mennesker. Hvis han kom lige nu, ville hans røst blive overdøvet af menneskers støjende uenighed, og hvis han søgte at tiltrække menneskers opmærksomhed, selv med den profeterede »mægtige basunklang« (*Matt. 24,31*), ville han blive klassificeret som en, der gjorde reklame for sig selv. Hvis han prædikede og underviste, ville han især tiltrække dem, der i forvejen tænker i overensstemmelse med hans budskab, eller de lettroende og godtroende ville flokkes om ham, som de gør om alle nye lærere – uanset hvad de lærer. De fleste mennesker er endnu for sultne, for psykisk nedbrudte, for nødstedte, forvirrede, og alt for usikre med hensyn til fremtiden, deres frihed og sikkerhed til at være i stand til at kunne lytte til ham.

Så meget er sikkert, han vil ikke komme som en sejrende helteskikkelse, sådan som teologernes udlægning har forledt menneskene til at tro, for det ville på ingen måde afsløre hans identitet, og han ville kun blive anset for endnu en militant person, som vi har haft mange af. Han vil ikke komme som jødernes Messias for at sikre det såkaldte Hellige Land og Jeru-

salem for jøderne, for han tilhører hele verden, og hverken jøderne eller noget andet folk er særligt privilegeret eller har nogen speciel ret til at gøre krav på ham som deres egen; han vil ikke komme for at omvende »hedningerne«, thi for ham og hans sande disciple findes der ingen »hedninger«, og den såkaldt hedenske verden har historisk set mindre på samvittigheden med hensyn til ondsindede konflikter end den militante kristne verden. De kristne lande og den kristne kirkes historie har været aggressiv og krigerisk – det sidste, Kristus havde ønsket, da han søgte at oprette kirken på jorden. [side 108]

Da han sidst var her, sagde han (og ordene er blevet sørgeligt misforstået): »Jeg er ikke kommen for at bringe fred, men sværd« (*Matt.10,34*). Det vil vise sig at være sandt, især i den første tid efter hans komme. Det sværd, han fører, er åndens sværd, som frembringer en kløft mellem sand åndelighed og vanemæssig materialisme. Den største virkning af hans tilsynkomst vil uundgåeligt blive en vækst i alle lande af den *inklusivitetens ånd*, som han er udtryk for, og som vil kanaliseres eller udtrykkes gennem ham. Alle, som stræber efter rette menneskelige relationer, vil automatisk samle sig om ham, uanset om de tilhører en af de store verdensreligioner eller ej; alle, som ikke ser nogen væsentlig forskel mellem religionerne eller mellem mennesker eller nationer, vil gøre ham til deres samlingsmærke; de, der er udtryk for separatismens ånd og hylder udelukkelsesprincippet, vil lige så uundgåeligt afsløre sig, og alle vil kende dem på det, de er. Åndens kløvende sværd vil – uden at såre – afsløre og angive det første nødvendige skridt mod en menneskelig fornyelse.

Som midtpunkt i den indre triangel – af Buddha, Fredens Ånd og Syntesens Avatar – vil den kraft, som udgår fra Kristus være så stærk, at forskellen på had og kærlighed, aggression og frihed, selvisk grådighed og uselvisk fordeling vil blive indlysende klar for enhver, og forskellen på godt og ondt vil derfor blive lige så indlysende. Den påkaldende bøn »fra kærlighedens kilde i Guds hjerte, lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter« vil da blive opfyldt. Kristus vil frigøre den særlige energi og kraft, som kaldes intuitiv kærlighed og lade den strømme ind i verden. Resultatet af denne energis ud-

bredelse vil blive dobbelt:

1. Utallige mænd og kvinder i alle lande vil forene sig i grupper for at fremme den gode vilje og skabe rette menneskelige relationer. Så stort vil deres antal være, at fra at være en lille og relativt ubetydelig minoritet vil de blive den største og mest indflydelsesrige kraft i verden. [side 109] Gennem dem vil den nye gruppe af verdenstjenere blive i stand til at arbejde effektivt.
2. Denne aktive energi af kærlig forståelse vil mobilisere en vældig reaktion imod hadets kræfter. At hade, at være separatistisk og eksklusiv vil blive anset for den eneste synd, for man vil indse, at alle synder – som nu erkendes som sådan – kun stammer fra had eller dets resultat: den asociale bevidsthed. Had og dets følgevirkninger er den egentlige synd imod Helligånden, som kommentatorerne så længe har debatteret, idet de (i deres snæversyn) ganske overså enkelheden og det hensigtsmæssige af den sande definition.

Den magt, som den hierarkiske, åndelige påvirkning udøver – fokuseret gennem Kristus og hans arbejdende disciple – vil blive så stor, at det naturlige, nyttige og praktiske i rette menneskelige relationer vil blive så åbenbart, at situationen i verden hurtigt vil blive afklaret og den nye æra af god vilje og fred på jorden blive indvarslet. Den nye kultur og den nye civilisation vil da være mulig.

Dette er ikke et optimistisk billede af en mystisk og utopisk tildragelse. Det er ikke baseret på ønsketænkning eller på et blindt håb. Allerede i dag er Kristi disciple ved at udbrede læren om de rette menneskelige relationer. Mennesker af god vilje bestræber sig på at vise, at det kun er den gode vilje, som kan tilvejebringe den sande fred i internationale forhold. I det sande og »virkelige liv«, som Kristus vil demonstrere for en verden af tænkende mennesker, er der helt naturligt ingen plads for udelukkelse og separatisme, for det »liv og overflod« (som han søger at kanalisere til os) er en frit flydende strøm, der fejer barrierer og hindringer bort og skaber en uhindret

cirkulation af selve livet og sandheden – hvis essentielle kvalitet er *kærlighed*.

Alle verdensreligionerne har fastslået, at Gud i sit væsen er kærlighed såvel som liv og intelligens. Dette liv er bærer [side 110] af den essentielle egenskab, som kaldes Guds vilje såvel som Guds kærlighed. Begge er lige vigtige, for viljen er kendetegnet af kærlighed. Hidtil har menneskene intet vidst om den virkelige kvalitet af det sande liv, der er gennemsyret af kærlighed og vilje, men havde kun en vag, teoretisk forestilling. Kristi genkomst vil stadfæste dette guddommelige, virkelige liv som en kendsgerning; det, som han vil udrette – ved hjælp af sine disciple – vil bevise den kærlighed og guddommelige hensigt, der ligger bag alle ydre erfaringer.

Oprettelsen af rette menneskelige relationer er et aspekt af den guddommelige vilje med hensyn til menneskeheden og det næste aspekt af den guddommelige natur, som vil komme til udtryk i menneskelivet – individuelt, socialt, nationalt og internationalt. Intet har nogensinde virkelig forhindret denne guddommelige udfoldelse, undtagen *tids*-faktoren, og *den bestemmer menneskeheden selv* som et udtryk for den guddommelige frie vilje. Den guddommelige hensigt kan manifesteres hurtigere eller langsommere, alt efter hvad menneskene bestemmer sig til. Hidtil har mennesket været indstillet på en langsom – meget langsom – manifestation. Det er her, at menneskets frie vilje gør sig gældende. Men fordi det guddommelige er til stede i alle former, og derfor også i alle mennesker, *må* denne vilje til sidst opfyldes. På grund af den umådeligt materielle fokusering (esoterisk set) hos alle former i dag, er denne vilje hidtil blevet forsinket i sit udtryk; det har *ikke* været menneskets vilje at indføre rette menneskelige relationer. Derfor krigens svøbe, den legemlige lidelse og den menneskelige elendighed i dag.

Disse faktorer vil fremkalde en stor og gennemgribende forvandling, hvis kendetegn allerede er synlige for åndeligt indstillede mennesker. Sådanne mennesker siger bestandigt (som Kristus i Getsemane) »ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt.26,39). De siger det ofte i håbløshed og uvidenhed, men det tyder ikke desto mindre på en almindelig åndelig [side

111] nyorientering, en ydmyg indstilling og samtykke. Kristus udviste denne *indstilling*, da han sagde: »Jeg er kommen ... ikke for at gøre min vilje, men hans vilje, som sendte mig« (Joh.6,38). Han beviste sit *samtykke*, da han råbte: »Fader, ske ikke min vilje, men din«. Ydmyg underkastelse har noget at gøre med omstændighedernes tryk og en anerkendelse heraf, som ikke behøver at indeholde forståelse, men som blot underkaster sig det uundgåelige. Samtykke indebærer derimod en intelligent forståelse, og det er et stort fremskridt. Begge vidner om tilstedeværelsen af en guddommelig overskyggende vilje i menneskeheden i dag; begge er forberedelsen til en forståelse af Kristi virke, som tilvejebringer rette menneskelige relationer. For øjeblikket er menneskeheden underkastelse under den guddommelige vilje en negativ underkastelse; den sande underkastelse er derimod en positiv indstilling af åndelig forventning, som efterhånden leder til et positivt samtykke.

En sådan åndelig forventning kan dog også spores, og det er en del af den nye verdenstjenergruppes arbejde at intensivere den. De har også til opgave at fremelske sand åndelig underkastelse og intelligent samtykke hos masserne, der normalt er delt op i to grupper som udtryk for den ene eller den anden af disse to indstillinger. Sand underkastelse, samtykke og forventning findes latent hos alle mennesker. Det er disse tre guddommelige egenskaber, som gør menneskene modtagelige for det budskab, Kristus vil bringe, og det uselviske offer, det forstående kompromis samt forståelsen af de mange divergerende synspunkter (der er en nødvendig forudsætning for rette menneskelige relationer) vil derfor med langt større lethed kunne tilvejebringes.

Vi gjorde alle vel i at tænke over, hvad sand underkastelse og samtykke indebærer. For at kunne tilvejebringe rette menneskelige relationer må man kunne give afkald på sin ret, frafalde sine krav, underkaste sig de givne omstændigheder og villigt acceptere de guddommelige love. Dette **[side 112]** er, hvad Kristus tidligere demonstrerede for os på jorden, og dette er, hvad han vil hjælpe menneskeheden til at gøre med forståelse og entusiasme. Det vil skabe lykke. Lykke er en svær lektie at lære; det er en helt ny erfaring for menneskeheden, og

Kristus vil blive nødt til at lære mennesker, hvordan de kan omgås lykken korrekt, sådan at de kan overvinde den ældgamle vane at være ulykkelige, og lære den sande glæde at kende. Kristus kommer imidlertid ikke kun for at lære menneskene nødvendigheden af rette menneskelige relationer. Han kommer for at lære dem, hvordan de selv kan skabe og fremme disse.

II. Kristus vil undervise i loven om genfødsel

Denne lov er den logiske konsekvens af evolutionsloven, men den er aldrig blevet forstået eller rigtigt opfattet i Vesten, og i Østen, hvor den er anerkendt som et ledende princip i livet, har den vist sig ikke at være til nytte, fordi den har haft en søvndyssende virkning, der har været til skade for udviklingen. Den østerlandske studerende mener, at den giver ham masser af tid, og derved bortfalder drivkraften til at nå et mål. Den almindelige kristne forveksler loven om genfødsel med, hvad han kalder »sjælevandring« og tror ofte, at det betyder, at menneskesjæle går over i dyrekroppe eller endda andre lavere livsformer. Dette er på ingen måde tilfældet. Da det guddommelige liv bestandigt bevæger sig fremad gennem stadigt højere former, vil livet i de underliggende naturriger bevæge sig progressivt fra mineralformer til planteformer og fra planteformer til dyreform; fra dyrestadiet bevæger sig det guddommelige liv videre til menneskeriget og underkastes loven om genfødsel og *ikke* transmigrationsloven dvs. sjælevandring. For den, der kender noget til loven om genfødsel eller reinkarnation, er misforståelsen absurd.

Læren om reinkarnation slår ortodokse kristne med rædsel; men spørger man dem, som disciplene spurgte Kristus, [side 113] om den blinde mand: »Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?« (*Joh.9,2*) afviser de det underforståede i spørgsmålet, eller de ler ad det eller bliver forfærdet, alt efter omstændighederne. Den måde, hvorpå reinkarnationslæren har været fremført her i Vesten af almindelige teosoffer og okkultister, har i det store og hele været beklagelig. Det har været beklageligt, fordi den er blevet

fremstillet så uintelligent. Det bedste, der kan siges om den hidtidige præsentation, er, at almenheden er gjort fortrolig med ideen; var teorien derimod blevet fremsat på en mere intelligent måde, havde den måske været mere generelt accepteret i Vesten.

Hvis Kristus i sin nye universelle undervisning vil fremhæve rette menneskelige relationer som målet, der skal nås, *må* hovedvægten i hans lære lægges på loven om genfødsel. Dette er uundgåeligt, da forståelsen af denne lov giver os løsningen på alle menneskehedens problemer og svaret på mange menneskers spørgsmål.

Denne lære vil blive en af hjørnestenene i den nye verdensreligion og tillige den forklarende faktor, som vil lede os til en bedre forståelse af verdensproblemerne. Da Kristus sidste gang selv var til stede, understregede han sjælens eksistens og værdien af det enkelte individ. Han fortalte menneskene, hvordan de kunne blive frelst gennem sjælens liv og af Kristus i deres eget hjerte. Han sagde også: Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny« (*Joh.3,3*). Kun *sjæle* kan leve som borgere i det rige, og det var dette privilegium, han for første gang holdt op for menneskeheden, der hermed fik en vision af en guddommelig mulighed som en uforanderlig konklusion på erfaringen. Han sagde til dem: »Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen« (*Matt. 5,48*).

Denne gang vil han lære menneskene, *hvordan* denne mulighed kan blive en fuldendt kendsgerning – gennem den inkarnerede sjæls stadige tilbagevenden til livets skole på jorden for der at undergå den fuldkommengørelsesproces, [side 114] som han selv var et fremragende eksempel på. Dette er læren om og meningen med reinkarnation. Dane Rudhyar har i sin bog *New Mansions for New Men*, side 123, givet en tilfredsstillende definition på denne gådefulde kosmiske og menneskelige proces. Han siger, at »den nye manifestations individuelle opbygning nødvendigvis er betinget af det, der ikke blev fuldbjort i fortiden, af de overleverede fejltagelser som findes oplagret i naturens arkiv, og i den universelle substans' erindring«. Hele historien – din og min og enhver andens – er

opsummeret i disse få ord.

Vi må betænke, at praktisk talt alle okkulte grupper og skrifter på tåbelig vis har lagt vægten på de *tidligere* inkarnationer og på erindringen af dem, noget, som man ingen fornuftig mulighed har for at kontrollere – enhver kan her påberåbe sig hvad som helst. Man har bygget sin lære på indbildte love, som formodes at styre tidsfaktoren og intervallerne mellem inkarnationerne, idet man glemte, at tid er et begreb frembragt af hjernen og, at – adskilt fra hjernen eksisterer tiden ikke. Vægten har desuden været lagt på en opdigtet fremstilling af sammenhænge. Det, der hidtil har været udgivet om reinkarnationen, har derfor gjort mere skade end gavn. Kun én ting er af værdi: at loven om genfødsel nu diskuteres af mange og accepteres af tusinder.

Ud over, at der findes en sådan lov, ved vi ikke meget om den, og de, der af egen erfaring kender omstændighederne omkring denne genkomst, afviser helt bestemt de tåbelige og usandsynlige detaljer, som udgives for kendsgerninger af teosofiske og okkulte grupper. *Loven eksisterer; om detaljerne i dens funktion ved vi endnu intet*. Kun nogle få principielle ting kan siges med sikkerhed, og de berettiger ikke til modsigelse:

1. Loven om genfødsel er en stor naturlov på vor planet.
2. Det er en proces bestemt af og gennemført under evolutionens lov.
3. Den er nøje forbundet med og betinget af loven om [side 115] årsag og virkning.
4. Den er en progressiv udviklingsproces, som muliggør, at mennesket bevæger sig fremad fra den groveste form for tanketom materialisme til en åndelig fuldkommenhed og intelligent erkendelse, som gør det muligt for et menneske at blive medlem af gudsriget.
5. Den forklarer forskellene mellem mennesker og – i forbindelse med loven om årsag og virkning, som kaldes karmaloven i Østen – forklarer den forskellene i livsoms-tændigheder og livsindstilling.
6. Den er et udtryk for sjælens viljeaspekt og ikke et resultat af nogen beslutning fra formens side; det er sjælen i

- alle former, der reinkarnerer, vælger og opbygger et egnet fysisk, emotionelt og mentalt legeme, gennem hvilket den kan lære den næste nødvendige lektie.
7. Loven om genfødsel iværksættes (for menneskers vedkommende) fra sjælsplanet. Inkarnationen er motiveret af sjælen og styres fra sjælens niveau på mentalplanet.
 8. Sjæle inkarnerer i grupper, cyklisk og under loven, for at opnå de rette forbindelser til Gud og til medmenneskene.
 9. Progressiv udfoldelse under loven om genfødsel er stort set betinget af det mentale princip, for »som et menneske tænker i sit hjerte, sådan er det«. Disse få ord er en nøje overvejelse værd.
 10. Under loven om genfødsel udvikler mennesket langsomt sine mentale evner; derefter begynder sindet at kontrollere følelsen eller den emotionelle natur, for til sidst at åbenbare sjælens natur og sjælens omgivelser for mennesket.
 11. På dette trin i udviklingen begynder mennesket at betræde »Vejen, der fører tilbage«, og vender sig (efter mange liv) mod gudsriget.
 12. Når et menneske gennem en udviklet mental natur, gennem visdom, praktisk tjeneste og forståelse har lært [side 116] intet at kræve for sit personlige selv, opgiver han ønsket om fortsat liv i de tre verdener og er dermed frigjort fra loven om genfødsel.
 13. Mennesket er nu gruppebevidst, er vidende om sin sjælsgruppe og sjælen i alle livsformer og har opnået – som Kristus fordrede det – et stadium af kristuslignende fuldkommenhed, der kulminerer i »det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde« (Ef.4,13).

Hinsides disse generaliseringer prøver intet intelligent menneske at gå. Når Kristus kommer igen, bliver vor viden mere sand og realistisk; vi vil da vide, at vi er evigt forbundet med alle menneskers sjæle og har et bestemt forhold til dem, vi inkarnerer sammen med, dem, der er ved at lære den samme lektie som vi, og som eksperimenterer og gør deres erfaringer i forbindelse med os. Denne prøvede og anerkendte viden vil

forny hele grundlaget for vor eksistens. Vi vil opdage, at alle vore vanskeligheder og alle vore problemer skyldes vor svigtende evne til at erkende denne fundamentale lov med dens ansvar og forpligtelser, og vi vil lære efterhånden at styre vore aktiviteter under dens retfærdige magt og regulerende indflydelse. Loven om genfødsel indeholder den praktiske viden, som menneskene behøver i dag for på rette måde at administrere deres religiøse, politiske, økonomiske, sociale og private liv og således etablere rette relationer til det guddommelige liv i alle former.

III. Afsløring af indvielsesmysterierne

Meget som siges og meddeles i denne bog, drejer sig i virkeligheden om gudsrigetets komme – en tilsynekomst, som nu bliver mulig på grund af tre faktorer:

[side 117]

1. Dette riges vækst på jorden gennem de tusinder af mennesker, som anerkender dets love og forsøger at leve i overensstemmelse med dets ånd og ledende principper.
2. Den kendsgerning, at tidens tegn og menneskehedens udbredte nød har fremkaldt Kristus, og at han har besluttet at komme.
3. Menneskehedens påkaldende råb stiger hver time op til »Den allerhøjstes hemmelige sted«, og Hierarkiet planlægger at træde åbent frem, når Kristus er kommet til syne og genindfører åndens herredømme på jorden. Timen er kommet for genindførelsen af de urgamle mysterier.

Disse kendsgerninger har i de sidste to år vundet stærk udbredelse som følge af den renselse af jorden, der fandt sted under verdenskrigen (1914-45), og den lidelse, menneskeheden var underkastet (med en lige så stærkt rensende virkning, som det senere skal vise sig). Det vil derfor blive muligt for Hierarkiet, Kristi hidtil usynlige kirke, at træde synligt frem og fungere åbenlyst på det fysiske plan. Det vil betyde en tilbagevenden

til den tilstand, der eksisterede i Atlantis, da (for at bruge den bibelske symbolik, *1. Mosebog*, kapitel 1 og 2) Gud selv gik blandt mennesker; han talte med dem, og der var ingen barrierer mellem gudsriget og menneskenes verden. Det guddommelige var til stede i fysisk skikkelse, og det åndelige Hierarkis medlemmer ledede og styrede åbenlyst menneskeheden anliggender, så vidt hensynet til menneskets iboende fri vilje tillod det. Nu i en umiddelbart nært forestående fremtid, på et højere niveau af livets spiralkredsløb, vil dette igen blive tilfældet. Mestrene vil færdes åbenlyst blandt folk, og Kristus vil igen være fysisk til stede. Noget andet, som vil ske, er, at de urgamle mysterier bliver genoprettet, de gamle landemærker genopdaget – de landemærker, som frimurerne så omhyggeligt har bevaret, og som indtil nu har været sikkert beskyttet i frimurerens ritualer, afventende dagen for genoprettelse [side 118] og genoptagelse.

Disse urgamle mysterier blev oprindeligt givet til menneskeheden af Hierarkiet og indeholder nøglen til hele udviklingsprocessen, skjult i tal, ord, symboler og ritualer; disse tilsører hemmeligheden omkring menneskets oprindelse og bestemmelse, som blev fremstillet for ham i riter og ritualer som en lang, lang vej, han måtte vandre tilbage til lyset. De indeholder også (rigtigt forstået og korrekt fremstillet) den lære, som menneskeheden behøver for at finde vejen ud af mørket til lyset, fra det uvirkelige til det virkelige og fra død til udødelighed. Enhver sand frimurer, som forstår bare lidt af betydningen i den blå loges tre grader og alt det underforståede, han deltager i, vil vide, hvad de ovennævnte sætninger betyder, og forstå deres relation til de tre grader. Jeg nævner dette med henblik på frimurerens lære, for den er nært forbundet med mysteriernes genindførelse og har bevaret nøglen (ned gennem tiderne) til den længe ventede genindsættelse samt det fundament, hvorpå den nødvendige undervisning kan baseres, og den struktur, som (når den frigøres fra sin jødiske nomenklatur, som forlængst er forældet, skønt rigtig for tre tusind år siden) kan anskueliggøre historien om menneskets fremskridt på vejen tilbage.

Det er disse mysterier, Kristus vil genindføre, når han ven-

der tilbage og således give kirkerne nyt liv i en ny form og genoprette det skjulte mysterium, som de forlængst har tabt af syne på grund af deres materialisme. Frimureriet har også mistet den sande levende virkelighed, den engang havde, men i dens former og ritualer er sandheden bevaret og kan genopstå til nyt liv. Det vil Kristus bevirke. Han vil også genoplive mysterierne på anden måde; ikke alle vil søge til kirken eller frimurerordenen for at få stimuleret deres åndelige liv. De sande mysterier vil også åbenbare sig gennem den videnskabelige forskning, som Kristus vil anspore til. Mysterierne indeholder i deres formler og lære nøglen til den videnskab, der afslører elektricitetens mysterium [side 119] – den største åndelige videnskab i verden og et område af den guddommelige kundskab, hvoraf mennesket kun lige har strejft den yderste flig. Først når Hierarkiet er synligt til stede på jorden, og mysterierne, som varetages af Kristi disciple, er en åbenlys kendsgerning i verden, vil hemmeligheden bag de elektriske fænomeners virkelige natur blive afsløret.

Mysterierne er i sidste instans den egentlige kilde til åbenbaringerne; det er kun, når tænkning og vilje til det gode er tæt forbundet og bestemmende for menneskelig adfærd, at hele omfanget af den kommende åbenbaring trygt kan gives mennesket i hænde. Der er planetariske kræfter og energier, som mennesker endnu ikke kan styre; de ved intet om dem, og dog er hele klodens liv afhængig af dem; det er kræfter, som også er nært beslægtet med de nu så foragtede psykiske kræfter (som i dag behandles uden fornuft og helt i blinde), og dog vil disse kræfter, vurderet og anvendt rigtigt, vise sig at være af overordentlig praktisk betydning *i den videnskab, som mysterierne vil åbenbare*.

Tidsaldres mysterium står nu ved Kristi genkomst på tærsklen til at blive afsløret. Det er ved afsløring af sjælen, at dette mysterium (som sjælen tilhyller) vil blive åbenbaret. Verdens religiøse skrifter har altid profeteret, at ved tidsaldrens afslutning skal hemmeligheder åbenbares, og det, som hidtil var skjult, vil komme frem i dagens lys. Som bekendt er vor tid afslutningen på Fiskenes tidsalder; i løbet af de næste to hundrede år vil vor opfattelse af døden opgives, eller rettere

vore vrangforestillinger om den, og sjælens eksistens vil fastslås som en kendsgerning. Man vil vide, at sjælen er et levende væsen og den åndelige kraft og motiverende impuls bag alle manifesterede former. Kristi opgave (for to tusind år siden) var at bekendtgøre visse store muligheder og fastslå eksistensen af vældige kræfter. Hans opgave, når han kommer igen, vil være at bevise sandheden i sine ord ved at gøre disse muligheder til [side 120] *kendsgerninger* og afsløre den magt, der ligger i menneskets sande natur. Det udsagn, han kom med for to tusind år siden, at vi alle er gudesønner og har én universel Fader, vil i nær fremtid ikke længere blive opfattet som en smuk, mystisk og symbolsk påstand, men vil blive betragtet som en eksakt videnskabelig udtalelse. Vort universelle broderskab og vor essentielle udødelighed vil blive bevist som kendsgerninger.

Grunden er nu ved at blive lagt til den store genopbygning, som Kristus vil iværksætte. Verdensreligionerne (inklusive kristendommen) og frimureriet er i dag udsat for menneskehedens kritiske bedømmelse og forstand; de erklæres næsten enstemmigt for at have svigtet deres guddommelige opgave. Fra alle sider erkender man, at en ny indstrømning af liv er nødvendig, men det vil kræve en ny vision og en ændret livsindstilling, og det kan alene Kristus lære og hjælpe os til ved tilsynekomsten. Som det siges i et gammelt skrift:

»Det, som før var et mysterium, skal ikke længere være det, og det, som var skjult, skal nu åbenbares; det, som var tilbageholdt, skal komme frem i lyset og vil da forøge lyset, og alle vil se og sammen frydes. Der kommer en tid, hvor ødelæggelser vil have haft deres velgørende virkning, og hvor mennesker, gennem lidelser, vil søge det, de før forkastede. I en frugtesløs jagen efter det nære, som var let at opnå, fandt de, når det var opnået, at det var et dødens redskab. Dog søgte de altid livet, ikke døden.«

Og Kristus vil bringe dem liv i større fylde.

Der tales meget i vore dage om indiviellsens mysterier. I alle

lande findes falske lærere, der underviser i de såkaldte mysterier og tilbyder falske indvielser (som regel mod betaling og med diplom) og vildleder folk. Kristus lærte os, at netop forud for hans komme ville disse tilstande findes, [side 121] og overalt ville det falske og uægte stå op og proklamere sig selv. Alt dette er imidlertid bare tegn på hans komme. Efterligningen er altid garantien for det sande. Snakken og diskussionerne, de tåbelige postulater, pseudo-okkultismen og de nytteløse forsøg på »at tage en indvielse« (denne uklare vending, som uvidende teosoffer har fundet på som udtryk for en dyb åndelig erfaring) har været karakteristisk for den esoteriske lære lige siden dens nye begyndelse i 1875. Dengang henledte H.P. Blavatsky Vestens opmærksomhed på det faktum, at store disciple og visdommens mestre var til stede på jorden og arbejdede under Kristi ledelse. Senere fortrød hun bittert at have gjort det, hvad nogle af hendes breve til den Esoteriske Sektion viser. Dog, hvad hun gjorde, var allsammen led i den store Plan og ikke nogen fejltagelse. Teosoffernes fortolkninger og ophidsede reaktioner i hine dage var derimod en fejltagelse – og en fejltagelse, de endnu ikke har erkendt. Denne tåbelige reaktion blev godt hjulpet og fremmet af offentlighedens almindelige nysgerrighed, såvel som af dens ærlige stræben, som utvivlsomt også blev vækket derved. Desuden var der mennesker, som i erhvervsmæssigt begær udnyttede temaet og stadig gør det.

Ikke desto mindre har den samlede virkning af alle disse fejl og fejlagtige fremstillinger været god. I alle lande er mennesker i dag bevidst om mestrenes eksistens, om de muligheder, der tilbydes, og den lejlighed der gives til at gøre *videnskabelige* åndelige fremskridt og således blive medlem af gudsriget. Dette har kirkerne ignoreret og har – især i den viktorianske tid – anset videnskaben for en ærkefjende.

Hele denne strøm af informationer om indvielsesmysterierne – hvoraf noget virkelig vidner om en skjult sandhed, mens andet er frembragt af en længselsfuld fantasi og tildels af kommerciel tilskyndelse – har afgørende forberedt menneskeheden på den undervisning, som Kristus formentlig vil give, når han igen er fysisk til stede blandt os. [side 122]

Hvor nødt de ortodokse kristne end vil indrømme det, så indeholder hele Evangeliet i dets fire dele ikke meget andet end symbolske detaljer angående mysterierne, som (for menneskeheden vedkommende) er fem i alt. Mysterierne hentyder i virkeligheden til fem vigtige stadier i aspirantens åndelige liv; de antyder også fem vigtige stadier i menneskeheden bevidsthedsudvikling. Disse fremskridt vil på en måde, som vi i dag ikke forstår, gøre sig tydeligt gældende engang i løbet af Vandbærerens tidsalder. Menneskeheden, verdensdisciplen (med sine forskellige grupper på forskellige udviklingstrin) vil »træde ind i« nye bevidsthedstilstande og blive bevidst i nye områder eller mentale og åndelige bevidsthedssfærer i løbet af de næste to tusind år.

Hver tidsalder genspejles i den moderne femfoldige udvikling. Fire tidsaldre har vi nu passeret, astronomisk set: Tvillingerne, Tyren, Vædderen og Fiskene. I dag er den femte tidsalder, Vandbærerens, ved at få indflydelse. Tvillingernes symbolske tegn, de to søjler, satte sit præg på den tids frimurerbroderskab, og Jachins og Boaz' to søjler – for nu at anvende deres jødiske navne, som naturligvis ikke er de rigtige navne – kom frem for ca. otte tusind år siden. Derefter fulgte Tyrens tegn, hvori Mithra kom som verdenslærer og indstiftede Mithra-mysterierne med deres (tilsyneladende) tilbedelse af Tyren. Så fulgte Vædderen, i hvis tegn den jødiske religionsorden blev skabt, som fik betydning for jøderne og uheldigvis også for den kristne religion, men som er uden betydning for de utallige millioner af verdens befolkning. I denne cyklus kom Buddha, Shri Krishna og Sankaracharya. Endelig har vi Fiskenes tidsalder, som bragte Kristus til os. Rækkefølgen og betydningen af de mysterier, der er udtryk for hvert af zodiakens tegn, vil Kristus forklare os, for offentlighedens vågnende bevidsthed kræver i dag noget mere præcist og åndeligt virkeligt end moderne astrologi og den pseudo-okkultisme, der nu er så vidt udbredt.

I den æra vi nu går ind i – efter Kristi tilsynekomst – vil [side 123] hundrede tusinder af mennesker jorden over gå igennem en eller anden af de store bevidsthedsudvidelser, men den generelle virkning heraf vil blive forsagelse (som dog på

ingen måde betyder, at masserne vil »tage den fjerde indvielse«); de vil forsage de materialistiske værdinormer, som i dag behersker alle aspekter af menneskelivet og alle befolkningslag. En af de lektier, menneskeheden skal lære i vor tid (som er forgården til den nye tidsalder), er, hvor få materielle ting der egentlig er nødvendige for ens liv og lykke. Denne lektie er endnu ikke lært. Det er imidlertid en af de mest afgørende værdier, som skal uddrages af de forfærdende afsavn, mennesker i vor tid dagligt udsættes for. Den virkelige tragedie er, at den vestlige verden og især U.S.A. ikke tager del i denne livsvigtige og i virkeligheden åndelige proces; de er endnu for selviske til at tillade, at det sker.

Indvielse er ikke, som man vil forstå, en ceremoniel handling eller et ridderslag, som tildeles en lovende aspirant; ej heller betyder det en indtrængen i mysterierne – som frimurermysterierne endnu kun er en billedlig fremstilling af – men det er helt enkelt resultatet af en »levende kraft«, der erfares på alle tre bevidsthedsplan (fysisk, emotionelt og mentalt), og som aktiverer – gennem denne levende kraft – de registrerende og optegnende celler i hjernesubstansen, som ikke før var modtagelige for højere indtryk. Gennem en sådan udvidelse af det registrerende område eller, om I vil, udvikling af et bedre modtagerapparat eller en finere registreringsmekanisme er sindet i stand til at være formidler af højere værdier og åndelig forståelse. På den måde bliver den enkelte bevidst om guddommelige eksistenssfærer og bevidsthedstilstande, som evigt og altid var til stede, men som mennesket var konstitutionelt ude af stand til at kontakte eller registrere; hverken sindet eller dets optegnende redskab, hjernen, har været i stand dertil set ud fra udviklingsniveauet.

Efterhånden som tænkningens søgelys langsomt trænger [side 124] ind i hidtil uopdagede aspekter af det guddommelige sind, og når hjertets magnetiske egenskaber begynder at vågne og reagere sensitivt på de to andre aspekter, da vil mennesket blive i stand til at virke i nye ekspanderende riger af lys, kærlighed og tjeneste. Han er indviet.

Dette er mysterierne, som Kristus vil behandle; den anerkendte tilstedeværelse af ham og hans disciple vil muliggøre

en langt hurtigere udvikling, end det ellers ville have været tilfældet. Den åndelige stimulering, der udgår fra et synligt tilstedeværende Hierarki, vil stadig blive stærkere, og Vandbærerens tidsalder vil se så mange menneskesønner acceptere den store forsagelse, at denne verdenspræstation vil svare til den masseuddannelse af menneskeheden, som fandt sted i Fiskenes tidsalder. *Materialismen som masseprincip vil blive forkastet*, og de væsentlige åndelige værdier vil vinde frem og få større indflydelse.

En civilisations kulmination, med dens særlige kendetegn, kvalitet og gaver til eftertiden betyder en genspejling af en åndelig hensigt og (menneskeheden taget som helhed) af en af indvielserne. Engang vil historien blive baseret på og nedskrevet som beretningen om menneskehedens udvikling gennem indvielse; indtil da må vi have en historieskrivning, som tager sit udgangspunkt i menneskehedens udvikling under indflydelse af store fundamentale ideer. Det bliver næste historiske fremstilling.

Skabelsen af en kultur i en hvilken som helst given periode er ganske enkelt virkningen af den skabende evne og klare bevidsthed hos den tids indviede – de som vidste, at de var indviede, og som også stod i direkte, bevidst forbindelse med Hierarkiet. I øjeblikket bruger vi ikke ordene kultur og civilisation i deres rigtige betydning eller sande mening. Civilisation er *genspejlingen* i masserne af en speciel cyklisk indflydelse, der fører til indvielse. Kultur er esoterisk forbundet med dem inden for en civilisationsepoke, der på specielle områder i klar og helt vågen bevidsthed ved selvindledt indsats trænger ind i de indre tankesfærer, [side 125] som vi kalder den skabende verden. Det er disse indre verdener, som er ansvarlige for den ydre civilisation.

Kristi genkomst er et tegn på en tættere forbindelse mellem den ydre og den indre tankeverden. Betydningens verden vil forene sig på en mere åbenlys måde med erfaringens verden som følge af den stimulering, der udgår fra Hierarkiet og dets overhoved, Kristus, der nærmer sig. En vældig vækst med hensyn til forståelse og relationer vil blive følgen.

IV. Blændværkets fordrivelse

Ordet »blændværk«, som frem for noget karakteriserer astralplanet, er aldrig blevet korrekt anvendt, og det var beklageligt, at det overhovedet blev benyttet i sin tid, da den esoteriske lære så dagens lys. Det såkaldte »astralplan« er helt enkelt det navn, man har givet hele summen af følelsesytringer, sansereaktioner og emotionel substans, som menneskeheden selv har frembragt og med så stor kraft projiceret, at den nu er offer for det, den selv har skabt. Firs procent af læren om astralplanet er i sig selv en del af det store blændværk og af den uvirkelige verden, til hvilken der hentydes i den gamle bøn: »Led os fra det uvirkelige til det virkelige«. Hvad der siges om astralplanet har ikke meget at gøre med de faktiske forhold; det har imidlertid tjent det praktiske formål at være et erfaringsområde, hvor man kan lære at skelne mellem det sande og usande; det er også et område, hvor aspiranten kan anvende sin intellektuelle skelneevne – den store afslører af fejl og den endelige sandhedsåbenbarer.

Når formaningen: »Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus« (*Fil.2,5*), har båret frugt, vil vi opdage, at herredømmet over den emotionelle natur og sansende bevidsthed (astralplanet, om I foretrækker betegnelsen) bliver fuldstændig. Hele denne indflydelsessfære og dens kontrol over os eksisterer da ikke mere. Den er uvirkelig og [side 126] har ingen realitet, undtagen som et område for tjeneste og en sfære, i hvilken mennesker vandrer om i forvirring og fortvivlelse. Den største tjeneste, et menneske kan gøre sine medmennesker, er at befri sig selv for dette plans herredømme og ved selv at *styre dets energier ved hjælp af kraften fra Kristus i det indre*. Han vil da opdage, at de selvcentrerede kræfter, de personlige begær og den emotionelle kærlighed bliver afløst af en levende energi, som stærkt kan føles, skønt den endnu ikke kan tilegnes i sin rene essens; denne energi kalder vi »kærlighed til Gud«. Det er denne frit strømmende, udadrettede, magnetisk dragende kraft, som leder enhver pilgrim tilbage til »Faderens hus«. Det er denne kraft, som rører sig i menneskehedens hjerte og kommer fuldkomment til udtryk gennem sto-

re avatarer som Kristus; det er den kraft, der styrer den mystiske længsel, som findes i ethvert menneske, og som virker bag alle humane bestræbelser, der har menneskeheden vel som mål, der virker gennem alle former for filantropisk og opdragende virksomhed, og ligeledes gennem den instinktive moderkærlighed, som findes overalt i naturen. Men i grunden er det en gruppefølsomhed, og først i Vandbærerens tidsalder vil dens sande væsen som følge af Kristi genkomst blive korrekt forstået og kærligheden til Gud udfolde sig i alle menneskehjerner.

Om denne verden af illusion og blændværk vidste Kristus meget, og han viste os, at sand kærlighed kan overvinde den. En del af Kristi tre fristelser i ørkenen skyldtes verdensblændværkets tre aspekter: *illusionerne* fremkaldt af sindet, *blændværk* fremkaldt på oplevelsens emotionelle plan og den *forvirring*, som frembringes af de almindelige jordiske omstændigheder. Alle disse truede med at forvirre ham, men han afviste dem med et klart formuleret princip og ikke med et analytisk intellekts ordrige argumentation. Fra denne trefoldige erfaringssfære drog han ud for at undervise, vise kærlighed og helbrede. Kristus er den store fordriver af verdensblændværket, når han kommer, og Buddha [side 127] forbereder vejen. At en sådan fordrivelse og spredning af blændværket er mulig skyldes derfor så afgjort disse to avatarer, Buddha og Kristus. Noget af det vigtigste i dag er at få menneskeheden og verdens nationer til at forstå det principielle i det arbejde, Buddha og Kristus udfører for verden og på ny at understrege de sandheder, som de har projiceret ind i tankernes verdensarena. Det arbejde, Lysets Herre og Kærlighedens Herre udfører, må fremstilles på ny for en verden, hvis behov er stort. I den forbindelse må det siges, at nogle nationer mest trænger til at forstå den lære Buddha formulerede i de *Fire Ædle Sandheder*, og de må bringes til at indse, at årsagen til al sorg og elendighed er fejlagtige begær – begær efter det, som er materielt og forgængeligt. De Forenede Nationer må lære at anvende kærlighedsloven, som Kristus udtrykte i sit liv, og lære at leve op til sandheden om, at »ingen af os lever for sig selv« (Rom. 14, 7) ej heller nationer. Målet for al menneskelig stræben er kær-

lig forståelse, tilskyndet af en bevidst udarbejdet plan for kærlighed og rette menneskelige relationer for hele jordens befolkning.

Hvis disse to store læreres liv bliver forstået og deres lære anvendt i menneskelivet, i den menneskelige tænkning, på alle verdensproblemerne, i det politiske og økonomiske liv, vil den nuværende verdensorden (der stort set er uorden) blive så modificeret og forvandlet, at en helt ny verdensorden og en ny menneskerace gradvis kan begynde at tage form. Verdens blændværk vil da blive opløst og verdens illusion fordrevet.

Midt i blændværkets verden – astralplanets eller emotionernes verden – kom et lyspunkt til syne for mange århundreder siden; Lysets Herre, Buddha, begyndte i sig selv at fokusere oplysningens lys, som engang skulle muliggøre en fordrielse af verdens blændværk. I illusionens verden, på mentalplanet, kom Kristus, selve Kærlighedens Herre, til syne. Han ville påtage sig at fordrive illusionen ved at drage alle menneskehjerter til sig (ved hjælp af kærlighedens [side 128] tiltrækkende kraft) og udtrykte dette sit forsæt med ordene: »når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig« (*Joh.12, 32*).

Disse to store gudesønners forenede arbejde, koncentreret igennem deres indviede og verdensdisciplene, må og vil uundgåeligt nedbryde illusion og fordrive blændværk – det første, dvs. illusion, gennem intuitiv erkendelse af virkeligheden gennem tænkere, som er i harmoni med denne, og det andet, dvs. blændværk, ved en indstrømning af den rene fornufts lys. Buddha var den første, der gjorde en planetarisk indsats for at sprede verdens blændværk; Kristus gjorde som den første en planetarisk indsats for at nedbryde illusionen. Deres indsats må nu videreføres intelligent af en menneskehed, som er vis nok til at kende sit ansvar.

Menneskene er hurtigt ved at blive berøvet deres illusioner og kan derfor se klarere. Verdens blændværk er ved at blive fjernet fra menneskenes veje. Denne udvikling skyldes de nye ideer, som er kommet ind i verden gennem de intuitive og bragt videre til offentligheden af verdens tænkere, yderligere hjulpet af den ubevidste, men ikke desto mindre ægte forståel-

se hos masserne af de *Fire Ædle Sandheders* virkelige mening. Desillusioneret og afglamouriseret (hvis jeg må anvende disse udtryk) venter menneskeheden nu på den nye åbenbaring. Denne åbenbaring vil finde sted ved Buddhas og Kristi forenede indsats. Det eneste, vi kan forudse og sige om denne åbenbaring, er, at dybtgående og vidtrækkende resultater vil blive opnået gennem denne forening af lys og kærlighed og den »oplyste substans'« reaktion på »kærlighedens dragende magt«. Jeg har her givet jer en nøgle til den sande forståelse af disse avatarers arbejde – noget, der hidtil har hersket dyb uvidenhed om. Det kan tilføjes, at med en rigtig forståelse af den betydning der ligger i ordene »et menneskes transfiguration«, kommer også forståelsen af ordene, »hvis nu hele dit legeme er i lys« (*Luk.11,36*), da indebærer det, at »i dit lys skuer vi lys« (*Sl.36,10*). Det betyder, så snart personligheden [side 129] har opnået en vis grad af renhed, hengivenhed og oplysning, da virker sjælens tiltrækningskraft, hvis natur er kærlighed og forståelse, og fusionen af disse to finder sted. Dette er, hvad Kristus viste og beviste.

Når det legemliggjorte visdomsprincip (dvs. Buddhas arbejde) fuldbyrdes i den stræbende discipel og hans integrerede personlighed, da kan også det fulde udtryk for Kristi arbejde (dvs. det legemliggjorte kærlighedsudtryk) fuldbyrdes, og begge disse energier – lys og kærlighed – vil komme til strålende udfoldelse i den transfigurerede discipel. Hvad der gælder for den enkelte gælder også for menneskeheden som helhed. I dag kan menneskeheden (efter at være blevet moden) »indgå i virkeligheden« og bevidst tage del i arbejdet for oplysning og åndelig, kærlig virksomhed. Det praktiske resultat af denne udvikling vil blive, at blændværkets tåger spredes, og menneskeånden frigøres fra sin materielle trældom; det vil også medføre en nedbrydning af illusion og en erkendelse af sandheden, som den findes hos dem, der er polariseret i kristusbevidstheden.

Dette må nødvendigvis være en langsom proces; det er en gradvis og lovbunden fremgangsmåde, hvis slutresultat er sikkert, men opnås relativt langsomt. Processen blev indledt af Buddha på astralplanet og af Kristus på mentalplanet, da han

manifesterede sig på jorden. Det betød, at *menneskeheden var ved at blive moden*. Processen har gradvist accelereret, efterhånden som disse to store væsener har samlet deres disciple og indviede omkring sig i løbet af de sidste to tusind år. Den har nået det punkt, hvor den er til stor nytte, da kommunikationskanalen mellem »centret, hvor Guds vilje er kendt« og Hierarkiet, hvor Guds kærlighed finder udtryk, er blevet åbnet og udvidet, og kontakten mellem disse to store centre og menneskeheden er blevet mere konsolideret.

Tusinder af intelligente mænd og kvinder vil således blive i stand til at frigøre sig fra alle vildfarelser og fra følelsesmæssigt herredømme. I det øjeblik, *menneskenes hjerter* [side 130] er levende aktive, i det øjeblik ophører den emotionelle solar plexus aktivitet. Dette er en kendsgerning. Det er *menneskers hjerter*, som responderer på Kristi kalden, og det er disse hjerter, som nu er ved at blive påkaldende. Den smertefulde emotionelle periode, som menneskeheden har gennemlevet de sidste hundrede år, og den følelsesmæssige spænding, mennesker lever under i dag, har bidraget til, at menneskeheden snart er moden til at træde ind i den klare tankes domæne; når det sker, vil det markere et betydningsfuldt vendepunkt i menneskehedens historie, og det vil blive et af resultaterne af Kristi fremtidige videnskabelige arbejde (om jeg må udtrykke det sådan) med menneskenes hjerter for at bringe dem i samklang med Guds hjerte.

På grund af det meget omfattende emne og de vidt forskellige psykologiske udviklingstrin, mennesker står på i øjeblikket, kan jeg ikke uddybe dette nærmere. Erfaringens skole og dens prøvelser er velkendt af alle aspiranter, og den er millioner af menneskers slagmark. Kristus i os kan, som den styrende hersker i det individuelle liv, bringe denne kamp til ophør; aspiranten kan gå sejrende ud af kampen, klartseende og frygtløs. Kristi tilsynskomst blandt mennesker vil udrette det samme for menneskeheden som helhed, ikke på en stedfortrædende måde, men ved gennem sin tilstedeværelses levende kraft at stimulere kristusprincippet i ethvert menneskes hjerte.

6. kapitel

Den nye verdensreligion

Verden er i dag mere åndelig end nogensinde før. Dette være sagt med fuld forståelse for den almindelige opfattelse, at verden er kørt fast i åndelig henseende, og at menneskeheden åndelige liv aldrig før har befundet sig på et så lavt niveau. Denne antagelse skyldes stort set, at menneskeheden ikke er overvældende interesseret i den ortodokse fremstilling af sandheden, og at kirkerne er forholdsvis tomme og under offentlig anklage for at have forsømt at lære menneskeheden at leve rigtigt. Disse påstande er kun alt for sande, men det ændrer ikke den kendsgerning, at mennesker overalt i dag søger efter åndelig frihed og sandhed, og at den sande religiøse ånd er mere levende og dybtgående end på noget tidligere tidspunkt. Det gælder især de lande, der har lidt mest under sidste verdenskrig (1914-45). Lande som U.S.A. og de neutrale lande viser endnu intet tegn på virkelig åndelig fornyelse. De andre lande er åndeligt levende – ikke i ortodoks forstand, men virkelig søgende og med et vitalt krav om lys.

Menneskeheden religiøse bevidsthed er i dag mere direkte indstillet på virkeligheden, end det før har været tilfældet. De ortodokse verdensreligioner er hurtigt ved at træde i baggrunden i menneskers bevidsthed, mens vi ubestrideligt nærmer os den centrale åndelige virkelighed. De teologier, som fremføres af kirkesamfund (både i øst og vest), er forstenede og til relativt ringe nytte. Præster og kirketilhængere, ortodokse lærere og fundamentalister (fanatiske, skønt oprigtige) søger at bevare det, som er gammelt, og som før var tilstrækkeligt til at tilfredsstille de spørgende, men som ikke er det i dag. Alvorlige, men uoplyste religiøse mennesker beklager dybt ungdommens oprør [side 132] mod en dogmatisk indstilling. Samtidig forlanger de, som andre søgende, en ny åbenbaring. De søger noget nyt og fængslende, som kan drage masserne tilbage til Gud; de frygter, at noget må opgives, at nye fortolkninger af

gamle sandheder må findes, men begriber ikke, at det er et helt nyt syn på sandheden (som den er i Kristus), der må vindes; de fornemmer en ny forestående åndelig åbenbaring, men er tilbøjelige til at vige tilbage for dens revolutionerende virkning. De stiller sig selv mange spørgsmål og er grebet af dyb foruroligende tvivl. Det er interessant her at se, at svarene på disse spørgsmål kommer (og i stadig højere grad vil komme) fra to sider: den tænkende almenhed, hvis voksende intellektuelle bevidsthed er årsagen til oprøret mod ortodoks religion; og fra den overskyggende kilde af sandhed og lys, som ufejlbarligt har bragt os åbenbaringer ned gennem tiderne. Svaret vil ikke komme fra nogle religiøse organisationer, så vidt man kan se, hverken fra asiatiske eller vesterlandske.

Nogle af disse spørgsmål kan formuleres som følger:

Hvorfor var kirken ude af stand til at forhindre den overvældende ondskab, som kom til udtryk under sidste verdenskrig?

Hvorfor har religionen vist sig at være utilstrækkelig for menneskehedens behov?

Hvorfor har religionernes såkaldte åndelige ledere vist sig inkompetente til at bidrage til løsningen af verdensproblemerne?

Hvorfor har kristne lærere, som talsmænd for kærlighedens Gud, været ude af stand til at forhindre den udbredelse af had i verden, som i dag er uden sidestykke?

Hvorfor er størsteparten af sådanne lærere i deres indstilling til sandheden så sekteriske, separatistiske og så konfessionelt bundne? Alligevel findes der en mere åben og åndelig minoritet.

Hvorfor nægter unge mennesker at gå i kirke, og hvorfor [side 133] er de ikke interesserede i de dogmer, der tilbydes dem som grundlag for deres tro?

Hvorfor er det døden og ikke livet, som behersker verden i dag?

Hvorfor opstår så mange nye religiøse bevægelser, og hvorfor trækker de folk bort fra de ortodokse religioner?

Hvorfor er folk mere tiltrukket af Mental Science, Unity Movement og New Thought end af de mere etablerede organi-

sationer? Bemærk brugen af ordet »organisation«, det er nøglen til problemet.

Hvorfor er der en voksende interesse for Østens teologier, de forskellige yogasystemer, den buddhistiske lære og de orientalske religioner?

Hvorfor kan en lære som astrologi, numerologi eller forskellige former for magisk ritual samle så mange tilhængere, mens kirkerne står tomme eller kun søges af gamle mennesker, af konservative og reaktionære, eller af dem, der kun kommer af vane, eller fordi de er desperat ulykkelige?

Når alt kommer til alt, hvad er der forkert i vor fremstilling af tidernes evige sandheder og vor formulering af de åndelige realiteter?

Mange svar kan gives. Det vigtigste er dette, at *den fremstilling af guddommelig sandhed*, som Vestens kirker og Østens lærere giver, *ikke har holdt trit med menneskeåndens intellektuelle udvikling*. Det er de samme gamle ideer og ord-formler, den søgende præsenteres for, og de kan ikke tilfredsstille hans intellekt, ej heller imødekomme det praktiske livs krav i en kompliceret verden. Den spørgende får at vide, at han skal tro uden at spørge og uden at forstå; man forsikrer ham, at han umuligt kan forstå, og dog forventes det, at han accepterer fortolkninger og bekræftelser af andre, som påstår, at de forstår og er i besiddelse af sandheden. Men han tror ikke på, at andres forstand og fortolkning er så meget bedre end hans egen. De samme [side 134] gamle formler, de samme gamle teologier, de samme gamle fortolkninger synes at være fuldt tilstrækkelige til at dække moderne menneskers åndelige søgen og behov. Det er de ikke.

Kirken i dag er Kristi grav, og teologiens sten er rullet for indgangen.

Der er dog ingen grund til at angribe kristendommen. *Kristendommen kan ikke angribes; den er et udtryk – i essens om end ikke helt i praksis – for Guds kærlighed, immanent i sit skabte univers*. Kirkerne har imidlertid givet rig anledning til kritik, og det er majoriteten af tænkende mennesker klar over; uheldigvis er disse tænkende mennesker endnu i mindretal. Ikke desto mindre bliver det denne minoritet af tænkende

mennesker, der (når den er blevet en majoritet, hvad den er stærkt på vej til at blive) vil fælde dommen over kirkerne og bane vejen for udbredelsen af Kristi sande lære. Det er lidet sandsynligt, at Kristus har nogen glæde af de store templer af sten, som kirkens mænd har bygget, mens hans folk var overladt til sig selv uden vejledning og rimelig forklaring på verdens gang; han må sikkert føle (med blødende hjerte), at den enkelhed, han lærte os, og den enkle vej til Gud, han understregede, er forsvundet i teologiens tåger (der begyndte med Paulus) og i kirketilhængeres endeløse drøftelser gennem århundreder. Menneskene har fjernet sig langt fra den ligefremme tænkning og enkle åndelige livsførelse, som udmærkede de første kristne. Er det ikke muligt, at Kristus anser kirkernes separatistiske liv og teologernes arrogance som fejlagtig og uønsket – splittet, som de har, verdens folk i troende og ikke troende, kristne og hedninger, såkaldt oplyste og såkaldt formørkede – og som en direkte kontrast til alt, hvad han selv står for og udtrykte med ordene: »Jeg har andre får, som ikke hører til denne fold« (*Joh.10,16*).

Det er ikke den tøjlesløse ondskab i verden i dag, som hindrer det åndelige liv eller står i vejen for den nye åbenbaring. [side 135] Det onde er et produkt af vildfarelse og af menneskesindets forkerte orientering, og den betoning af materielle ting, som generationers konkurrencementalitet har frembragt; det skyldes de religiøse organisationers svigtende evne overalt i verden til at fastholde sandheden i sin renhed og undgå den fanatiske idé, at en bestemt individuel fortolkning af sandheden nødvendigvis må være den eneste rigtige. Teologerne har kæmpet (med oprigtig hensigt) om ordformler, som de troede var den eneste sande og korrekte formulering af den guddommelige idé, men Kristus blev glemt bag ordene; kirkens mænd har anvendt stor dygtighed og handlekraft på rejsning af fonde til opførelse af stenbygninger, mens Guds børn overalt gik sultne, manglede klæder og tabte troen på den guddommelige kærlighed.

Hvordan kan menneskehedens behov for åndelig vejledning imødekommes, når kirkernes ledere er optaget af verdslige anliggender, når hovedvægten i protestantiske såvel som i

romersk katolske og græsk ortodokse kirker lægges på pomp og ceremonier, på store kirker og stenkatedraler, på alterkalke af guld og sølv, på skarlagensbaretter og juvelbesatte messedragter, på alt det udstyr, som de kirkeligt indstillede værdsætter højt? Hvordan kan verdens sultende børn og især Europas blive frelst, når paver og biskopper anmoder om penge til at bygge katedraler og flere kirker, selv om de allerede eksisterende kirker står tomme? Hvordan kan lyset komme til at skinne igen i menneskers bevidsthed, når kirkens mænd holder folk i en tilstand af frygt, med mindre de accepterer de gamle teologiske fortolkninger og den gamle måde at nærme sig Gud på? Hvordan kan menneskers åndelige og intellektuelle behov blive dækket, når teologiske seminarer ikke tilbyder noget nyt eller noget, der er i overensstemmelse med vor tid, men sender unge mænd, der kun har de gamle fortolkninger at støtte sig til ud for at vejlede menneskeheden. [side 136] Disse unge mænd begynder deres religiøse uddannelse og forberedelse til præstegerningen med store håb og visioner; de går ud af den uden meget håb og med liden tro, men besluttet på at gøre deres bedste og nå til tops i kirken.

Det er et spørgsmål, om Kristus ville føle sig hjemme i kirkerne, hvis han var iblandt os. Ritualerne og ceremonierne, højtideligheden og hele udstyret, lys og guld og sølv, rangforordningen af paver, kardinaler, ærkebisper og bisper, provster, præster og kapellaner ville formentlig have ringe interesse for denne enkle gudesøn, som – da han var på jorden – ikke havde et sted at hælde sit hoved til.

Den måde, de religiøse sandheder er blevet fremstillet på indtil nu, har blokeret væksten af den religiøse ånd; teologien har bragt menneskeheden til fortvivlelsens rand; kristuslivets fine blomst er blevet forkrøblet og standset i væksten i den menneskelige tænknings mørke huler; fanatisk troskab mod de af mennesket vedtagne fortolkninger har erstattet sand kristen levevis, og millioner af bøger har udvisket eller tilintetgjort Kristi levende ord. Præsternes argumenter og diskussioner har slukket det lys, som Buddha tændte, og Guds kærlighed, som Kristus åbenbarede i sit liv, er blevet glemt på grund af menneskenes uenighed om fortolkninger, ord og sætninger. I mel-

lemtiden har menneskeheden kæmpet, sultet, lidt og råbt om hjælp, bedt om oplysning og – i dyb skuffelse – omsider tabt troen.

I dag er mennesker overalt beredt til lyset; de venter på en ny åbenbaring og en ny religiøs orden, for menneskeheden er nu kommet så langt på evolutionens vej, at krav og forventninger ikke er begrænset til materielle forbedringer alene, men også omfatter åndelige visioner af sande værdier og rette menneskelige relationer. De kræver undervisning og åndelig hjælp foruden den nødvendige føde, klæder og muligheden for at leve og arbejde i frihed. De står over for hungersnød i store dele af verden, og dog erkender de (med lige så stor forfærdelse) »sjælens hungersnød«. [side 137]

Vi tager sikkert ikke fejl, hvis vi konkluderer, at denne åndelige forfærdelse og dette åndelige krav indtager en altoverskyggende plads i Kristi bevidsthed. Når han viser sig igen, og når hans kirke, hidtil usynlig, kommer til syne med ham, hvad kan de så gøre for at imødekomme dette påtrængende krav og den intensiverede åndelige forventning og modtagelighed, hvormed de vil blive mødt. De ser hele billedet: de kristnes råb om åndelig hjælp, buddhisternes krav om åndelig oplysning, og hinduernes krav om åndelig forståelse – sammen med råbet fra alle dem af en anden tro eller ingen tro – alle må imødekommes. Menneskehedens krav når deres ører, og Kristus og hans disciple har ingen sekteriske betænkeligheder, det kan vi være sikre på. Det ville være forkert at tro, at de er interesserede i fundamentalisternes synspunkter eller i teologernes teorier om jomfrufødsel, forsoningslæren eller pavens ufejlbarlighed. Menneskeheden er i desperat nød, og den nød må afhjælpes; kun store og fundamentale livsprincipper, der forklarer nutiden ud fra fortiden og lægger grunden til fremtiden, vil være et virkeligt svar på menneskehedens påkaldelse. Kristus og det åndelige Hierarki kommer ikke for at ødelægge alt, hvad menneskeheden hidtil har fundet »nødvendigt for frelsen«, og som før i tiden tilfredsstillede dens åndelige krav. Med Kristi genkomst vil alt uvæsentligt ganske vist falde bort, og kun det væsentlige i enhver tro vil blive tilbage, hvorpå han kan bygge den nye verdensreligion, som alle mennesker

venter på. Denne nye verdensreligion *må* baseres på de sandheder, der har bestået deres prøve gennem alle tider og skænket vished og tryghed til mennesker overalt på kloden. Disse sandheder er:

[side 138]

1. Gud er en kendsgerning

Allerførst må menneskene anerkende den kendsgerning at Gud eksisterer. Denne centrale realitet kan gives det navn, man ønsker alt efter ens mentale eller følelsesmæssige tilbøjelighed, racemæssige tradition og arv, for denne realitet kan ikke defineres eller betinges af et navn. Mennesker må nødvendigvis altid bruge ord til at udtrykke, hvad de sanser, føler og kender både af det synlige og usynlige. Bevidst eller ubevidst erkender alle mennesker en transcendent og en immanent Gud. De oplever Gud som skaber af og inspirationen i alt, hvad der er til.

Østens religioner har altid understreget *Gud immanent*, dybt inde i menneskehjertet, »nærmere end hænder og fødder«, selvet, den Ene, atman, mindre end det mindste og dog alt-omfattende. Vestens religioner har lagt vægten på *Gud transcendent*, uden for sit univers, betragteren. Gud transcendent var menneskenes første begreb om guddom, for en sådan Guds handlinger kunne ses i naturens verden; senere blev Gud, hos jøderne, til stammeguden Jehova, nationens sjæl (en ret utiltalende sjæl). Dernæst anså man Gud for at være et fuldkomment menneske, og det ophøjede gudemenneske vandrede på jorden i Kristi skikkelse. I dag er der en hurtigt voksende tendens til at lægge vægten på Gud immanent i ethvert menneske og i enhver skabt form, så i dag skulle kirken kunne opvise en syntese af disse to ideer, som blev udtrykt af Shri Krishna i *Bhagavad Gita*: »Efter at have gennemtrængt hele universet med en brøkdel af mig selv forbliver jeg mig selv«. Gud, større end den skabte helhed, men til stede i hver del. Gud transcendent er garanten for vor verdens plan, formålet, som betinger alt liv fra det mindste atom op gennem alle na-

turrigerne til mennesket. [side 139]

2. Menneskets forhold til Gud

Den anden sandhed, som alle tror på, uanset religion, er menneskets essentielle forbindelse med Gud. Fornemmelsen af det guddommelige – om end ufuldstændigt og uafklaret – er indbygget i ethvert menneskes bevidsthed. »Alle er I ... Guds børn ...« (Gal.3,26). »Kun én Fader har vi, det er Gud«, siger Kristus – og det samme siger alle andre avatarer og verdenslærere ned gennem tiderne. »Thi som han er, sådan er også vi i denne verden« (1. Joh. 4,17), er et andet bibeludsagn. »Nærmere er han end åndedrættet, nærmere end hænder og fødder«, synger hinduen. »Kristus i jer, herlighedens håb« erklærer Paulus triumferende.

3. Kendsgerningen om udødelighed og evig beståen

For det tredje er der følelsen af vedvarende, evigt liv. Denne fornemmelse kan man ikke blive fri for, den er i lige så høj grad en del af menneskers reaktionsmønster som den instinktive selvopholdelsesdrift. Med denne indre vished møder vi døden, og vi ved, at vi skal leve igen, at vi kommer og går, og at vi vedbliver at leve, fordi vi er guddommelige og vor egen skæbnes herre. Vi ved, at vi har sat os selv et mål, og at det mål er »liv i større fylde« – et eller andet sted, her, der og til sidst overalt.

Ånden i mennesket er udødelig; den eksisterer for evigt og går frem skridt for skridt, fra ét stadium til det næste på evolutionens vej, idet den til stadighed og successivt udfolder sine guddommelige attributter og aspekter. Denne sandhed forudsætter nødvendigvis anerkendelsen af to store naturlove: loven om genfødsel og loven om årsag og virkning. Kirkerne i Vesten har officielt afvist at anerkende loven om genfødsel og har derved bevæget sig ind i en teologisk blindgyde, hvorfra der ikke er nogen vej ud. Kirkerne [side 140] i Østen har lagt for stor vægt på disse love med det resultat, at en negativ, resigneret indstilling til livet og dets forløb – som følge af de

stadigt tilbagevendende muligheder – behersker Østens folk. Kristendommen har nok fremhævet udødeligheden, men har gjort den evige salighed afhængig af anerkendelsen af nogle teologiske dogmer: bliv en sand erklæret kristen og vind et liv i en lidt enfoldig himmel; eller afslå at blive en troende kristen eller en passiv, overbevist kristen, og gå til et helt usandsynligt helvede – et helvede, som er udsprunget af Det gamle testaments teologiske forestillinger om en Gud fuld af had og nidkærlighed. Begge disse forestillinger bliver i dag forkastet af alle fornuftige og oprigtigt tænkende mennesker. Ingen med virkelig sund fornuft eller med virkelig tro på en kærlighedens Gud kan acceptere de kirkeliges himmel eller har noget ønske om at komme der. Endnu mindre accepterer de »ildsøen, som brænder med svovl« (Åb.19,20), eller den evige pine, som kærlighedens Gud formodes at dømme alle dem til, der ikke tror på Middelalderens teologiske fortolkninger, eller på de mere moderne fundamentalisters, eller de ukritiske præster, der søger – ved hjælp af dogmer, frygt og trusler – at få folk til at forblive i en gammel forældet tro. Den essentielle sandhed ligger andetsteds. »Hvad et menneske sår, det skal han også høste« (Gal.6,7), er en sandhed, der trænger til på ny at blive understreget. I disse ord har Paulus udtrykt den *sande* gamle lære om årsag og virkning, som i orienten kaldes karmaloven.

Menneskesjælens udødelighed og den evne, det indre åndelige menneske har til at udvirke sin egen frelse, under loven om genfødsel ved hjælp af loven om årsag og virkning, er det, der ligger til grund for al menneskelig handling og bestemmer al menneskelig stræben. Ingen kan undgå disse to love. De betinger hele vort liv, indtil vi har opnået den ønskede og foreskrevne fuldkommenhed og kan [side 141] manifestere os på jorden og være virksomme som rigtige gudesønner.

4. Kontinuiteten i åbenbaringen og den guddommelige tilnærmelse

Den fjerde essentielle sandhed kaster lys over hele Kristi planlagte virksomhed og hænger sammen med den åndelige åben-

baring og menneskets behov for Gud og Guds behov for mennesket. Aldrig nogensinde har guddommen undladt at vidne om sig selv. Aldrig har mennesket råbt om lys, uden at lyset er kommet. Aldrig har der været en tid, cyklus eller verdensepoke, hvor der ikke blev givet åndelig hjælp og en lære, der var tilpasset menneskenes behov. Aldrig har menneskers tanker og hjerter løftet sig mod Gud, uden at det guddommelige selv kom nærmere til menneskene. Menneskehedens historie er i virkeligheden historien om menneskets krav om lys og kontakt med Gud, og dette lys' komme og Guds tilnærmelse til menneskene. Altid kom der en frelser, en avatar eller verdenslærer fra det høje, det hemmelige sted, og gav menneskene en ny åbenbaring, et nyt håb og en ny tilskyndelse til et rigere åndeligt liv.

Nogle af disse tilnærmelser har været af overordentlig betydning, idet de påvirkede menneskeheden som helhed, og nogle var af mindre betydning, fordi de kun berørte en forholdsvis lille del af menneskeheden – en nation eller en gruppe. De, der kommer for at åbenbare Guds kærlighed, kommer fra det åndelige center, som Kristus gav navnet »Guds rige« (*Matt.6,33*). Her lever de, »som er retfærdige og er nået til fuldendelse« (*Hebr.12,23*); her findes menneskehedens åndelige vejledere og den udøvende myndighed, som har ansvaret for Guds plan, og som overvåger alt, hvad der sker på jorden. Dette sted har mange navne. Det kaldes det åndelige Hierarki, lysets bolig, det center, hvor [side 142] vi kan finde visdommens mestre, Den store hvide loge. Derfra kommer alle de, der er formidlere af Guds visdom, vogterne af den sandhed, som Kristus er udtryk for, de, hvis opgave det er at frelse verden, at meddele os den næste åbenbaring og føre bevis for guddommelighed. Alle verdens hellige skrifter vidner om eksistensen af dette åndelige energicenter. Dette åndelige Hierarki har nærmet sig menneskeheden mere og mere, efterhånden som menneskene blev mere bevidst om og mere modne for kontakt med det guddommelige.

Nu er en ny stor guddommelig tilnærmelse mulig, og en ny stor åndelig åbenbaring på vej til menneskeheden. Den, der skal bringe den og fuldbyrde den, kommer os stadig nærmere.

Hvad denne store tilnærmelse vil betyde for menneskeheden, ved vi endnu ikke. Men det kan siges med sikkerhed, at den vil føre til lige så store og afgørende resultater som de tidligere åbenbaringer, der blev fremført af dem, der kom som svar på menneskehedens krav. Verdenskrigen har rensset menneskeheden. En ny himmel og en ny jord er ved at tage form. Hvad mener ortodokse teologer og almindelige kristne med udtrykket »en ny himmel«? Kan dette udtryk ikke antyde noget helt nyt, en helt ny opfattelse af de åndelige realiteter? Kunne det ikke tænkes, at den Kommende ville formidle os helt nye og ukendte sider af Guds natur? Ved vi allerede alt, hvad der er at vide om Gud? I så fald måtte Gud være meget begrænset. Er det ikke muligt, at vore nuværende ideer om Gud som universel bevidsthed, som kærlighed og som vilje kunne beriges med nye ideer eller kvaliteter, for hvilke vi endnu ikke har ord endsige den ringeste forståelse? Hver enkelt af disse tre nuværende begreber om det guddommelige – om Treenigheden – var helt nye, da de i rækkefølge blev fremstillet for den menneskelige tænkning og bevidsthed.

I de senere år er vor klodes åndelige Hierarki stadig kommet menneskeheden nærmere, og det er denne tilnærmelse, [side 143] som er ansvarlig for de store frihedsbegreber, der i nyere tid har fået så stor betydning for mennesker overalt. Drømmen om broderskab, om fællesskab, om verdenssamarbejde og fred, baseret på rette menneskelige relationer, begynder nu at tage klarere form i vor bevidsthed. Vi forestiller os også en ny vital verdensreligion, en universel tro, som nok har rod i fortiden, men som vil anskueliggøre for os den gryende skønhed og kommende, levende åbenbaring.

En ting kan vi være vis på: denne tilnærmelse vil på en eller anden måde – dybt åndeligt og dog helt konkret – bekræfte sandheden om Guds immanens i alt. Kirkerne har fremhævet og udnyttet ideen om Gud uden for det jordiske og antaget tilstedeværelsen af en Gud som skaber og opretholder af det skabte, men som dog befinder sig uden for sin skabelse – som en uransagelig tilskuer. Denne form for transcendent skaber vil blive afsløret som falsk, og dette dogme vil blive imødegået ved Guds manifestation i mennesket, håbet om herligheden.

Det er dette, den ventede tilnærmelse med sikkerhed vil vise os; den vil også vise, hvordan der er en tæt forbindelse mellem den transcendent og immanente Gud, at »i ham lever, røres og er vi«, for »efter at have gennemtrængt hele universet med en brøkdelt af sig selv, *forbliver* han«. Gud er iboende alle skabte former, og den herlighed, der skal åbenbares, er tilsynecomsten af denne indre guddommelighed i alle dens mange attributter og aspekter, dens kvaliteter og kræfter gennem menneskeheden.

Den nye verdensreligion bliver baseret på kendsgerningen om Guds eksistens og menneskets relation til det guddommelige, på kendsgerningen om udødelighed og den guddommelige åbenbarings kontinuitet, samt kendsgerningen om den stadige fremkomst af budbringere fra det guddommelige center. Hertil må vi føje menneskets sikre, instinktive viden om, at der findes en vej til Gud, og at vi [side 144] kan gå ad den vej, når udviklingen har bragt os til et stadium af nyorientering mod det guddommelige og en accept af kendsgerningen om Gud transcendent og Gud immanent i alle livsformer.

Dette er de fundamentale sandheder, på hvilke fremtidens verdensreligion vil hvile. Dens grundtone vil være *guddommelig tilnærmelse*. »Hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer« (Jak.4,8), er den stærke opfordring, der udgår på ny og i klare toner fra Kristus og det åndelige Hierarki i vore dage.

Den nye verdensreligions store *tema* vil blive anerkendelsen af de mange tilnærmelser såvel som kontinuiteten af de åbenbaringer, som de hver især formidler. *Opgaven*, der venter åndeligt orienterede mennesker i verden i dag, er at forberede menneskeheden på den umiddelbart forestående og (måske) den største af alle tilnærmelser. *Metoden* vil indebære en intelligent og videnskabelig anvendelse af invokation og evokation, og erkendelse af deres umådelige styrke.

Mennesker påkalder den guddommelige tilnærmelse på forskellig måde: dels ved massernes usammenhængende, ordløse appel eller indtrængende påkaldelse, og dels ved den planlagte, klart formulerede invokation fra åndeligt orienterede aspiranter, intelligente overbeviste arbejdere, disciple og

indviede – alle, kort sagt, som udgør den nye gruppe af verdensstjenere.

Videnskaben om invokation og evokation vil erstatte, hvad vi nu kalder »bøn« og »gudstjeneste«. Man skal ikke lade sig forurolige af ordet »videnskab«. Det er ikke en kold og hjerteløs intellektuel fremgangsmåde som så ofte antaget. Det er i virkeligheden den intelligente organisering af åndelig energi, af kærlighedens kræfter, og disse vil, når de er effektive, fremkalde svar fra åndelige væsener, som igen kan færdes åbenlyst mellem mennesker og således genoprette en nær forbindelse og konstant kommunikation [side 145] mellem menneskeheden og det åndelige Hierarki.

For at være helt præcis, så er der tre former for invokation: der er, som før nævnt, massernes ubevidste appel, det råb om hjælp, der altid trænger sig ud af menneskehjerner i krisetider som de nuværende. Dette påkaldende råb udgår til stadighed fra alle mennesker i katastrofeområder; det er rettet til den magt uden for dem selv, som de føler kan og burde komme dem til hjælp i nødens stund. Denne stærke, ordløse appel stiger i dag op fra jorden alle vegne fra. Så er der den påkaldende ånd fra oprigtige mennesker, der deltager i deres religions ritualer og benytter denne lejlighed til fælles bøn og gudstjeneste for at fremlægge deres krav om hjælp for Gud. Denne gruppe udgør sammen med masserne en stor skare påkaldende mennesker, og deres samlede hensigt gør sig stærkt gældende, deres invokation når op til den allerhøjeste. Endelig er der verdens skolede disciple og aspiranter, som bruger bestemte ordformer, visse nøje definerede invokationer, og som – idet de gør det – forener de to andre gruppers påkaldende appel i et brændpunkt, hvorved den får den rigtige styrke og retning. Alle disse tre grupper er, bevidst eller ubevidst, i aktivitet i vor tid, og deres forenede anstrengelser garanterer en påfølgende evokation.

Dette nye invokative arbejde vil blive grundtonen i den nye verdensreligion og vil dele sig i to grene. For det første: Det invokative virke af folkemasserne overalt på jorden, som er oplært af verdens åndeligt orienterede mennesker (som arbejder i kirkerne, hvor som helst et oplyst præsteskab gør det mu-

ligt) til at anerkende, at guddommelige energier, kanaliseret af Kristus og hans åndelige Hierarki, er ved at nærme sig, og som også er undervist i at formulere deres krav om lys, befrielse og forståelse. For det andet: Invokationen, som anvendes af dem, der har trænet deres tænkning ved rigtig meditation, som kender den magtfulde kraft, der ligger i formler, mantraer og invokationer, [side 146] og som arbejder fuldt bevidst. De vil i stadigt stigende grad benytte sig af bestemte betydningsfulde ordformler, som senere vil blive givet til menneskeheden, ligesom Kristus gav os fadervor, og Hierarkiet gav os Den store invokation til brug i vor tid.

Denne nye religiøse videnskab, som menneskeheden har forberedt sig til gennem ritual, bøn og meditation, vil oplære mennesker til – på bestemte tidspunkter af året – at fremføre verdensbefolkningens højt udtalte forlangende om dybere kontakt med Gud og et nærmere åndeligt fællesskab mellem mennesker. Dette arbejde vil, når det udføres rigtigt, fremkalde svar fra det ventende Hierarki og dets overhoved Kristus. Gennem dette svar vil massernes tro gradvis forvandles til den videndes overbevisning. På den måde vil alle mennesker blive forvandlet og åndeliggjort, og de to store grupper eller guddommelige energicentre – Hierarkiet og menneskeheden – vil begynde at arbejde i fuldstændig samklang og enhed. Da vil gudsriget virkelig og i sandhed være virksomt på jorden.

Det er tydeligt, at det kun er muligt at give et bredt omrids af den nye verdensreligion. Den udvidelse af den menneskelige bevidsthed, som vil blive resultatet af den næste store tilnærmelse, vil sætte menneskeheden i stand til at fatte ikke alene dens nære forbindelse til vor klodes åndelige liv »den Ene, i hvem vi lever, røres og er«, men også give et glimt af vor klodes forbindelse med den kreds af planetariske liv, der bevæger sig inden for vort solsystem, og med den endnu større kreds, hvis åndelige indflydelser kontakter vort solsystem, når det følger sin bane i rummet (gennem zodiakkredsens tolv konstellationer). Astronomiske og astrologiske undersøgelser har vist denne forbindelse og den indflydelse, den udøver, men der er stadig megen spekulation og mange tåbelige påstande og udlægninger. Dog har kirkerne altid været op-

mærksomme på det, og Bibelen vidner om det. »Stjernerne fra deres baner [side 147] stred mod Sisera« (*Dom.5,20*), og om Plejaderne skrives: »Knytter du Syvstjernens bånd, kan du løse Orions lænker?« (*Job.38,31*). Mange andre passager bekræfter disse påstande af kendere. Mange kirkelige højtider er fastsat i henhold til månen eller et stjernebillede i zodiakken. Undersøgelser vil vise, at det er tilfældet, og når den nye verdensreligions ritual bliver universelt indført, vil dette være en af de vigtige faktorer at tage i betragtning.

Indstiftelsen af visse store højtider i forbindelse med månen og i mindre grad med zodiakken vil føre til en styrkelse af påkaldelsens åndelige kraft og den deraf følgende indstrømning af de fremkaldte energier. Al påkaldelse er baseret på tankens kraft, navnlig i dens telepatiske aspekt, væsen og kommunikationsevne. Massernes forenede invokative tanke, og den nye verdenstjenergruppes fokuserede styrede tanke udgør en *udadgående energistrøm*. Denne vil telepatisk nå de åndelige væsener, som er følsomme og modtagelige for sådanne impulser. Deres fremkaldende svar, *udsendt som åndelig energi*, vil derefter nå menneskeheden efter at være blevet nedtrappet til tankeenergi, der i den form vil øve en hensigtsmæssig indflydelse på menneskenes bevidsthed som overbevisende, inspirerende åbenbaring. Sådan har det altid virket i verdens åndelige udviklingshistorie, idet det var den benyttede fremgangsmåde, når de hellige skrifter skulle skrives.

Dernæst vil en vis harmonisering af de religiøse ritualer i verden hjælpe menneskene til overalt at styrke hinandens arbejde og i høj grad forstærke den tankestrøm, som styres mod de ventende åndelige væsener. I øjeblikket har de kristne deres egne store højtider, buddhisterne overholder deres specielle åndelige begivenheder, og hinduerne har en helt tredje liste over hellige dage. I fremtidens verden, når den bliver organiseret, vil alle mennesker af åndelig tilbøjelighed og vilje overalt på kloden respektere de samme helligdage. Dette vil medføre en forstærkning af åndelig [side 148] energi og en forenet indsats plus en samtidig åndelig invokation. Den magt, der ligger i dette, vil være indlysende.

Lad mig antyde, hvilke muligheder der ligger i sådanne ån-

delige begivenheder og prøve at forudsige arten af de kommende verdensomspændende festdage. Tre store åndelige højtider vil blive koncentreret i tre på hinanden følgende måneder og derved bevirke en forlænget årlig åndelig indsats med virkning for resten af året. Det drejer sig om:

1. *Påskefesten*. Her fejres den opstandne, levende Kristus, alle menneskers lærer og det åndelige Hierarkis overhoved. Han er personificeringen af Guds kærlighed. På denne dag anerkendes det åndelige Hierarki, som han leder, og Guds kærlighed understreges. Denne højtid falder altid sammen med forårsfuldmånen og er Vestens store kristne højtid.
2. *Wesakfesten*. Dette er højtiden for Buddha, som er forbindelsesleddet mellem det højeste åndelige center Shamballa og Hierarkiet. Buddha er personificeringen af Guds visdom, et udtryk for lys og symbolet på den guddommelige hensigt. Denne højtid vil blive fastsat til fuldmånen i Tyrren, som tilfældet er i dag. Det er den store orientalske højtid.
3. *Den gode viljes fest*. Dette vil blive højtiden for menneskeåndens stræben mod Gud, søgende sin overensstemmelse med Guds vilje, og viet til at virkeliggøre rette menneskelige relationer. Denne højtid vil blive fejret i forbindelse med fuldmånen i Tvillingerne og blive dagen, på hvilken man anerkender menneskehedens åndelige og guddommelige natur. På denne dag har Kristus i to tusind år repræsenteret menneskeheden og stået foran Hierarkiet over for Shamballa som gudsmennesket, leder for sin flok og »den førstefødte blandt mange brødre« (Rom.8,29). Hvert år på denne tid har han [side 149] fremsagt Buddhas sidste prædiken for det samlede Hierarki. Dette vil derfor blive en højtid for dyb invokation og en appel til den fundamentale higen i alle mennesker mod åndeligt fællesskab og menneskelig og åndelig enhed og vil dermed være resultatet af Buddhas og Kristi indflydelse på den menneskelige bevidsthed.

Disse tre højtider bliver allerede overholdt jorden over, skønt de endnu ikke er forbundet med hinanden, og de er en del af menneskeheden forenede åndelige tilnærmelse. Men den tid kommer, hvor alle tre højtider vil blive fejret overalt i verden og dermed skabe stor åndelig enhed, og virkningerne af den store tilnærmelse, der er os så nær nu, vil blive stabiliseret gennem menneskeheden forenede invokation overalt på jordkloden.

Mindre højtider vil finde sted i forbindelse med de resterende fuldmånefester, som ligeledes vil blive anerkendt som værende af vital betydning. De vil fastslå de guddommelige egenskaber i menneskenes bevidsthed, ligesom de store højtider fastslår de tre guddommelige aspekter. Disse aspekter og kvaliteter vil blive bestemt og erkendt gennem et grundigt studium af et bestemt stjernebillede eller de konstellationer, der påvirker disse forskellige måneder. Fx vil Stenbukken føre tanken hen på den første indvielse, Kristi fødsel i hjertets krybbe, og antyde den nødvendige optræning, der må til for at fremkalde denne store åndelige begivenhed i det enkelte menneskes liv. Jeg giver jer dette ene eksempel for at antyde de muligheder for åndelig udfoldelse, der ligger i forståelsen af disse indflydelser, og for at genoplive de urgamle trosopfattelser ved at indsætte dem i deres større og udødelige sammenhæng.

Således vil de tolv årlige højtider udgøre en åbenbaring af det guddommelige. De vil udgøre et redskab for at tilvejebringe sammenhæng, først og fremmest gennem de tre store højtider, som er de tre udtryk for den guddommelige [side 150] treenighed. De mindre højtider vil understrege den indbyrdes sammenhæng af helheden og således løfte det guddommelige ud af den individuelle og personlige sfære op i den guddommelige hensigts universelle sfære; helhedens forhold til delen og delens forhold til helheden vil da finde sit fulde udtryk.

Menneskeheden vil således påkalde gudsrigets, dvs. Hierarkiets åndelige kræfter; Hierarkiet vil svare, og Guds Plan vil tage form på jorden. Hierarkiet vil på sit højere plan påkalde »det center, hvor Guds vilje kendes«, og derigennem bevirke, at Guds formål sker fyldest. Derved vil Guds vilje blive

gennemtrængt af kærlighed og manifestere sig på intelligent måde; til dette er menneskeheden klar, og på dette venter jorden.

For at opsummere: på denne allerede erkendte basis af fundamental sandhed vil den nye verdensreligion blive opbygget.

Definitionen på religion, som i fremtiden vil blive mere præcist formuleret end nogen sinde af teologerne, kan udtrykkes som følger:

*Religion er navnet eller betegnelsen for menneskeheden
invokation (påkaldelse) og den større livsenheds
evokation (svar) på denne påkaldelse.*

I virkeligheden er det delens anerkendelse af sin relation til helheden, samt et stadigt voksende krav om forøget bevidsthed om denne relation. Det, at kravet fremsættes, fremtvinger helhedens anerkendelse.

Det er påvirkningen fra menneskeheden vibration, specielt rettet mod det store liv (hvoraf menneskeheden er en del), som fremkalder dette store livs »altomfattende kærlighed«, der som svar påvirker den mindre vibration. Det er først nu, at virkninger fra de menneskelige vibrationer svagt fornemmes i Shamballa; hidtil har den stærkeste aktivitet [side 151] kun nået Hierarkiet. Religion, videnskaben om invokation og evokation, for så vidt angår menneskeheden, drejer sig om en tilnærmelse (i den kommende nye tidsalder) af en mentalt polariseret menneskehed. Før i tiden har religion udelukkende været en følelsesmæssig appel. Det hele drejede sig om den enkeltes forhold til virkelighedens verden, om den søgende aspirants forhold til den guddommelighed, han søgte. Dens fremgangsmåde var en proces for at gøre sig modtagelig for den guddommelige åbenbaring, for at opnå den fuldkommenhed, der ville garantere denne åbenbaring og for at udvikle en sensitivitet og en kærlig hengivenhed over for det ideale menneske, virkeliggjort for vor tids mennesker i Kristus. Kristus kom for at gøre en ende på denne epokes emotionelle tilnærmelse, der havde eksisteret lige siden Atlantis' dage. Han udgjorde i sig selv den eftertragtede fuldkommenhed og viste menneskehe-

den et eksempel – fuldt manifesteret – på alle de latente muligheder i mennesket *op til denne dag*. At opnå fuldkommen kristusbevidsthed blev menneskeheden udtrykkelige mål.

I dag begynder ideen om en verdensreligion langsomt at tage form, og der arbejdes for den, fordi det erkendes nødvendigt. En forening mellem de forskellige trosretninger er i dag stærkt diskuteret. Alle, som arbejder inden for de forskellige religioner, vil formulere det elementære universelle grundlag for den ny verdensreligion. Deres virksomhed er båret af kærlighed og syntese, der understreger åndens enhed og fællesskab. Denne gruppe er på udpræget vis en kanal for Kristi virke – verdenslærerens. Den nye verdensreligions grundlag vil blive skabt af mange grupper, som arbejder under inspiration af Kristus.

Kirkens mænd må gøre sig klart, at den menneskelige ånd er større end alle kirker og større end deres lære. I det lange løb vil den menneskelige ånd overvinde dem og fortsætte sin sejrsgang ind i gudsriget, ladende dem tilbage, [side 152] med mindre de besinder sig på at følge efter som en ydmyg del af masserne. Intet under himlen kan standse den menneskelige sjæl på dens lange pilgrimsgang fra mørke til lys, fra det uvirkelige til det virkelige, fra død til udødelighed og fra uvidenhed til visdom. Hvis kirkernes store religiøse organisationer i alle lande, der omfatter alle eksisterende trosretninger, ikke tilbyder *åndelig* vejledning og hjælp, vil menneskeheden finde en anden vej. Intet kan holde menneskeånden tilbage fra Gud.

Kirkerne i Vesten skulle også lære at forstå, at der i grunden kun er én kirke, men det er ikke nødvendigvis kun den ortodokse kristne institution. Gud arbejder på mange måder, gennem mange trosformer og religiøse retninger. Dette er en af grundene til afskaffelse af alle uvæsentlige doktriner. Ved at understrege den væsentlige lære i alle religioner og deres enhed vil den fulde sandhed blive åbenbaret. Dette vil den nye verdensreligion gøre, og dens udbredelse vil ske hurtigt efter Kristi tilsynekomst.

7. kapitel

Forberedelse til Kristi tilsynekomst

Den nødvendige forberedelse Den nye verdenstjenergruppes arbejde

Hvis den almindelige forudsætning og emnet for alt, hvad her er skrevet, accepteres, så opstår naturligt det spørgsmål: hvad skal der gøres for at fremskynde Kristi genkomst? Er der noget, den enkelte kan gøre på det sted, hvor han nu engang befinder sig med den udrustning, de muligheder, og de aktiver, han nu engang besidder? Lejligheden er så gunstig og behovet for en klar og tydelig åndelig hjælp så stort, at vi – enten vi bryder os om det eller ej – står over for en udfordring. Vi står over for valget mellem at acceptere og følgelig påtage os et ansvar eller afvise ideen og indrømme, at det hele ikke vedkommer os. Det, vi bestemmer os til her og nu, vil imidlertid få afgørende indflydelse på resten af vor livsaktivitet, for vi vil da enten sætte alt ind på at yde den hjælp, vi kan, i påkaldelsen af Kristus og forberedelsen til hans komme, eller vi vil slutte os til rækken af dem, der betragter hele foretagendet som noget, der kun appellerer til de godtroende og lettroende, og måske vil vi søge at hindre, at folk bliver vildledt og bedraget af noget, vi har afgjort med os selv er svindel. Heri ligger udfordringen. For at møde den kræves alt, hvad vi ejer af sans for ægte værdier, og alt, hvad vi kan præstere i retning af specialiseret, intuitiv forskning. Det kan da være, vi kommer til den erkendelse, at den lovede genkomst er helt i overensstemmelse med den almindelige religiøse tro og det aldrig udslukte håb i menneskers sind, som alene kan bringe sand forløsning til en lidende menneskehed. [side 154]

Hos dem, der accepterer muligheden for hans genkomst og er villige til at indrømme, at historien kan gentage sig, vil tre spørgsmål opstå, som må besvares helt individuelt:

1. Hvordan kan jeg personligt tage denne udfordring op?
2. Hvad kan jeg specielt *gøre*?
3. Hvilke skridt burde jeg tage, og hvor er de andre, som vil tage dem sammen med mig?

Hvad der siges her og på de følgende sider er hovedsagelig for dem, der accepterer Kristus som en realitet, forstår den fortsatte åbenbaring og er villige til at indrømme muligheden af hans genkomst.

Efterkrigstidens vanskeligheder er store og problemerne komplicerede. Jo nærmere et menneske er ved det åndelige lys og dets kraftkilde, des vanskeligere er hans situation, for verden synes i dag så langt fra disse guddommelige muligheder. Han vil få brug for alt, hvad han ejer af tålmodighed, forståelse og god vilje, men samtidig vil hans erkendelse af kendsgerningerne være desto klarere. Der er indre og ydre problemer, der må løses, der er indre og ydre muligheder, som kan virkeliggøres. Stillet over for disse indre og ydre begivenheder og muligheder bliver det åndeligt orienterede menneske let offer for en følelse af fuldkommen håbløshed; han vil gerne hjælpe, men ved ikke, hvad han skal gøre; han ser kun alt for klart de truende vanskeligheder. En analyse af egne ressourcer – og af deres, med hvem han skal samarbejde – samt en klar opfattelse af de kræfter, der er vendt imod ham, (og i meget højere grad imod Kristus) gør, at han er mest tilbøjelig til at spørge: »Til hvad nytte er mine anstrengelser? Hvorfor ikke lade de gode og de onde kræfter udkæmpe denne kamp alene? Hvorfor ikke lade evolutionens egne kræfter – engang med tiden – bringe striden i verden til ophør og det gode til sejr? Hvorfor overhovedet gøre noget *nu*?« [side 155]

Det er sunde og naturlige reaktioner. Millioners sult og fattigdom i Europa og andre steder, frygten for Rusland (begrundet eller ubegrundet), de kapitalistiske kræfters grådighed, arbejderbevægelsens selvished; zionisternes aggressivitet, idet de anser et land for deres eget, som i over 1.500 år ikke har været det. Jødernes mislige situation i Europa og den lille mands desperation i alle lande, som ikke lader ham se sikkerhed eller håb nogetsteds; kirkernes bestræbelse på at genopret-

te den gamle orden og det gamle regime, som i århundreder har været til så lidt nytte for verden, og endelig manglen på sandt lederskab i alle lande får almindelige mennesker til at føle det nytteløse i alle bestræbelser. Problemerne synes for store, for skrækkelige og vi selv for små og hjælpeløse.

Ikke desto mindre er der et overordentligt opbud af naturlig godhed og vision i verden i dag, og omfanget af klar, humanitær tænkning er ubegrænset. Verdens frelse ligger i hænderne på de mange gode og millioner af rettænkende mennesker i alle lande, og det er dem, der vil forberede vejen for Kristi komme. Talmæssigt er de tilstrækkelige til opgaven og behøver kun opmuntring og fornuftig koordination for at kunne sætte deres kræfter ind på det forberedende arbejde, der er nødvendigt, før Kristus kan komme. Vi må se problemerne *modigt* i øjnene, møde dem med forståelse og sandhed og med vilje til at tale realistisk og enkelt og med kærlighed i vor bestræbelse på at fremlægge sandheden og redegøre for de problemer, der må løses. Det rodfæstede ondes kræfter må fordri- ves, før Kristus, som alle venter på, kan komme.

Den viden om, at han er klar til igen at træde åbenlyst frem for sin elskede menneskehed, forhøjer kun følelsen af almindelig håbløshed, og et andet vitalt spørgsmål opstår: I hvor lang tid skal vi holde ud, stride og kæmpe? Svaret lyder ganske klart: Han vil uvægerligt komme, når et vist mål af fred er tilvejebragt, når princippet om den rette fordeling [side 156] i det mindste er ved at få kontrol over de økonomiske forhold, og når kirkerne og de politiske grupper er begyndt på »at bringe orden i deres hus«, da kan og vil han komme; da vil gudsriget være en åbenlys kendsgerning på jorden og vil ikke længe være en drøm baseret på ønsketænkning og religiøse forhåbninger.

Folk er tilbøjelige til at spørge, hvorfor Kristus ikke kommer med den pragt og højtidelighed som forudsagt af kirken og ved sin ankomst demonstrerer sin guddommelige magt og på en måde hinsides al tvivl beviser Guds styrke og autoritet – og således gør en ende på lidelsens lange epoke. Svarene er mange. Vi må huske, at *Kristi hovedformål ikke er at demonstrere magt, men at udbrede kendskabet til det allerede eksi-*

sterende gudsrige. Ydermere, da han var her sidst, blev han ikke anerkendt, og hvem siger, at det vil gå anderledes denne gang? I spørger, hvorfor han ikke skulle blive anerkendt? Fordi menneskenes øjne er blindet af selvmedlidenhedens tårer, ikke af angerens; fordi menneskenes hjerter stadig fortæres af en selvished, som verdenskrigens lidelser *ikke* har kureret; fordi værdinormerne er de samme i dag som i det korrupte Romerrige, der var skuepladsen for hans første tilsynekomst, kun med den forskel, at normerne dengang var lokalt begrænset, mens de i dag er verdensomspændende; fordi de, der håber på og længes efter hans komme, og som ville kunne anerkende ham, ikke er villige til at yde de nødvendige ofre og derved bane vejen for ham.

Den højt udviklede tænkning, de mange esoteriske bevægelers fremgang, og især de videnskabelige bedrifter og det under, at så mange humanitære bevægelser breder sig, som de gør, tyder ikke på guddommelig afmagt, men viser tværtimod en voksende åndelig forståelse; åndens kræfter er ubesejrede. Disse sider af den menneskelige adfærd viser, at der er vidunderlige guddommelige kræfter i mennesket, og at Guds plan med menneskeheden er ved at lykkes. [side 157] Guddommen venter imidlertid på udfoldelsen af menneskenes egen *fri vilje*; deres intelligens, og voksende god vilje er allerede til stede.

Et andet svar på spørgsmålet er derfor, at Kristus og det åndelige Hierarki – uanset hvor stor nødvendigheden er og hvor vigtigt motivet – aldrig griber ind i menneskers guddommelige ret til selv at tage deres beslutninger, selv at udøve deres frie vilje og opnå deres frigørelse ved selv at kæmpe for den – individuelt, nationalt og internationalt. Når den sande frihed omfatter hele jorden, vil vi se en ende på tyranniet – politisk, religiøst og økonomisk. Jeg hentyder ikke her til det moderne demokrati som en tilstand, der opfylder disse krav, for demokrati er endnu kun en filosofi baseret på ønsketænkning, et uopnået ideal. Jeg hentyder til den tid, som skal komme, hvor en *oplyst befolkning* vil styre sig selv. Sådanne mennesker vil ikke tolerere autoritet i nogen kirke eller diktatur i noget politisk system; de vil ikke acceptere eller tillade nogen gruppe at diktere dem, hvad de *skal* tro for at blive frelst, eller

hvilken styreform de *skal* acceptere. Når folk kender sandheden og frit kan vurdere og vælge, vil vi få en langt bedre verden at se.

Det er ikke uomgængeligt nødvendigt, at alle disse ønskværdige mål er blevet virkeliggjort på jorden, før Kristus igen er iblandt os. Det er imidlertid nødvendigt, at denne indstilling til religion og politik er almindeligt anerkendt som den mest ønskelige, og at man virkelig med fremgang har foretaget skridt i retning af rette menneskelige relationer. Det er disse retningslinjer, som ligger til grund for det arbejde, den nye verdenstjenergruppe og alle mennesker af god vilje udfører i verden, og deres første opgave må være at overvinde den vidt udbredte følelse af håbløshed og personlig afmagt.

Det, som vil overvinde følelsen af håbløshed og afmagt og endvidere tilvejebringe den nødvendige motivering for [side 158] genopbygning af den nye verden, vil blive troen på menneskets essentielle guddommelighed og på det faktum, at menneskeheden (hvad lidt efterforskning hurtigt vil vise) stadig har bevæget sig fremad i viden og visdom, samt åbenhed og udvikling af den bevidsthedstilstand, som er baseret på troen på sanddruheden i de historiske beretninger, der vidner om de mange begivenheder i afgørende stunder af menneskeheds liv, og om de mange verdensfrelser – hvoraf Kristus var den største. En rigtig og konstruktiv indstilling kan også udspringe af en indre erkendelse af Kristi tilstedeværelse hos os altid; der må desuden være en dyb forståelse af, at krigen – med dens utrolige rædsler, dens brutalitet og syndflodslignende katastrofer – kun er Guds fejekost, der fejer alle hindringer af vejen for sønnen, der skal komme. Det ville have været så godt som umuligt at bane vej i førkrigstidens verden. Denne kendsgerning må den nye gruppe af verdenstjenere se i øjnene. De må være klar over, hvad det er for kræfter, der står i vejen, men må ikke lade sig slå ud af dem; de må være opmærksomme på hindringerne, hvoraf mange er af økonomisk art og forårsaget af materielle begær, ældgamle traditioner og nationale fordomme. De må derfor udvise en sådan smidighed i handling og en sådan forretningsmæssig skarpsindighed, at disse hindringer overvindes; de må gå klarøjede gennem ver-

dens vanskeligheder og passere uskadt og sejrrigt gennem alle forhindringer.

Der er især to vigtige omstændigheder forbundet med forholdene i dag, som må siges at være en så alvorlig hindring, at det, med mindre de bliver ryddet af vejen, vil forsinke Kristi genkomst stærkt. Det er:

1. Den træghed, som kendetegner de almindelige kristne og de åndeligt indstillede mennesker i alle lande – i Østen som i Vesten.
2. Mangel på penge til det forberedende oplysningsarbejde.

[side 159]

Vi vil se praktisk på disse forhold og behandle dem på det plan, hvor de fleste mennesker lever og tænker i dag. Lad os være helt realistiske og tvinge os til at se *forholdene, som de er* og dermed komme til klarhed over os selv og vore motiver.

1. Trægheden hos det åndeligt orienterede gennemsnitsmenneske

Det åndeligt orienterede gennemsnitsmenneske, mennesket af god vilje eller disciplen, er til stadighed klar over den udfordring, som ligger i tiden, og de muligheder, som de åndelige begivenheder frembyder. Ønsket om at gøre godt og at udrette noget af åndelig betydning gnaver uophørligt i bevidstheden. Ingen, der viser sine medmennesker kærlighed, og som drømmer om at se gudsriget materialiseret på jorden, eller som er sig massernes vågnende modtagelighed for åndelige impulser bevidst – hvor langsom den opvågner end er – kan andet end være dybt utilfreds. Han er bevidst om, at det, han gør for at fremme de ønskværdige mål, er meget lidt. Han ved, at hans åndelige liv er en biting, noget han omhyggeligt holder for sig selv og ofte er bange for at tale om til sine nærmeste og kære. Han prøver så vidt muligt, at indpasse det i sin udadrettede tilværelse og at få tid og lejlighed til det på en ganske diskret og uskadelig måde. Han føler sig hjælpeløs over for den opgave

at organisere og reorganisere sit liv, så de åndelige krav bliver tilgodeset først, han søger at finde undskyldninger for sig selv, og det lykkes så godt, at han til sidst er overbevist om, at han gør sit bedste under de givne omstændigheder. Sandheden er, at han gør så lidt, at formentlig en (måske to) ud af døgnets fire og tyve timer er helliget mesterens arbejde; han skjuler sig bag den undskyldning, at hans hjemlige forpligtelser forhindrer ham i at gøre mere, og overser, at netop hans hjemlige omgivelser kan og bør være [side 160] stedet, hvor han sejrer – med takt og kærlig forståelse. Han glemmer, at *der ikke findes nogen omstændigheder, hvorved den menneskelige ånd kan besejres*, eller hvorved aspiranten ikke kan meditere, tænke, tale og forberede vejen for Kristi komme, forudsat at han ønsker det tilstrækkeligt stærkt og kender betydningen af afkald og tavshed. *Omgivelser og livsomstændigheder er ingen virkelig hindring for det åndelige liv.*

Måske gemmer han sig bag den undskyldning, som et dårligt helbred giver, og ofte bag en indbildt sygdom. Han ofrer så megen tid og omsorg på sig selv, at de timer, som kunne være givet til mesterens arbejde bliver stærkt beskåret. Han er så optaget af at føle sig træt, at pleje en forkølelse eller af indbildt hjertebesvær, at han efterhånden udvikler en »kropsbevidsthed«, der til sidst dominerer hans liv; og så er det for sent at gøre noget. Det gælder især folk, der har rundet de halvtreds eller mere, og det er en undskyldning, som det er svært ikke at bruge, for mange føler sig trætte og utilpasse i den alder, og det har en tilbøjelighed til at blive værre med årene.

Den eneste kur mod denne snigende træghed er at ignorere kroppen og glæde sig over den livsfylde, der ligger i at tjene. Jeg taler ikke her om virkelig sygdom eller alvorlige fysiske handicap; disse kræver den rette pleje og tilbørlig opmærksomhed. Jeg taler om de tusinder af skrøbelige mænd og kvinder, som er optaget af at pusle om sig selv og derfor spilder megen tid, som kunne have været anvendt i menneskehedens tjeneste. Jeg beder dem, der søger at gå discipelskabets vej, om at anvende de mange timer, som de bruger til nytteløs personlig omsorg, til tjeneste for Hierarkiet.

Endnu en undskyldning, der fører til træghed, er *frygten*

for at tale om det, der hører gudsriget til; de er bange for at blive afvist og anset for underlige, eller at virke påtrængende. Derfor tier de stille, forpasser enhver lejlighed og [side 161] opdager aldrig, hvor ivrige folk i virkeligheden er efter at diskutere det virkelige, eller hvor modtagelige de er for den trøst og det håb, der ligger i tanken om Kristi genkomst, eller i at få del i det åndelige lys. Dette er i sandhed en form for åndelig fejhed, der er så udbredt, at den er skyld i millioner af tabte timer i verdens tjeneste.

Der er mange andre undskyldninger, men de her nævnte er de mest almindelige. Hvis et flertal af menneskene kunne frigøre sig for disse hindringer, ville så mange timer og så megen ekstra tid vindes for Kristi værk og tjeneste, at det i høj grad ville lette arbejdet for dem, der ikke tillader nogen undskyldninger at stille sig hindrende i vejen, og Kristi tilsynekomst ville være nærmere, end den er i dag. Vi er ikke kaldet til at holde den livsrytme, som Kristus og det åndelige Hierarki selv arbejder under, og som er afstemt efter menneskeheds behov og åndelige modtagelighed. Men vi er kaldet til at udvise en åndelig aktivitet og ikke gemme os bag undskyldninger. Det er vigtigt, at alle åndeligt orienterede mennesker indser, at dér, hvor de befinder sig, mellem de mennesker, som de er forbundet med, og med det fysiske og psykologiske udstyr, de nu engang er udrustet med, *kan og skal de arbejde*. Der bliver ikke udøvet tvang eller lagt noget som helst pres på dem, der tjener Hierarkiet. Situationen er klar og enkel.

Tre store begivenheder finder sted for tiden:

For det første den, hvis aktivitet fornemmes i »centret hvor Guds vilje er kendt«, og som er den vilje-til-det-gode, der har ført hele skabelsen frem mod større herlighed og en stadig mere omfattende intelligent modtagelighed. Den forsøger i dag som et led i den fortsatte skabelse at indføre den nye verdensorden, gudsrigets orden, under Kristi *fysiske* ledelse. Dette kan betragtes som det åndelige Hierarkis fremtræden på jorden, og Kristi genkomst til *synlig* virksomhed vil være et tegn og et symbol herpå.

Dernæst den afgørende aktivitet, der kendetegner det [side 162] åndelige Hierarki, fra Kristus selv til den mindste aspi-

rant i periferien af det »center, hvor Guds kærlighed« er fuldt aktiv. *Der* er man fuldstændigt klar over (som Paulus siger), at »hele skabningen tilsammen sukker og er i veer endnu i denne stund« (Rom.8,22) og venter på gudesønnernes tilsynekomst. Det er til denne tilsynekomst, de nu forbereder sig, disse »gudesønner, som er menneskesønner«, og det er som forberedelse til denne fremkomst i den ydre verden, til aktiv ydre fysisk tjeneste, at de allerede nu – én for én – kommer frem på det fysiske plan. De er ikke erkendt som det, de er, men de går Faderens ærinde, udviser god vilje, søger at udvide menneskehedens horisont og forbereder dermed vejen for den, de tjener, Kristus, som er alle mestrenes mester og engles og menneskers lærer.

Endelig er der selve menneskeslægten, det »center, som kaldes menneskehed« – et center, der for tiden domineres af kaos, uro og uorden, en menneskehed i oprør, smerte og forvirring og dog mentalt opmærksom på ubegrænsede muligheder, emotionelt kæmpende for den plan, som i deres øjne er den bedste, men uden sans for sammenhæng eller forståelse af, at den må repræsentere »én verden for én menneskehed«. De ønsker bare en emotionel fred og sikkerhed, så de kan leve og arbejde med en vision om en fremtid, der vil tilfredsstille deres uklare fornemmelse af guddommelig vedvarende. De er fysisk syge, for det meste uden de allernødvendigste midler til et normalt, sundt liv, ødelagt af den stadige økonomiske utryghed, og – bevidst eller ubevidst – påkaldende alles Fader om at hjælpe dem og den øvrige verden.

Løsningen er at finde i Kristi tilsynekomst. Det er Guds fastlagte vilje, og herom vidner alle verdens hellige skrifter; det er Kristi eget ønske ligesom hans disciples, visdommens mestre; og det er det ubevidste krav hos folk i alle lande. Hvor en sådan overensstemmelse og enhed i mål og åndelig hensigt findes, er der kun én ting, der kan standse hans [side 163] fremkomst, og det er menneskehedens svigtende evne til at forberede verden på denne vældige begivenhed, der udtrykkes med opfordringen »ban Herrens vej, gør hans stier jævne« (Matt.3,3), samt at gøre folk overalt fortrolige med ideen om hans komme og sørge for den nødvendige fred i verden – en

fred baseret på rette menneskelige relationer.

Det er sikkert unødvendigt her at tale om den personlige forberedelse, der må finde sted i det indre hos ethvert menneske, som vil deltage i det forestående arbejde. Mennesker har fået principperne for den rette åndelige indstilling indprentet i århundreder, men stort set fordi en god opførsel ville føre dem til en god himmel; i grunden var bestræbelsen selvisk. Den lille bøn, der siger: »Herre, Gud du almægtige! Lad der blive fred på jorden og lad mig begynde«, opsummerer alt, hvad der er fornødent for dem, der søger at deltage i forberedelsen til Kristi komme, hvis vi hertil føjer udviklingen af en sund intelligens og en praktisk livsindstilling. Men i dag må bevægelsen ikke være tanken om personlig frelse (som forudsættes eller tages for givet), og forberedelsen, der kræves, er med styrke og forståelse at arbejde på at tilvejebringe rette menneskelige relationer – et langt mere omfattende mål end hidtil. Vi har her et motiv, som ikke er selvcentreret, men som sidestiller hver enkelt medarbejder og humanist med det åndelige Hierarki og bringer ham i kontakt med alle mennesker af god vilje. Vi kommer nu til den anden af de væsentlige hindringer: mangel på økonomisk støtte til dem, som arbejder for Kristus.

2. Mangel på økonomisk støtte til arbejdet for Kristus

Dette er måske den største vanskelighed; den forekommer undertiden mange at være uoverstigelig. Det omfatter problemet med at kunne forvalte midler på den rette måde og at lede tilstrækkeligt store pengesummer ind i de kanaler, [side 164] som på afgørende måde vil støtte forberedelsesarbejdet for Kristi komme. Det er nært forbundet med problemet omkring de rette menneskelige relationer.

Det er et særligt vanskeligt problem, fordi verdens åndelige arbejdere ikke alene må lære folk *at give* (alt efter deres midler), men de må i mange tilfælde også – allerførst – give dem et motiv, der appellerer så stærkt til dem, at de nødvendigvis *må* give. De må også oprette den fond eller organisation, gennem hvilken pengene kan administreres. Dette stiller dem over for en overordentlig vanskelig opgave. Den vanskelighed, de

er i, skyldes ikke alene det nye og hidtil uhørte i at oprette fonde til forberedelsen af Kristi genkomst, men også den indgroede selvished hos flertallet af dem, der ejer verdens rigdomme, og som – hvis de giver – mest giver, fordi det gavner deres prestige og tyder på økonomisk succes. Der findes imidlertid undtagelser, men de er relativt få.

Når vi generaliserer og forenkler sagen lidt, kan vi stort set antage, at penge hovedsagelig finder vej ind i fire hovedkanaler for forbrug:

1. Ind i myriader af hjem verden over i form af lønninger eller arvede formuer. Alt dette er i øjeblikket højst ulige fordelt og skaber umådelig rigdom og umådelig fattigdom.
2. Ind i store kapitalistiske systemer og monopoler, som findes i de fleste lande. Om denne kapital ejes af regeringer eller af kommunale myndigheder, af en håndfuld velhavende mennesker eller af store arbejderorganisationer kommer ud på ét. Kun lidt af det anvendes til forbedring af de menneskelige livsvilkår eller til fremme af de værdier, som fører til rette menneskelige relationer.
3. Ind i kirker og religiøse grupper over hele verden. Her bliver pengene brugt til materielle formål (igen sagt i al almindelighed vel vidende, at der findes en åndelig minoritet, [side 165] som udgør en undtagelse), til at udbygge eller vedligeholde de kirkelige bygninger, til lønninger og løbende udgifter. Kun en lille procentdel går til oplysende virksomhed, en levende demonstration af den enkelhed, »som findes i Kristus«, og til at udbrede kendskabet til hans komme – selv om det i århundreder har været en fastslået læresætning i kirkerne. Denne genkomst har været forudset i lange tider og kunne have fundet sted noget før, hvis kirkerne og de religiøse organisationer rundt om i verden havde gjort deres pligt.
4. Ind i filantropisk, oplysende og lægelig virksomhed. Alt dette har været overordentligt godt og i høj grad nødvendigt, og verden er i dyb gæld til de socialt bevidste mennesker, som har gjort disse institutioner mulige. Alt dette var et skridt i den rigtige retning og et udtryk for den gud-

dommelige vilje-til-det-gode. Det er imidlertid ofte misbrugte og fejlagtigt styrede penge, og nytteværdien har stort set kun været institutionel og materiel. Den blev begrænset af donorernes separatistiske principper eller af religiøse fordomme hos dem, der administrerer disse fondes udgifter. I striden om ideer, religiøse teorier og ideologier bliver hjælpen til den ene menneskehed overset.

Kendsgerningen er den, at havde de styrende organer (gennem hvis hænder alle verdens penge kanaliseres) bare den mindste idé om de åndelige realiteter eller visioner om én verden og én menneskehed, og havde deres mål været at fremme de rette menneskelige relationer, da ville verdens befolkning have responderet på denne fremtidsmulighed, som er helt forskellig fra den nuværende; vi ville ikke, som det nu er tilfældet, have stået over for de udgifter, som beløber sig til utallige milliarder, som kræves til *fysisk* genopbygning, ikke alene af talløse millioner menneskelegemer, men af hele byer, kommunikationssystemer og nødvendige [side 166] centre for reorganisering af den menneskelige tilværelse.

Ligeledes kan man sige, at hvis pengenes åndelige værdi og det åndelige ansvar i forbindelse med penge (såvel i det store som i det små) blev rigtigt forstået og lært i skole og hjem, da havde vi ikke haft disse skræmmende statistikker fra før krigen over penge brugt i hele verden (og i dag i den vestlige verden) til søde sager, cigaretter, spiritus, adspredelser, unødvendigt tøj og anden luksus. Disse statistikker løber op i hundrede millioner af dollars hvert år. Blot en del af disse penge, der kun kræver et ringe offer, ville gøre det muligt for Kristi disciple og den nye verdenstjenergruppe at forberede hans komme og undervise verdens mennesker sådan, at de med hjerte og forstand ville erkende betydningen af rette menneskelige relationer.

Penge – som alt andet i menneskelivet – er blevet fordærvet af selvished og erhvervet på uret vis til selviske, nationale eller individuelle formål. Verdenskrigen (1914-45) var et bevis på dette, selv om der blev talt meget om at »frelse demokratiet« og »udkæmpe krigen, der skulle gøre ende på al krig«;

hovedformålet var dog selvbeskyttelse og selvopholdelse, håb om vinding og tilbagevinding af tabte territorier samt tilfredsstillelse af gammelt had. Årene, der er gået siden krigen, har ganske enkelt bevist det. De Forenede Nationer er ulykkeligvis tvunget til at beskæftige sig med griske fordringer fra alle sider, med nationernes forsøg på at tilkæmpe sig magt og indflydelse, retten over jordens ressourcer af kul, olie etc. – og tillige med undergrundsvirksomhed fra stormagterne og de kapitalister som de har skabt.

Dog kræver den ene menneskehed – uanset hudfarve, religion eller hjemsted – fred, sikkerhed og retfærdighed. Det kunne den rette anvendelse af penge og en forståelse hos de mange af deres økonomiske ansvar (baseret på åndelige værdier) hurtigt give. Med undtagelse af nogle få vidtskuende [side 167] filantroper og en lille håndfuld oplyste statsmænd, kirkeledere og pædagoger, er dette ansvar ikke til at få øje på.

Tiden er nu kommet, hvor penge må omvurderes og efter deres nytteværdi kanaliseres i nye retninger. Folkets røst må blive den fremherskende, men det må være et folk, som er opdraget til at erkende de sande værdier, som forstår betydningen af virkelig kultur og nødvendigheden af rette menneskelige relationer. Det er derfor et spørgsmål om den rigtige uddannelse og opdragelse til verdensborgerskab – noget, der endnu er fuldstændig forsømt. Hvem kan give denne opdragelse? Rusland ville gladeligt opdrage hele verden i kommunismens idealer og indsamle alle verdens penge i proletarietets pengekiste for til sidst at skabe det største kapitalistiske system, verden nogensinde har set. Storbritannien ville hellere end gerne opdrage verden i det britiske retssystem, fair play og verdenshandel, og kunne gøre det bedre end nogen anden nation på grund af sin store erfaring, dog ikke uden at se efter profitten. U.S.A. ville også gladeligt påtvinge verden den amerikanske form for demokrati ved hjælp af sin store kapital og sine ressourcer og høste det økonomiske udbytte af de omfattende forretninger, godt beskyttet under atombombens trussel og en løftet jernnæve over resten af verden. Frankrig er ved at holde Europa i en tilstand af uro, mens det søger at genvinde sin tabte prestige og få så stor en andel som muligt i de

andre allieredes sejr (bemærk at bogen er skrevet i 1948). Det er den gamle historie – hver nation kæmper for sit, og alle vurderer hinanden efter ressourcer og økonomi. Alt imens sulter menneskeheden, forbliver uoplyst eller opdrages efter falske værdinormer og til en fejltagtig anvendelse af penge. Før alt dette er ved at blive bragt i orden, er en tilbagevenden af Kristus umulig.

I betragtning af den foruroligende økonomiske situation – hvad er da svaret på problemet? Der findes mennesker [side 168] i ethvert land, i enhver regering, inden for enhver kirke og religion og i ethvert opdragelsessystem, der har svaret. Hvilket håb er der for dem og det arbejde, der er dem betroet? Hvordan kan verdens befolkning, mennesker af god vilje og med åndelige visioner hjælpe? Er der noget, de kan gøre for at ændre verdens tænkning med hensyn til penge og derved lede pengestrømmen ind i andre kanaler, hvor den vil blive bedre anvendt? Svaret må findes.

Der er to grupper, som kan gøre meget: de, der allerede anvender verdens økonomiske ressourcer, bare de vil opfatte den nye vision og læse skriften på væggen, der bebuder det gamle systems undergang; og dernæst de mange gode og velvillige mennesker i alle samfundsklasser med indflydelse på mange forskellige områder.

Mennesker af god vilje med en åndelig indstilling må frigøre sig fra tanken om deres relative ubetydelighed, ubrugelighed og unyttighed og indse, at de nu (i denne kritiske og afgørende stund) *kan* arbejde virkningsfuldt. De onde kræfter *er* overvundet, skønt endnu ikke »forseglet« bag døren, hvor menneskeheden skal fastlåse dem, som forudsagt i Det nye testamente. Det onde forsøger ad alle mulige indfaldsveje et nyt angreb, men – og dette kan siges med bestemthed og sikkerhed – verdens små mennesker, oplyste og uselviske i deres synspunkter, *eksisterer i tilstrækkeligt stort antal til at gøre deres indflydelse gældende* – hvis de vil. Der er millioner af åndeligt indstillede mennesker i alle lande, som – hvis de samlet tog pengespørgsmålet op – *definitivt kunne omdirigere pengestrømmen*. Der er tænkere og skribenter i alle lande, som kan yde deres magtfulde bistand – og som vil, hvis man hen-

vender sig til dem på rette måde. Der er esoteriske studerende og oprigtige kirkefolk, til hvem der kan appelleres om bistand til at forberede vejen for Kristus, især hvis den ønskede hjælp skal ydes i form af tid eller penge til udbygning af rette menneskelige relationer og en omfattende udbredelse af den [side 169] gode vilje.

En større kampagne for at rejse penge er unødvendig, men den uselviske indsats af tusinder tilsyneladende ubetydelige mennesker er nødvendig. Jeg vil gerne sige, at den mest nødvendige egenskab er *mod*, for det kræver mod at tilsidesætte sin mangel på selvtillid, sin generthed og sit ubehag ved at fremsætte et synspunkt, især når det drejer sig om penge. Det er her, de fleste falder fra. Det er relativt let at samle penge i dag til fordel for Røde Kors, hospitaler og undervisningsprogrammer, men det er umådeligt svært at samle penge til fordel for udbredelse af god vilje eller for at sikre den rette brug af penge til fremsynede ideer såsom Kristi genkomst. Derfor siger jeg, at *den første forudsætning er mod*.

Den anden forudsætning er, at Kristi medarbejdere villigt påtager sig de ofre og træffer de foranstaltninger, som sætter dem i stand til at gøre deres yderste; der må ikke bare være en veludviklet evne til at fremføre sagen, men hver arbejder må også leve det, han lærer. Hvis fx de millioner af mennesker, som elsker Kristus og søger at tjene hans sag, gav i det mindste en lille sum penge om året, ville der være tilstrækkelige midler til rådighed. De nødvendige forvaltere og de åndeligt indstillede administratorer ville da automatisk indfinde sig. Vanskeligheden ligger ikke i administrationen af pengene og organiseringen af arbejdet; den ligger i folks tilsyneladende manglende vilje til at give. Af en eller anden grund giver de lidt eller intet, selv når interessen for en sådan begivenhed som Kristi genkomst er til stede; frygten for fremtiden, eller lysten til nyerhvervelser, eller ønsket om at give gaver, eller manglende evne til at begribe, at mange små summer løber op i store summer – alt dette forhindrer finansiell generøsitet, og grunden synes altid tilstrækkeligt indlysende. *Derfor er den anden forudsætning, at enhver giver efter evne*.

For det tredje, de metafysiske skoler og esoteriske grupper

[side 170] har sat stor tankekraft ind på at skaffe penge til de formål, som appellerede til dem. Der spørges ofte: hvorfor kan Unity School of Thought og Christian Science og mange andre nye tankeretninger altid skaffe de fornødne midler, mens andre grupper og især de esoteriske grupper ikke kan? Hvorfor er de virkelige åndelige arbejdere tilsyneladende ude af stand til at materialisere, hvad de behøver? Svaret er enkelt. De grupper og arbejdere, som er de åndelige idealer nærmest, er som en splittet familie. Deres hovedinteresse er på abstrakte, åndelige plan, og de har tilsyneladende ikke forstået, at det fysiske plan – når det er motiveret fra de åndelige plan – er af lige så stor vigtighed. De store metafysiske skoler har fokuseret på at opnå et *materielt resultat*, og så stærk er deres vilje, så entydig deres retning, at de får, hvad de kræver; de må lære, at kravet og dets svar må være et resultat af et åndeligt formål, og at det som forlanges ikke må være til brug for en enkelt person eller en enkelt organisation eller kirke. I den nye tidsalder, som nu er over os, forud for Kristi komme, må kravet om finansiell støtte koncentrere sig om tilvejebringelsen af rette menneskelige relationer og god vilje, ikke om at fremme en bestemt organisations vækst. Organisationerne der ønsker finansiell støtte, må fungere med et minimum af omkostninger og udstyr, og dets medarbejderstab må arbejde for en minimal og dog fornuftig løn. Ikke mange sådanne organisationer eksisterer i dag, men de få, der fungerer nu, kan virke som et eksempel, der hurtigt vil blive efterfulgt, efterhånden som ønsket om Kristi genkomst vokser i jordens befolkning. Derfor *er den tredje forudsætning at tjene den ene menneskehed.*

Den *fjerde forudsætning må være en velovervejede præsentation af sagen*, for hvis skyld den finansielle støtte ønskes. Folk må have mod til at tale, men en intelligent præsentation er lige så vigtig. Hovedvægten i dette forberedelsesarbejde for Kristi genkomst må lægges på tilvejebringelsen af [side 171] rette menneskelige relationer. Dette arbejde er allerede påbegyndt af mennesker af god vilje overalt på jorden, under forskellige navne.

Vi kommer nu til den *femte forudsætning: en stærk og levende tro på menneskeheden som helhed*. Der må ikke være

pessimisme med hensyn til menneskeheden fremtid, eller sorg over den gamle ordens forsvinden. »Det gode, det sande og det skønne« er på vej, og menneskeheden selv er ansvarlig for dets komme, det er ikke en ydre guddommelig magt, der griber ind. Menneskeheden er sund og hurtigt ved at vågne nu. Vi gennemlever for tiden en fase, hvor alt bliver udråbt fra hustagene – som Kristus erklærede ville ske – og når vi hører eller læser om denne syndflod af smuds og kriminalitet, sanselig lyst og luksus, er vi tilbøjelige til at tabe modet. Her gør vi vel i at huske, at det kun er sundt, at alt dette kommer op til overfladen og bliver kendt af alle. Det er ligesom den psykologiske udrensning af underbevidstheden, mange mennesker underkaster sig, og det er et forvarsel om kommende nye og bedre tider.

Der er et arbejde at gøre, og mennesker af god vilje, med åndeligt instinkt eller en sand kristen indstilling må gøre det. De må indvarsle den nye æra, hvor penge anvendes til hierarkiske formål og lade dette behov indgå i deres invokation. Invokation er den højeste form for bøn, der findes, og en ny form for guddommelig påkaldelse, som kendskabet til meditation nu har gjort mulig.

Der er intet at tilføje i denne appel om midler, mod og forståelse. Hvis ikke Kristi eget mod, nu hvor han står over for en tilbagevenden til den ydre verden, og hvis ikke menneskeheden behov for rette menneskelige relationer og det opofrende arbejde, som Kristi disciple udfører, er tilstrækkeligt til at opflamme og styrke os, nytter det ikke at sige mere.

Vi har overvejet nødvendigheden af visse forberedelser til Kristi komme og nogle af de fundamentale krav, som vil [side 172] opstå, efterhånden som folk samler deres kræfter til de nødvendige aktiviteter, der bl.a. omfatter finansieringen af forberedelsesarbejdet. Den individuelle arbejder må først og fremmest gøre op med sig selv, om hans motiv og åndelige forventning står mål med opgaven. Kun det har betydning, som giver den nødvendige kraft til handling, og kun den, der har en tilstrækkelig klar vision, som sætter ham i stand til at arbejde med forståelse og oprigtighed, er opgaven voksen. Han må gøre sig klart, at det *er* muligt for ham at deltage i

fremskyndelsen af den guddommelige plan. Kristi realitet og den faktiske mulighed for hans tilsynekomst må blive vigtige motiverende faktorer i aspirantens bevidsthed. Han ser sig da om efter dem, han kan samarbejde med, og som har de samme åndelige mål som han selv. På den måde – og på det rette tidspunkt – vil han opdage, at der på jorden eksisterer en velorganiseret og integreret gruppe, som kaldes den nye gruppe af verdenstjenere. Han opdager, at de findes overalt og virker i alle lande og inden for alle organiserede religiøse grupper og alle andre grupper, der arbejder for menneskehedens vel og dermed for Kristi genkomst.

Dette er først og fremmest en gruppe som, mens den arbejder i det daglige fysiske liv på det ydre plan, alligevel bevarer en nær, indre åndelig integritet med det energicenter, hvorfra den kan hente al den fornødne kraft til aktivt, åndeligt arbejde. Gruppen udgør et arbejdsområde for alle, der søger at udtrykke sig gennem tjeneste; den tjener også som et samlingspunkt for alle dem, der er villige til at blive prøvet, et sted, hvor deres motiver og udholdenhed kan komme på prøve før en mere vedvarende udfoldelse af åndelige muligheder. De enkelte frigøres således til stadig mere omfattende tjenesteområder.

Den nye verdenstjenergruppe er principielt en træningsplads, hvor de, hvis håb er at vokse i åndelig status og uddanne sig til at blive aktive disciple under ledelse af Kristus, [side 173] kan få den nødvendige erfaring. Tilsynekomsten af denne gruppe på jorden i vor tid er tegn på en vellykket udviklingsproces med hensyn til menneskeheden. Denne arbejds metode – at bruge mennesker som formidlere til at fremme verdens frelse – blev indledt af Kristus selv. Han arbejdede ofte med mennesker gennem andre og nåede menneskeheden gennem sine tolv apostle med Paulus som stedfortræder for Judas Iskariot. Buddha forsøgte det samme system, men hans gruppe var i begyndelsen stærkere knyttet til ham end til menneskenes verden. Kristus sendte sine apostle ud i verden for at opsøge, vejlede og »fodre fårene« og blive »menneskefiskere«. Kristi disciple var kun sekundært knyttet til deres mester og primært til en krævende verden; den indstilling har Hierarkiet stadig, uden at deres hengivenhed for Kristus derfor er min-

dre. Det, som Buddha symbolsk havde lagt spiren til, blev en virkelig kendsgerning, fordi Fiskenes tidsalder krævede det.

I den tidsalder, vi nu går ind i, Vandbærerens tidsalder, vil gruppearbejde nå en meget høj udvikling, og verden vil blive frelst og forvandlet *af grupper* mere end af enkeltpersoner. I fortiden havde vi verdensfrelserne – gudesønner – som gav menneskene et budskab, der forøgede lyset i verden. Nu i tidens fylde og som et naturligt resultat af udviklingen er en ny gruppe opstået, som kommer til at frelse verden og som (idet den virkeliggør gruppeideen som et udtryk for Kristi sande kirke) i den grad vil stimulere og aktivisere menneskers sjæl og sind, at en ny æra vil blive indledt gennem en indstrømning af Guds egen kærlighed, viden og harmoni, såvel som gennem Kristi tilsynekomst, hvorved alle disse tre guddommelige egenskaber legemliggøres.

Religioner blev i fortiden indstiftet af en stor sjæl, en avatar eller en fremragende åndelig personlighed, hvis ord og liv og lære satte sit præg på menneskeheden og bevarede sin indflydelse gennem mange århundreder. Hvad vil virkningen blive af en gruppe-avatars eller gruppe-verdensfrelseres [side 174] budskab? Hvad vil blive den særlige styrke hos en gruppe af gudskendere, som er en levendegørelse af sandheden og subjektivt forenede i den store opgave at frelse verden? Hvilken virkning opnår den mission, som en gruppe af verdensfrelserne påtager sig, en gruppe, hvis medlemmer alle til en vis grad er kendere af Gud, som supplerer hinandens bestræbelser og forstærker hinandens budskab, og som udgør en organisme, gennem hvilken den åndelige energi og det åndelige livs principper kan gøre sig mærkbart gældende i verden under Kristi ledelse og synlige tilstedeværelse?

Sådan en organisme eksisterer nu med dens medlemmer i alle lande. Endnu er de relativt få, men deres antal vokser til stadighed, og deres budskab vil i stigende grad vinde gehør. De er i besiddelse af en konstruktiv ånd, og de er den nye tids bygmestre; til dem er det overdraget at fastholde sandhedens ånd og reorganisere menneskehedens tanker, så racens mentale energier bringes under kontrol og i den tilstand af reflekterende meditation, som vil muliggøre en erkendelse af den næ-

ste fase i den guddommelige udvikling, som Kristus vil indvarsle.

Gennem de sidste ti år er denne nye gruppe af verdenstjenere blevet reorganiseret og tilført ny energi; kendskabet til dens eksistens er ved at brede sig jorden over. Det er i dag en eksisterende international gruppe, bestående af mænd og kvinder af alle racer og nationaliteter, religiøse organisationer og humanitære bevægelser, som er principielt orienteret hen imod gudsriget eller ved at blive det. De er Kristi disciple, fordi de – bevidst eller som oftest ubevidst – arbejder for hans komme; de er åndelige aspiranter, som søger at tjene og virkeliggøre gudsriget på jorden; de er mennesker af god vilje, der med intelligens søger at fremme den gensidige forståelse og de rette relationer mellem mennesker. Gruppen er opdelt i to hovedgrupper:

[side 175]

1. En gruppe, der består af disciple, som arbejder bevidst med Kristi planer, og som desuden består af dem, de vejleder, og som samarbejder bevidst og frivilligt. I denne sidste kategori kan vi finde os selv, hvis vi ønsker det og er villige til at bringe de nødvendige ofre.
2. En gruppe, der består af aspiranter og verdensbevidste mænd og kvinder, som arbejder ubevidst under ledelse af det åndelige Hierarki. Der er mange, især på høje poster i dag, som udgør dem, der fuldbyrder tilintetgørelsen af de gamle former eller er ved at opbygge nye. De er ikke bevidst om nogen indre, samlet plan, men arbejder uselvsk på at imødekomme verdens behov, så godt de kan ved at spille deres vigtige rolle i det nationale drama, eller de arbejder utrætteligt i oplysningens tjeneste.

Den første gruppe er i nogen grad i kontakt med det åndelige Hierarki og i særlig grad, hvor det drejer sig om sande disciple; dens medlemmer arbejder under åndelig inspiration. Den anden gruppe er i nærmere kontakt med menneskehedens masser; den arbejder i højere grad under inspiration af ideer.

Den første gruppe arbejder med Kristi plan, for så vidt dens medlemmer kan opfatte det væsentlige i den, mens den anden gruppe arbejder med de nye begreber og håb, som opstår i menneskers bevidsthed, når de subjektivt og ofte ubevidst begynder at tage del i forberedelserne til Kristi komme. Til stadighed og som følge af det arbejde, den nye gruppe af verdensstjenere udfører i verden, er menneskeheden nu ved at vågne op til de muligheder, fremtiden indebærer.

Intelligentsiaen i alle lande vågner til en anerkendelse af *menneskeheden* som helhed, og det er en indledning til oprettelse af broderskab. Mennesket anerkender den menneskelige families enhed, men førend enheden kan komme til udtryk på en konstruktiv måde, må flere og flere tænkende [side 176] mennesker over hele verden nedbryde de mentale barrierer, der består mellem racer, nationer og andre grupper af forskelligt særpræg. Det er vigtigt, at den nye verdensstjernergruppe i den ydre verden gentager den metode og aktivitet, som Hierarkiet anvendte, da det skabte og materialiserede den nye verdensstjernergruppe. Ved at formidle indtryk og give udtryk for visse store ideer må mennesker overalt bringes til at forstå de fundamentale idealer, som bliver bestemmende for den nye tidsalder. Dette er den nye verdensstjernergruppes vigtigste opgave.

Efterhånden som vi studerer og kan erkende den nye verdensstjernergruppe i alle dens gradueringer og på alle livets områder – spredt over hele verden og omfattende alle sande og oprigtige humanister, der arbejder i alle lande inden for alle religioner og humanitære organisationer – vil vi også vågne op til erkendelsen af, at der virkelig findes sådan en gruppe mennesker på jorden i dag, hvis antal og virksomhedsområde er fuldt ud tilstrækkeligt til at gennemføre de forandringer, som vil gøre det muligt for Kristus at færdes iblandt os. Dette vil ske, hvis de er tilstrækkeligt vågne og tilstrækkeligt villige til at yde de nødvendige ofre og glemme deres nationale, religiøse og organisatoriske forskelle i den fælles bestræbelse på at yde en indsats, der vil omforme verden. De må undervise menneskeheden i nogle få, enkle og fundamentale principper og ligeledes gøre menneskeheden fortrolig med tanken om

Kristi tilsynekomst og gudsrigeets manifestation. Deres opgave vil stort set bestå i at sammenfatte og virkeliggøre de to gudesønners lære – Buddhas og Kristi lære.

Det gode resultat af den nye verdenstjenergruppes arbejde er uundgåeligt; den har gjort store fremskridt i løbet af de sidste ti år, og den indre integritet af den del af gruppen, som arbejder i nær kontakt med Kristus og det åndelige Hierarki, er af en sådan beskaffenhed, at den ydre succes er garanteret. De udgør en kanal, hvorigennem [side 177] gudsrigeets lys, kærlighed og kraft kan nå de mere eksoteriske medarbejdere.

Derfor, lad os erkende, at alle åndeligt orienterede mennesker, alle, som stræber efter og arbejder på at indføre rette menneskelige relationer, alle, som virkeliggør den gode vilje og søger at vise deres medmennesker kærlighed, er en integreret del af den nye verdenstjenergruppe, og deres hovedopgave er for tiden at forberede vejen for Kristi tilsynekomst.

Lad mig så stærkt som muligt understrege, at den bedste fremgangsmåde, vi kan benytte os af og det stærkeste middel i det åndelige Hierarkis hænder er udbredelsen af den gode vilje, som sammensmeltes til en forenet og virksom kraft. Jeg foretrækker dette udtryk frem for »organiseringen af den gode vilje«. Den gode vilje er i dag en drøm, en teori, en negativ kraft. Den må udvikles til en realitet, et virksomt ideal og en positiv energi. Dette er vor opgave – og igen er vi kaldede til at samarbejde.

Opgaven, der påhviler den nye verdenstjenergruppe, er stor, men det er ikke nogen umulig opgave. Den vil kræve os helt, og da den forudsætter et pålagt livsmønster, vil den gennemsyre alle sider af en mands eller kvindes normale dagligliv. Samtidig er vi kaldede til et usædvanligt liv og til at overtage et afgørende ansvar.

Konklusion

Opfordringen til at forberede Kristi tilsynekomst er sendt ud; kaldet til at frelse verden har lydt, og i dag er Kristi disciple og åndeligt orienterede mennesker overalt i verden ved at samles. Det er ikke en samling på det fysiske plan, men en dybt subjektiv og åndelig begivenhed. Selv de, der kun har et vagt begreb om, hvad opfordringen virkelig betyder, er berørt deraf og ser efter en lejlighed til at hjælpe og søger efter vejledning om, hvad de kan udrette.

Vi venter derfor i dag på den nye fremtræden. Hele verden venter på Kristus, og i denne forventningens ånd findes modgiften mod den bølge af frygt og rædsel, der har hjemsøgt vor ulykkelige planet. Menneskeheden ser i dag i to retninger: mod den hærgede jord og menneskers fortvivlede hjerter og mod det sted, hvorfra Kristus vil komme, og som de symbolsk kalder »himlen«. Når der er den samme forventning, når der er enslydende vidnesbyrd og forudsigelser, og når alle tegn på »tidens ende« er til stede, er det da ikke rimeligt at tro, at en stor begivenhed *er* ved at indtræffe? Hvis der midt i død og ødelæggelse findes en levende tro (og en sådan tro findes overalt) og en brændende iver efter at trænge igennem mørket til lysets centrum, berettiger det os så ikke til at antage, at denne tro og denne iver er baseret på en dyb intuitiv viden? Kan det ikke være en guddommelig kendsgerning, at »tro er *fast tillid* til det, man håber, *overbevisning* om ting, man ikke ser«? (Hebr.11,1).

Menneskeheden venter i dag i alle lande på den, der skal komme – uanset hvad de kalder ham. Det fornemmes, at Kristus er på vej. Hans andet komme er nært forestående, og fra alles læber – disciples, mystikeres, aspiranternes, oplyste og åndeligt orienterede menneskers – lyder råbet: »Lad lys og kærlighed og kraft og død fuldbyrde den Kommendes [side 179] formål«. Disse ord er et krav, en helligelse, et offer, en trosbekendelse og en appel til avataren Kristus, som venter på sit høje sted indtil kravet er tilstrækkeligt stærkt og råbet klart nok til at berettigg hans tilsynekomst.

En ting er det vigtigt at gøre sig klart; det tilkommer *ikke* os at fastsætte tidspunktet for hans tilsynekomst eller at vente en sensationel indgriben eller mærkelige fænomener. Hvis vi gør vort arbejde rigtigt, vil han komme på et vist givet tidspunkt. Hvordan, hvor og hvornår han kommer, behøver vi ikke bekymre os om. Vor opgave er at gøre vort bedste for i så vid udstrækning som muligt at tilvejebringe de rette menneskelige relationer, for hans komme beror på vort arbejde.

Vi kan alle bidrage til at forbedre forholdene og gøre en ende på den nuværende frygtelige verdenssituation: selv den mindste af os kan tage sin del i indvarslingen af den nye æra af forståelse og god vilje. Vi må imidlertid gøre os klart, at det ikke er tusindårsriget, vi arbejder for, men at vor vigtigste opgave for øjeblikket er todelt:

1. At nedbryde den gamle, onde rytme og indføre en ny og bedre. Det er her *tiden* spiller en afgørende rolle. Hvis vi kan forsinke krystalliseringen af fortidens onde kræfter, som var årsag til verdenskrigen, og standse de reaktionære kræfter i alle lande, vil vi berede vejen for det, som er nyt og åbne døren for den nye verdenstjenergruppes arbejde i alle lande – den gruppe, som er Kristi redskab.
2. At forene og sammensmelte den fælles længsel og higen hos mennesker overalt, så det menneskelige krav kan lyde stærkt nok til at nå det åndelige Hierarki.

Dette vil kræve ofre, forståelse og dyb kærlighed til vore medmennesker. Det vil også kræve intelligens og visdom og et praktisk greb om verdens problemer. Efterhånden som [side 180] arbejdet med at etablere rette menneskelige relationer skrider frem (og det er en fundamental nødvendighed i verden nu) og efterhånden som metoden hertil – den gode vilje – udvikles, vil Kristus og hans disciple komme menneskeheden nærmere. Hvis det forudsættes, at han *er* på vej, vil alle åndeligt orienterede mennesker, verdens disciple og aspiranter, uvægerligt arbejde – men denne forudsætning må også accepteres, hvis motiveringen skal være tilstrækkelig stærk. Det er med dette i tankerne, at vi ser fremtiden i møde. Befalingen er

udgået fra Herren; Kristus står afventende over for menneskehedens krav. Dette krav vokser sig stærkere dag for dag, og »i den time, hvor vi mindst venter det, *vil han komme*«.

[side 181]

Menneskesønnerne er ét og jeg er ét med dem.
Jeg søger at vise kærlighed, ikke hade.
Jeg søger at tjene, ikke fordre skyldig tjeneste.
Jeg søger at hele, ikke såre.

Lad smerte blive gengældt med lys og kærlighed.
Lad sjælen beherske den ydre form,
og livet, og alt som sker,
og bringe kærlighed for dagen,
som ligger bag om alt, som sker i tiden.

Lad vision og indsigt komme.
Lad fremtiden være åbenbaret.
Lad indre enhed vise sig og ydre skel forsvinde.
Lad kærligheden sejre.
Lad alle mennesker vise kærlighed.

[side 182]

Den store invokation

Fra lysets kilde i Guds sind
lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.

Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad Planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette Planen på jorden.

Denne invokation eller bøn tilhører ikke nogen person eller gruppe, men hele menneskeheden. Skønheden og styrken i denne påkaldelse ligger i dens enkelhed og deri, at den udtrykker visse centrale sandheder, som alle mennesker naturligt og normalt accepterer – eksistensen af en oprindelig intelligens, som vi vagt kalder *Gud*; at den bevægende kraft bag det synlige univers er *kærlighed*; at en stor individualitet, som de kristne kalder *Kristus*, kom til jorden og legemliggjorde denne kærlighed, så vi kunne forstå den; at både kærlighed og intelligens er virkninger af det, som kaldes *Guds vilje*; og endelig den selvindlysende sandhed, at det kun er gennem *menneskeheden* selv, at den guddommelige plan kan virkeliggøres.

Alice A. Bailey

[side 183-202]

Register

A

- Afkald, 27
- Afmagt –
 - den kristne kirkes, 44, 65, 80
 - personlig, følelse af, overvinde, 157-158
- Arbejder, den individuelle, krav i tjeneste for Kristus, 172
- Aspekt – Aspekter –
 - livs-, udtryk, 84
 - tre guddommelige, udvikling i menneskeheden, 86-87
 - viljes- –
 - dynamisk indflydelse, 72
 - reorganiseringens kræfter, 91
- Aspirant, åndeligt liv, 122
- Astronomiske tidsaldre, fem, 122
- At dele –
 - i Vandbærerens tidsalder, 80, 81
 - princip –
 - kontrol over økonomiske forhold, 155-156
 - voksende indflydelse, 76
- Atlantis, sandheder, 101
- Autoritet, tillades ikke, 157
- Avatar – Avatars –
 - definitioner, 12, 13, 14-15, 17
 - gruppe-, virkning, 173-174
 - komme, årsager, 13-14, 15-16, 17
 - krav om, svar, 44
 - kærlighedens, 18
 - lære, 11-19
 - manifestation, 17
 - motiver, 13
 - nedstigning, fremskyndes, 15
 - opgave, 16
 - Syntesens –
 - energi, type, 92
 - hjælp til menneskeheden, 92
 - støtter Kristus, 77-78, 81-82, 95, 99, 108
- Se også:* Frelser; Verdenslærer

B

- Befrielse, nøgle til, 105
- Begær –
 - misbrug, resultater, 25, 104, 127
 - personligt, energier, overvinde, 126
- Bekræftelse, Kristi, 32-33
- Bevidsthed –
 - disciples, stimulering, 85
 - gruppe- –
 - Kristi, 69-70
 - stimuleres, 26
 - indviet, 30-31
 - kristus-. *Se:* Kristus – bevidsthed
 - menneskelig –
 - fem stadier, 122
 - nye begreber, arbejde med, 175
 - udvidelse, 22-23
 - udvikling, 17, 22-23
 - sansende, natur og kontrol, 125-126
 - udvidelse –
 - i Kristus, 29-31
 - som følge af tilnærmelse, 146
 - åndelig, menneskets, stimuleres af Kristus, 49-50
- Bhagavad Gita* –
 - citater, 9, 39, 138
 - læreren, 104
- Blavatsky, H.P., udbredte kendsgerningen om mestrene, 121
- Blændværk –
 - det store, definition, 125
 - plan, 125
 - spredning –
 - Buddha, 127-129
 - Kristus, 22, 126-129
 - mennesket, 125-126, 127, 129-130
 - verdens- –
 - overvinde, 126-128

- tre aspekter, 126
- Broderskab –
 drømmen om, afklares, 143
 mellem mennesker, fundament,
 25
 menneskeligt, erkendelse, 43-44
 oprettelse, indledning, 175
 universelt, vil bevises, 120
- Brød, symbol, 80
- Budbringere, fra det guddommelige
 center, stadig fremkomst, kends-
 gerning, 143
Se også: Avatar
- Buddha, Herren – Buddha's –
 arbejde –
 fremtidige, 91, 94-95
 resultater, 16, 17, 91, 94, 173
 citat, 60
 cyklus, 122
 Fire Ædle Sandheder, 25, 104
 Fredens Ånd og Syntesens Ava-
 tar, triangel, 108
 går videre til nyt arbejde, 94-95
 hjælp til Kristus, 98, 104, 108
 højere tjeneste, 43, 81-82, 95
 højtid, 148
 kendetegn, udprægede, 95
 »klæder,« 98
 kærlighed-visdom, 91
 lys, slukket af buddhister, 136
 lære, 103-104, 176
 mission, 63
 nye sandheder, 17
 og Kristus, forenet indsats, 128
 opløsning af blændværk og illu-
 sion, 127-129
 rede til indsats, 41
 relation til Kristus, 98, 103, 104
 sandheder, 67-68
 sidste prædiken, 148-149
 til stede ved Wesakfest, 48, 49,
 94
 viden mht. Kristus, 97
 ædle middevej, 89
 Ædle Ottefoldige Vej, 25
- Buddhisme, renæssance, 24-25
- Bøn –
 besvares, 38
 erstatning for, 144
 til transcendent Gud, 36
 »Børn i Kristus,« definition, 86
- C**
- Center, solar plexus, aktivitet op-
 hører, 129-130
- Civilisation –
 definition, 124
 kvalitet og gaver til eftertiden,
 betydning, 124
 nuværende, må dø, 27
 ny, vil være mulig, 109
- Cyklus, eller periode, af konferen-
 cer, betydning, 26, 27
- D**
- De Forenede Nationer –
 forudsigelse, 52
 generalforsamling, Hierarkiets
 arbejde med, 91
 griske fordringer, 166
 må lære at anvende kærligheds-
 loven, 127
 Syntesens Avatar arbejder med,
 77
- De Forenede Stater –
 selvisk, 123
 ville gladeligt påtvinge verden
 sin form for demokrati, 167
 »De små,« definition, 86
- Demokrati –
 nuværende status, 157
 sandt, forudsætninger, 23
 »Den der opfostrer de små,« 82-83,
 85
- Disciple –
 forbereder menneskeheden på
 tilsynekomst, 83
 grupper, tiltrækningskraft, 72
 indtræden i himmeriget, 98
- Kristi –
 altid ledet, 46
 arbejde med Planen, 92
 budskab i dag, 109
 gruppe, to hovedgrupper,
 174-175
 meddelelse til, om beslutning,

- 34
 opgave, 68-69
 problem under verdenskrigen, 88
 tilnærmelse, 46
 tilstedeværelse, resultater, 124
 tjenesteindstilling, 173
 tro på eksistens, 24
 varetager mysterierne, 119
 mestrenes –
 formidlede genopbygningens kræfter, 89
 udtryk for kærlighed-visdom, 91
 senior, skoler aspiranter, 86
 står bag Kristus, 59
 transfigurerede, udtryk for lys og kærlighed, 129
 verdens- –
 nedbryder illusion og fordriver blændværk, 128
 overskygges af Kristus, 50
 åndelig spænding, 73
 Dualiteter, sammensmeltede, udtrykkes, 96
 Død, vrangforestillinger opgives, 119
 Dåbsindvielsen, 85
- E**
- Elektricitet, mysteriet om, nøgle, 118-119
 Elendighed, årsag, 25, 104, 110, 127
 Emotionel –
 aktivitet, led i aktivering af hjerte, 129-130
 natur, kendetegn og herredømme, 125
 tilnærmelse til religion, 151
 Energi – Energier –
 ekstraplanetarisk, kanal, 75
 evne til at styre, 92
 Fiskenes, fusion med Vandbærerens, 96
 kærligheds- og viljes-, 64
 livets, formål og hensigt, 30
 magnetisk, malstrøm, 16
 nye, nødvendige, strømmer ind, 84-85
 og liv, 87-88
 oplagres, for fremtidig brug, 74
 oplysningens, 90
 overføring, guddommelig, 12
 planetariske, ukontrollerede, 119
 spredere, 87-88
 udløst af Kristus, 87-93
 Vandbærerens, fusion med Fiskenes energier, 96
 viljens, formidling, 94
 Erkendelse – Erkendelser –
 guddommelige, oplæres til, 61
 åndelig, udvikling, 23
 Esoterikere, arbejde, 24
 Evangeliet –
 granskning, 28-33
 natur, 122
 Evokation –
 anvendelse, 144
 garanteret, som følge af invokation, 145
 Evolution –
 anskueliggøres, 100-106
 Kristi udvikling, 70-71
 natur, 139
 viljens, 72
- F**
- Fanatisme, i religion i dag, 131-132, 135, 136
 Fejhed, åndelig, 161
 Fejl, afslører af, 125
 Filmindustri, oplysning, 90
 Fire Ædle Sandheder, 25, 104, 127, 128
 Fiskenes tidsalder –
 afslutning, 119
 indflydelse, 81, 103
 krav, 173
 Kristi arbejde, 86, 96, 97
 læreren for, 78-79
 udviklede menneskeheden, 83
 Forening af –
 længsel og higen, for at nå det åndelige Hierarki, 179
 trosretninger, 151, 152

- Forlæggervirksomhed, oplysning, 90
- Former, Gud iboende alle, 143
- Forsagelse, af materialistiske værdinormer, 123
- Forståelse –
- af Planen, 92
 - intuitiv –
 - af Planen, 92
 - fuldkomment udtryk, 95
 - kærlig, international, 127
 - ny æra af, indvarsles, 179
 - vil blomstre, forudsigelse, 19
 - åndelig, voksende, 156
- Forudsigelser om –
- autoritet, 157
 - Buddhas arbejde, 91, 94-95
 - De Forenede Nationer, 52
 - den –
 - gode vilje, 83
 - nye tidsalder, 27, 37, 99
 - formidling af kærlighedens energi, 108-110
 - fred, 43, 44
 - gruppearbejde, 173
 - guddommelig ledelse, 49
 - guddommelige budbringere, 12-13
 - helligdage, 147
 - Hierarkiet, 146
 - historien, 124
 - indstilling til Kristus, 67-68
 - indvielse, 85
 - invokation, 144, 145-146
 - kirkerne, 134
 - Kristi –
 - arbejde, 86-87, 94, 118-120, 130
 - fremtidige arbejde, 67-68
 - komme, spredning af nyheden, 21
 - lære, 27, 112-125
 - navne i den kommende æra, 83
 - materialisme, 124
 - mysterier, 118-119
 - naturrigger, 78
 - ny verdensreligion, 143-145, 145-146, 151
 - psykiske kræfter, 119
 - reinkarnation af Krishna, 9
 - religiøs fornyelse, 22
 - religiøse højtider, 148-150
 - rette menneskelige relationer, 83, 108-109, 110
 - udbredelse af sand lære, 134
 - Vandbærerens tidsalder, 124
 - videnskaben om invokation og evokation, 144-145
- Forum, folkenes, oplysning, 90
- Forvandling, af viden, 22, 95
- Frankrig, holder Europa i en tilstand af uro, 167
- Fred –
- en forudsætning, 61, 143
 - må tilvejebringes før Kristi komme, 155
 - opnåelse, 19, 43, 44
 - på jorden, æra, indvarsles, 109
- Fredens Ånd –
- arbejde, 74-75, 81-82, 99, 108
 - steg ned og opfyldte Kristus, 74
- Frelse –
- personlig, begreb, ændres, 163
 - selvopnået, gennem reinkarnation og karma, 140
 - verdens, ligger i menneskers hænder, 155
- Frelser – Frelserer –
- forventes, 11-12
 - kommende, årsag, 15-16
 - verdens-, udgangspunkt, 60
 - Se også:* Avatar; Budbringere; Verdenslærer.
- Fri vilje –
- udtryk, 110, 157
 - ukrænkelighed, 157
- Frigørelse, budbringer, 26
- Frihed – Friheds –
- begreber, fra Hierarkiet, 142-143
 - legemliggørelse, 26
 - vil gøre ende på tyranni, 157
- Frimureriet –
- definition, 123
 - har –
 - bevaret mysterierne, 117, 118

- svigtet, 120
 - to søjler, 122
 - Frygt –
 - dyrkes af kirken, 135, 140
 - modgift, 178
 - Fuldmåne –
 - april 1945, 89-90
 - højtider, tre, i 1945, 91
 - juni 1945, 34, 75, 81, 85, 91
 - maj 1945, 90
 - religiøse højtider, 147, 148-149
 - Fusion –
 - kærlighed og visdom, 96
 - sjæl og personlighed, 128-129
 - viljen til det gode, 96
 - Se også:* Forening; Sammensmeltning
 - Fødsel –
 - Kristi, i hjertet, 85
 - ny, indvielse. *Se:* Indvielse, første
- G**
- Gamle af dage. *Se:* Verdens Herre Gejstlighedens magt, fri for, 21-22
 - Genfødsel –
 - lov. *Se:* Loven om genfødsel undervisning om, ved Kristus, 112-116
 - Genopstandelse –
 - liv, budskab, 27
 - menneskeheden, 27, 33
 - periode, indvarsles, 27
 - Getsemane-oplevelse, 32, 71, 95, 110
 - Glæde –
 - i tjeneste, 160
 - sand, 112
 - God vilje –
 - fest, betydning, 148-149
 - forvandling, 55-56
 - grupper vil fremme, 108-109
 - i menneskene, 19
 - mennesker af –
 - arbejde, 93, 109
 - etablerer rette menneskelige relationer, 170-171
 - forenes, 26, 177
 - første opgave, 157
 - hver enkelt medarbejder bringes i kontakt med, 163
 - rigtig handling, vigtighed, 41-42
 - menneskets, resultat, 43
 - udbredelse, og sammensmeltning til forenet virksom kraft, 177
 - udtryk, 75, 83
 - udvikling, resultat, 180
 - voksende, udtryk, 157
 - vækst og udbredelse, penge til, 169, 170
 - æra, indvarsles, 109
 - »Gode, sande og skønne,« det – ansvar for, 171
 - er på vej, 171
 - Gruppe – Grupper –
 - af –
 - disciple, overførte genopbygningens kræfter, 89
 - energier, klar til formidling, 93
 - arbejde –
 - Kristi, 53
 - Syntesens Avatar, 77-78
 - Vandbærerens tidsalder, 173
 - åndeligt, 50
 - avatar, virkning, 173-174
 - bevidsthed, opnå, 116
 - formål, 72
 - følsomhed, udtryk, 126
 - hjælper ny verdenstjenergruppe, 108-109
 - inkarnation, 115
 - påkaldelse, bevidst eller ubevidst, 26
 - til –
 - fremme af god vilje, 108-109
 - skabelse af rette menneskelige relationer, 108-109
 - vilje, forenes med egenvilje, 72
 - ånd, stimulere, 26
 - Gud – Guds –
 - formål, påkaldes, 150
 - hjerte, samklang med, 130
 - ideer om, 138
 - immanent og transcendent, 17,

- 39, 40, 43, 138, 143
 kendere, gruppestyrke, 174
 kendsgerningen om, anerkendelse, 138
 kærlighed –
 formidler, 86
 genoprette tilliden til, 23
 natur, 126
 princip, 18
 åbenbares, 92-93, 141
 menneskets forhold til, 139
 natur, 109-110
 Plan, manifestation, 150
 repræsentanter, 13, 16
 sønner –
 manifestation, 161-162
 virksomme som rigtige, 140-141
 vilje –
 eller formål, 18-19
 fastlagt, 162
 gennemtrængt af kærlighed, og manifesteret, 150
 repræsentanter, 86
 ånd, arbejde, 45
 Guddommelig –
 ledelse, synligt bevis, forudsigelse, 49
 viden åbenbares, 92-93
 Guddommen, kontakt med menneskeheden, 12, 13, 16
 Gudsriget –
 definition, 53, 141-142
 den rette relation til, æra, 82
 energier, 74
 grundlægges af Kristus, 66
 indvånere, borgere, 52-53, 67
 kendetegn, 33
 komme, 116-117
 love som styrer Shamballa afsløres, 87
 lys, kærlighed og kraft, kanal, 176-177
 manifestation, 66
 materialisation, 71, 146
 medlemmer, 121
 mystisk tilnærmelse til, 87
 ny verdensorden, 161
 offentlig anerkendelse af, 156
 optagelse i, 87, 151-152
 udtryk for vilje-til-det-gode, 77
 vende sig hen imod, 115
- H**
- Had –
 natur, 109
 opvejes af god vilje, 75
 Hellige dage, universelle i fremtiden, 147-148
 Helvede, doktrin, forkastes, 140
 Hensigt –
 fokuseret, 92
 guddommelig –
 bevises, 110
 med jordens liv, 138
 Herkules –
 lære, 101-102, 104
 tolv arbejder, 31
 Hermes –
 citater, 60
 lære, 102
 Hierarki, det åndelige –
 afgørende aktivitet, 161-162
 arbejde, 18, 22, 59, 91-92
 bestræbelser hæmmes, 89
 blive en del af, 84
 enhed med menneskeheden, 146
 etablerer kommunikation med menneskeheden, 144-145
 forankring, 78
 fremtræden på jorden, 161
 garanti for Kristi komme, 51
 hovedformål, 92
 humanister sidestilles med, 163
 i kontakt med Shamballa, 129
 indvielse, 73
 intensivering af lys, 60
 Kristus arbejder gennem, 67
 livsrytme, 161
 lys, 37
 medarbejderstab, 61
 menneskeheden samarbejder med, 43
 natur, 32
 nærmer sig, resultat, 125
 overfører genopbygningens

kræfter, 89
 overhoved, 33
 problem, 100-101
 påkaldes, 150
 rede til Kristi komme, 41
 redskab for Syntesens Avatar,
 76-77
 respekterer den frie vilje, 157
 stimulerer mennesker, resultater,
 124
 står klar, 93
 synlig tilstedeværelse, 119
 synonymer, 141-142
 tilnærmelse til menneskeheden,
 70, 141-143
 tiltrækningskraft, 72
 tjeneste for, 160
 tjenesteindstilling, 173
 træder frem sammen med Kri-
 stus, 117
 under ledelse af, ubevidst, 175
 viden om, 24
 virksomhed, ledes af Kristus, 46
 åbenbarer vilje-til-det-gode og
 guddommeligt formål, 77
 åbenbarere af budskaber, 100-
 106
 Himmelfarten, indvielse, 56
 Historie –
 fremtidig fremstilling, 124
 menneskeheden, natur, 141
 Hjerne –
 relation til sind, 123
 substans, aktiveres, 123
 Hjerte – Hjerter –
 magnetiske egenskaber begynder
 at vågne, 124
 menneskers, aktiveres, virkning
 på emotionel aktivitet, 129-
 130
 Højtider, religiøse –
 betydning, 48-49
 verdensomspændende,
 etablering, 147-148
 natur, 148-150
 Håbløshed, følelsen af, vidt udbredt,
 overvindelse, 157

I

Ideer, nye, frigjort i verden, 128
 Identifikation, med Verdens Herres
 guddommelige hensigt, 30
 Illusion –
 fordrives af Kristus, 22, 126,
 127, 128
 fremkaldt af sindet, 126
 Imam Mahdi, tilsynekomst, 11
 Indien, gruppe af tænkere, 103
 Indvielse –
 anden, 85
 definition, 123
 forberedelse til, 85
 første, 85, 86, 149
 hierarkisk, 73
 himmelfarten, 56
 Kristi, 42, 56, 57
 menneskeheden, 81
 mysterier –
 afsløring, 116-125
 genindførelse, 71
 Indviet – Indviede –
 arbejde, 18
 definition, 123
 kilde til kultur, 124-125
 nedbryder illusion og blændværk,
 128
 samarbejde med Kristus, 70
 samles af Kristus og Buddha, 129
 Inkarnation –
 motiveres og styres af sjælen,
 115
Se også: Loven om genfødsel;
 Reinkarnation
 Inspiration, åndelig og idealistisk,
 175
 Intellekt, under udvikling, inden for
 religion, 133-134
 Intelligens, massernes, stimuleres,
 89
 Intelligentsia, vågner til anerken-
 delse af menneskeheden, 175
 Internationalt samarbejde, 52, 61
 Intuition –
 medlemmer af Hierarkiet, 61
 udvikling i menneskeheden, 87
 Intuitiv – Intuitive –

- erkendelse af virkeligheden, 128
 forskning, mht. genkomstens ud-
 fordring, 153
 forståelse –
 af Planen, 92
 fuldkomment udtryk, 95
 kærlighed, frigøres af Kristus,
 108-109
 opfattelse, til stede i dag, 37
 viden, grundlag for levende tro
 og brændende iver, 178
- Invokation** –
 anvendelse, 144
 anvendt af Kristus, 48-49
 Den store, anvendelse, 34-38,
 48-49, 73, 77, 82
 fokuseret, garanterer evokation,
 145
 forsøgt siden 1935, resultater, 47
 tre former, 145
Se også: Påkaldelse
 Israel, børn af, synd i ørkenen, 79
- J**
 Jerusalem, definition, 32, 59
 Jesus –
 indvielser, 42
 overskygget af Kristus, 74
 Journalister, oplyses af nye ideer,
 90
 Juni –
 1945, arbejde indledt, 91
 energipåvirkning registreres, 75
 højtid, 48, 148-149
 Jødisk religionsorden, 80, 103-104,
 122, 138
- K**
 Karma, må fremhæves på ny, 140
 Kirke –
 autoritær, 157
 den kristne, ikke til nytte, 44, 65,
 80
 Kristi sande, 105
 Kirkelig religion, situation i dag, 22
 Kirker –
 angribelige, 133-134
 dom over, 134
 genopstår i ny form, 118
 må »bringe orden i deres hus,«
 156
 situationen i dag, 133-134
 Vestens, fremstillinger, 138, 139-
 140, 143
 ydre pomp og ceremoni, 135-136
 Østens, overbetoning, 138, 139-
 140
**Konferencer, cyklus eller periode
 med, 26, 27**
Korsfæstelse –
 Kristi –
 symbol, 95
 triumf, 55
 sand betydning, 27
Kraft, levende, resultater, 123
**Kraftreservoir, spændingstilstand,
 symbolsk set, 74**
Krig –
 verdens-, resultater, 44-45
 årsag, 110
Krise –
 cyklisk, i jordens liv, 59-60
 før korsfæstelsen, 55
 Kristi. *Se:* Kristi kriser
Krishna –
 cyklus, 122
 lære, 104
 reinkarnation, forudsigelse, 9
Kristendommen –
 definition, 134
 fejlagtige fortolkninger, 64-65,
 103-104
 fremhæver udødeligheden, 140
Kristi – Kristus –
 aktiviteter, begrænses, 22-23
 anerkendelse, manglende,
 årsager, 156
 anvender Den store invokation,
 37
 appel til, 179
 arbejde –
 art og retning, 22, 61, 65, 67-
 68
 forberedelse, 27, 59
 i –

- fremtiden, 67-68, 91, 92,
118-120, 130
Palæstina, 97, 119-120, 173
Vandbærerens tidsalder,
71-72, 73, 82, 95-96
med Planen, 92
resultater, 16-17, 24, 25, 27,
91-92
styrke, 176
bekræftelse, 33
beslutninger, i 1945, 27-29, 34,
70, 71, 72-73, 78, 81-82, 85
beslutningsøjeblikket, 70
besværligheder, 57
bevidst om viljens magt, 31
bevidsthed –
definition, 75-76
frigørelse, 50
legemliggørelse, 76
næres, i menneskehjertet, 50
opnåelse, af menneskeheden,
81, 151
vækst, stimuleres, 82
bevis, 128-129
brændpunkt for og formidler af
fem energier, 96-97
budskab, respons på, 111
disciple. *Se:* Disciple, Kristi
drager mod Jerusalem, betydning,
32
eksempel, 105
energier der udtrykkes, 64
energiudløser, 87-93
enestående situation, 20-38
»er med jer alle dage,« fortolk-
ning, 32-33
er klar, 41-42, 93
evner, kan tilegnes af mennesket,
52-55
fordrivelse af blændværk, 125-
130
forener øst og vest, 94-99
forlader jorden, 59
forsagelse, 30
fortrop, 47
fristelser i ørkenen, 126
funktioner, to nye, 82
fysisk ledelse, 161
- genkomst –
afhængig af menneskeheden,
68
bibetydning, 70
enhed i mål og åndelig
hensigt, 162
faktorer, 73-74
forventning om, 11-12, 16,
40-46, 63, 178
fremskyndelse, 27
fysisk, 161
i én verden, 21
motiver, 73
omstændigheder, 60, 61, 107
resultater, 19, 116, 118, 119,
126
stimulering, resultater, 125
største virkning, 108
tegn på forbindelse mellem
indre og ydre verden, 125
tidspunkt, 45-46, 68, 72, 97-
98, 106-107, 110
årsager, 13-14, 15-16, 18
gennembrudstilstand, 69
hjælp til Syntesens Avatar, 92
højdepunkt, 70
i –
det indre –
hersker i det individuelle
liv, 130
kraften fra, anvendelse, 126
vækkes til live, 60
Getsemane, 32, 71, 95, 110
historien og i menneskehjertet,
56
templet, fortolkning, 31
Se også: Kristus – bevidsthed
indvarsler ny æra, 27
indvielse af disciple, 86
indvielser, 42, 56, 57-58
komme, tegn, 46-47
korsfæstelse, symbolik, 95
kriser, 31, 32, 69-78
krisetilstande, 32, 69, 70, 78
kærlighed, 15, 17-18, 39-40
kærlighed-visdom, 91
lejlighed, 63, 64
livsrytme, 161

lys og liv, 60
 lære –
 afvejet fra, 134
 forvrængning, 46, 51, 52, 56,
 58-59, 64-66, 71
 fremtidige, udbredelse, 134
 om –
 afkald, 27
 det genopstandne liv, 27
 indvielse, 116-125
 loven om genfødsel, 112-
 116
 menneskesjælen, 105
 rette menneskelige relatio-
 ner, 106, 108-112
 tjeneste, 105
 mission, 63, 64
 monadisk erkendelse, 31-33
 mål, 151, 156
 nationalitet og religion, 23
 natur, 68
 nye områder, 23
 og Buddha, forenet indsats, 128
 opgaver, 57-59, 71-72, 73, 82
 ophøjet fra jorden, fortolkning,
 33
 opmærksomhed, nye områder, 23
 opstandne, vidnesbyrd om for-
 vandling af lavere natur, 33
 orientering, 32
 overskygges af Fredens Ånd, 74-
 75
 overskygning af disciple, 50, 82
 planer, arbejde med, 175
 princip –
 i mennesket, 39
 stimuleres, 130
 problemer, 68-69, 88
 prøvelser, 57
 påkaldelse af, 26
 reaktion på egen skæbne, 30
 relation til –
 Buddha, 98, 105, 148
 den nye æra, 173
 Vandbærerens tidsalder, 78-87
 respekterer den frie vilje, 157
 respons –
 i to retninger, 68
 på åndelige krav, 137
 skolet af, 58
 spændingstilstand, 69, 70, 73-74,
 78
 støttes af –
 Buddha, 98
 Syntesens Avatar, 77-78, 81-
 82, 95, 99
 sværd, 108
 synlige –
 tilstedeværelse, ledelse af
 gruppearbejde, 174
 virksomhed, 161
 tilhængere, 108
 tilstedeværelse –
 anerkendte, resultat, 124
 erkendelse, 158
 fysisk, 48, 117
 uafbrudte, 46, 48, 158
 tilsynekomst, forberedelse –
 gennem –
 accept af fundamentale
 principper, 107
 at lede penge ind i rette
 kanaler, 168-171
 fordrivelse af det onde, 155
 fred i verden, 61, 155, 163
 invokation og evokation,
 144
 oprettelse af rette menne-
 skelige relationer, 34,
 155, 157, 163, 168,
 170
 overvindelse af hindringer,
 157-159, 161, 163-164,
 166-171
 rette uddannelse, 167
 tilvejebringelse af orden,
 107
 udvikling af åndelig erken-
 delse, 23-24
 spørgsmål, 153-154
 ved –
 aspiranter og mennesker af
 god vilje, 63, 155, 159-
 160
 Buddha, 104
 den nye verdenstjener-

- kærlighed og tjeneste, ekspanderende riger, virke i, 124
 planetarisk, kilde, 60
 stråler, etableres mellem grupper, 61
- Lysets —
 Herre. *Se:* Buddha, Herren
 vej, betræde, 25
- M**
- Maitreya, tilsynekomst, 11
- Maj —
 1936, påvirkning fra Fredens
 Ånd, 75
 1945, fuldmåne, 90
- Materialisme —
 forkastes, 124
 i religion i dag, 134, 135
- Materiel trældom, menneskeånden
 frigøres fra, 129
- Menneske, forhold til Gud, 139
- Menneskeheden — Menneskeheden —
 behov, 17, 135-137
 berøves sine illusioner, 128
 beslutning, 73
 bidrag til virkeliggørelse af gud-
 dommelig Plan, 38
- den —
 ene, anerkendelse, 78
 modne, deltager i kærlig virk-
 somhed, 129
- elendighed, årsager, 25, 104,
 110, 127
- erkendelser, 44, 46
- fornylse, 108
- guddommelig vilje for, 110
- guddommelighed, essentiel, tro
 på, 158
- gør sig fri af døende civilisation,
 27
- historie —
 natur, 141
 vendepunkt, 130
 åndelig, opsummering, 43-44
- hjerter, bringes i samklang med
 Guds hjerte, 130
- hjælp fra Syntesens Avatar og
 Kristus, 92
- krav —
 forenet, resultat, 15, 16, 22-23
 om lys og kontakt med Gud,
 141
- lektier, 123
- mentalt polariseret, 151
- muligheder i dag, 45
- ny menneskerace, 127
- nye begreber, arbejde med, 175
- oplysning og kærlig virksomhed,
 129
- opstandelse fra materialisme, 99
- påkaldelse, resultater, 45
- påkaldende råb i dag, 43, 45
- rede til kommende åbenbaring,
 128
- resultater, hjælpes på vej af
 Kristus, 52-55
- ro og frihed udløses, 75
- situation i dag, 34, 162
- skæbne, åndelige, Kristus våger
 over, 46
- stræben, mål for, 127
- sundhed i dag, 76
- syntese, 78
- tilskyndelse til forbedring, 77
- tilstand, årsag til Kristi tilsyne-
 komst, 98
- tro på, nødvendig, 171
- udrette større ting end Kristus,
 105
- udvidelse af bevidsthed, 122-123
 ved at blive moden, 129
- Menneskelig —
 relation. *Se:* Rette menneskelige
 relationer
 velfærd og frigørelse, undersøge,
 26
- Messias, jødisk, 80
- Messias'er, lære om, 12
- Mestre, visdommens —
 bistår Kristus, 53
 center, 141-142
 disciple af Kristus, 91
- eksistens —
 bevidst om, 121
 en kendsgerning, 37
- fysisk tilstedeværelse, 117

- grupper af disciple, 72, 89
 kommunikation med, 59
 kærlighed-visdom, 91
 overførte genopbygningens kræfter, 89
 samarbejde med Kristus, 70, 74
 tro på, 24
- Midtpunkt i triangelen, 83
- Mithra –
 arbejde, 122
 tilbedelse, af Israels børn, 79, 80-81
- Mod, kræves for at rejse penge, 169
- Moderkærlighed, instinktiv, udtryk, 126
- Monadisk erkendelse i Kristus, 31-33
- Mysterier –
 genindførelse, 117, 118
 indvielse, 71, 120-121
 kilde til åbenbaringer, 119
 Mithras, 122
 relation til elektricitet, 118-119
 rækkefølge, 122
 urgamle –
 indhold, 118, 119
 oprindelse, 118
- Mystiker, ny type, 37
- N**
- Nadver, den sidste, symbolik, 79
- Naturriger, underliggende, rette relationer med menneskeheden, 78
- Nedbrydning, ved stimulering af liv i form, 92
- Nyt liv, strømmer fra åndeligt væsen, 93
- O**
- Ofre, nødvendige ved rejsning af pengemidler, 169
- Okkultister, arbejde, 24
- Onde kræfter, rodfæstede, må fordrives før Kristi komme, 155
- Oplysning, af personligheden, 128-129
- Oplysningens energier, 90
- Ordformer, anvendes i påkaldende arbejde, 145
- Overskygning af –
 disciple, ved Kristus, 50
 Jesus, ved Kristus, 74
 Kristus, ved Fredens Ånd, 75
- P**
- Paulus, indflydelse, 104, 134
- Penge –
 anvendt til hierarkiske formål, æra indvarsles, 171
 hovedforbrugskanaler, 164
 kanaliseres i nye retninger efter nytteværdi, 167-171
 misbrug, 165-166
 til det forberedende arbejde for Kristus, 158, 163-167
- Personlighed –
 integreret, discipels, 129
 renhed, hengivenhed og oplysning, 128-129
- Plan –
 astral- –
 Buddhas arbejde, 129
 definition, 125
 fysisk, åndelig betydning, 170
 mental-, Kristi arbejde, 129
- Plan – Planen –
 er klar, 93
 for verden, garant, 138
 forståelse af, 49, 92
 guddommelig, manifestation, 67
 Kristi viden om, 29, 30
 motiveret af kærlighed, 18
 virkeliggøres af menneskeheden, 38
- Politik –
 grupper, må bringe orden i deres hus før Kristi komme, 155-156
 og religion, adskillelse må op-høre, 23
 system, autoritet tolereres ikke, 157
- Presse, oplysning, 90
- Princip, det styrende formål, 92
- Psykiske kræfter, fremtidig anvendelse, 119

- Påkaldelse –
 af Kristus, 26
 grupper, 26
 i en ånd af tilbedelse og bøn, 145
 menneskehedens, 18, 43, 45, 47
 ordløs eller indtrængende,
 menneskehedens, 144
 relation til tankens kraft, 147
 skolede disciple forener, fra
 andre grupper, 145
 telepatisk aktivitet, 147
Se også: Invokation
 Påskefesten, 148
- R**
- Radio, oplysning, 90
 Reaktionære kræfter, i alle nationer,
 standse, resultater, 179
 Regering, overvåges af Kristus, 23
 Reinkarnation –
 af Krishna, forudsigelse, 9
 betydning og lære, 113-114
Se også: Genfødsel; Inkarnation;
 Loven om genfødsel
 Rekonstruktionsarbejde, hjælpe,
 måder, 60-61
 Religion – Religioner –
 definitioner, 45, 150
 fornyelse, virkelig, 22
 natur, før i tiden, 151
 ny verdens- –
 fundamental ceremoni, 85
 grundlag, 71, 136-146, 150,
 151
 grundtone, 144, 145
 hovedprincip, 81
 indvarsles, 73, 82
 lære om genfødsel, 113
 metode, 144, 145-146
 ritual, 147
 struktur, 68-69
 tema, 144
 udbredelse, 152
 vision, 143
 og politik, adskillelse må ophøre,
 23
 organisationer, utilstrækkelige,
 132-133
- ortodoks, situation i dag, 131-132
 sand, bryder frem, 45
 teknik, før i tiden, 151
 verdens –
 begreber der ligger til grund
 for, 101, 110
 har svigtet, 120
 ydre pomp og ceremoni, 135
 Religiøs –
 tro, uden barrierer, 62
 ånd –
 levende og dybtgående, 131
 vækst, blokeres, 136
 Rette menneskelige relationer –
 basis, 61
 begyndelse, 157
 betingelser for Kristi komme, 18,
 179-180
 Buddhas lære, 24-25
 følge af frembrydende åndelig
 indstilling, 44
 første skridt tages, 25
 lys og liv, 60
 læren om, udbrede, 109
 nye krav om, 136
 nødvendighed og betydning, 106
 nødvendigheden af, opdragelse i,
 167
 opnåelse –
 midler, 55-56, 75
 resultater, 109
 oprettelse –
 faktorer, 111
 forhindret af den kristne kirke,
 18
 Kristi hovedopgave, 58, 59
 middel, 105
 redskaber, 93
 relation til guddommelig vilje,
 110
 udtryk for kristusbevidsthed,
 50
 ved –
 den nye verdenstjenergrup-
 pe, 177
 disciple, 34
 Hierarkiet, 22, 34
 menneskehedens, lære nød-

- vendigheden af, 112
 økonomisk støtte, 164, 168-169, 170-171
 plan, udarbejdet for, 127
 relation til loven om genfødsel, 113
 resultater, 78, 94
 stræben efter, 108
 tegn på Kristi komme, 46
 til –
 Gud, 25
 liv i alle former, 116
 menneskeheden, 25
 tilnærmelse, 142-143
 udbredes af grupper, 108-109
 udvikles i Vandbærerens tidsalder, 83
 virkeliggørelse, 148
 æra, begyndelse, 82
 ønske om, 49
 Rudhyar, Dane, *New Mansions for New Men*, citat, 114
 Rusland, ville gladeligt håndtere verdens penge, 167
- S**
- Salomons tempel, symbol, 31
 Sammensmeltning, af god vilje til virksom kraft, 177
 Sandhed – Sandheder –
 dynamisk, forankring, 16
 erkendelse, forudgående proces, 129
 guddommeligt –
 erkendt af mennesket, hjælp, 101
 fremstilling, fejlagtig, årsag, 133-134
 nye, 17, 39, 50, 55
 om –
 Guds immanens bekræftes, 143
 Kristus, Buddha, og Guds kirke, 67
 religiøse, fremstilling, 136
 åbenbarer, den endelige, 125
 åbenbaring, ny, søgende efter, 132
- Sankaracharya –
 cyklus, 122
 lære, 104
- Shamballa –
 befaling udgået om genkomst, 42
 center, orienteret hen imod, 32
 hjælp til Syntesens Avatar, 78
 kontakt med Hierarkiet, 129
 påvirkes af menneskelige vibrationer, 150
 styres af love, 87
 udbreder lys, 60
 Wesakfest, forbindelsesled til Hierarkiet, 148
- Sind –
 guddommeligt –
 gennemtrænges af tænknings søgelys, 123-124
 hensigt, opfattes, 71
 redskab ved genfødsel, 115
 skelneevne, 125
- Sjæl – Sjæle – Sjælens –
 definition, 119
 faktisk natur, anerkendes, 103
 formidler, 12
 »hungersnød,« 136-137
 i forenet appel, 15
 menneskelig, pilgrimsgang, 152
 natur, 129
 oplyser vejen, 37
 reinkarnation, 115
 tiltrækningskraft bliver dominerende, 72
 viljeaspekt, udtryk, 115
 virkelig eksistens slås fast som en kendsgerning, 119-120
- Sjælevandring, forveksles med reinkarnation, 112
- Skabelsens mål, kærlighed som, 18
- Skribenter, oplysning, 90
- Skrifter, verdens hellige –
 fælles lære, 12
 profetier, 47
 skrivning, fremgangsmåde, 147
 tilsynekomst, symbolsk fremstillet, 61
- Socialarbejdere, oplysning, 90
- Spiritister, arbejde, 24

- Spiritualistisk bevægelse, arbejde i dag, 102
- Spænding –
 følelsesmæssig, i dag, virkning på menneskeheden, 130
 tilstand, definition, 74
 åndelig, under forberedelsesarbejdet, 73-74
- Spørgsmål –
 i Indien, 103
 om religion, 132-133
- Stedfortrædende forsoning, læren om, 104
- Storbritannien, opdrage verden, 167
- Store hvide loge. *Se:* Hierarki, det åndelige
- Synd, imod Helligånden, 109
- Syndebukken, lære, 79, 80, 103
- Syntese –
 i åndens fællesskab, 151
 menneskelig, skabe, 78
Se også: Avatar, Syntesens
- Sønner –
 gude- –
 lære, til menneskeheden, 100-106
 tilsynekomst, 162
 menneske-, udstråling og respons på lys, 19
- T**
- Tabernaklet i ørkenen, symbolik, 31
- Tankeform, stærk, af avatar, 16
- Tankekraft, relation til påkaldelse, 147
- Telepatisk aktivitet, i påkaldelse, 147
- Teologiske fortolkninger, 131-132, 134-136
- Testamente –
 det –
 gamle, astrologisk lære, 79
 nye –
 astrologisk lære, 79
 historie, 98
- Tidsalder, den nye –
 bane vej for, 78
- forudsigelser, 27, 36-37, 98, 99
 indlede, opgaver, 173, 179-180
 menneskeheden, 151
 opbygge, 95-96
 religion. *Se:* Religion, ny verdens-.
- Tilbedelse erstattes, 144
- Tilnærmelser, guddommelige, 141-149
- Tjeneste –
 den individuelle arbejders, i forberedelsesarbejdet, 172
 glæde i, 160
 lys og kærlighed, ekspanderende riger, virke i, 124
 metode, lære, 105
- Tolv, fuldendelsens tal, symbolsk betydning, 31
- Transfiguration –
 betydning, 128
 fortolkning, 54
- Triangel, Buddha-Fredens Ånd-Syntesens Avatar, 108
- Trosretninger, forening, 151, 152
- Træghed –
 hos det åndelige menneske, 159-163
 snigende, kur, 160
- Træning, esoterisk eller åndelig, 97
- Tvillingernes tidsalder, frimurerbrøderskab, 122
- Tyrens tidsalder –
 tilbedelse, 79, 80, 104
 verdenslærer, 122
- Tænkeevne, menneskers, vækkes, 89
- Tænkere, verdens, nye ideer, 128
- Tænkning, tæt forbundet med vilje til det gode, 119
- Tømrer, symbol, 95
- U**
- Uddannelse, rigtig, som forberedelse til genkomst, 167
- Uddeler, af livets vand, 79, 82-83
- Udødelighed –
 bevis, videnskabeligt, 102-103
 den kristne kirkes fortolkning,

- 140
doktrin, vigtighed, 140
kendsgerning, anerkendelse,
139-141, 143
læren om, 102-103
- Undervisning –
verdens-, ny, energier indledte,
90
verdensomfattende, 23
- Ungdom, gør oprør mod religion,
131-132
- V**
- Vand, livets, uddeler af, 82, 84-85
- Vandbærerens –
tegn –
energi, indstrømning, 84-85
indflydelse, 81
symbol, 79-80
- tidsalder –
bygmestre, 95-96
forløberen, 78-87
gave, skænkes menneskehe-
den, 80
gruppearbejde, 173
opgaver, Kristi, 71-72, 73, 82,
95-96
verdenslærer, 82, 85
- Vej –
den –
højere evolutions, 30
oplyste, definition, 33
discipelskabets, søge, 160
evolutionens, natur, 139-140
hjertets, kombineret med sindets
vej, 91
opstandelsens, 33
til Gud eksisterer, viden om,
143-144
udviklingens, næste skridt
fremad, 63
- Velfærdsarbejde, tendens, 26-27
- Verden –
orden, ny, 127, 161
situation i dag, 20-38
- Verdener af betydning og erfaring
forenes, 125
- Verdens Herre –
giver tilladelse til at anvende in-
vokation, 73
hensigt, identifikation med, 30
hjælp til menneskeheden, 47
ord eller stemme, 42
samråd med, 70
tilstedeværelse, 49
vilje, 18-19
- Verdensborgerskab, opdragelse til,
167
- Verdenslærer, 64, 85
- Verdenslærere, kommer fra åndeligt
center, 60
- Verdenstjenere, den nye gruppe af –
arbejde, 47, 83, 89, 95-96, 111,
172-173, 175, 176
arbejde, godt resultat uund-
gæeligt, 176
er klar, 93
erkende, 176
forbundet med Syntesens Avatar,
77
funktioner, 78
første opgave, 157
leder, 48
medlemmer, 174-175, 177
modtagelig over for oplysningens
energier, 90
opgaver, 176, 177
overskygges af Kristus, 50
påkaldelse gennem, 144
stilling, 158
støttes af grupper, 108-109
telepatisk aktivitet, 147
uddannelse og mission, 97
vigtigste opgave, 78
- Viden, forvandling, 95
- Videnskaben –
om invokation og evokation –
anvendelse, resultater, 146
definition, 144
funktioner, 146
vil åbenbare mysterierne, 118
- Vilje –
anvendt til forvandling af lavere
natur, 33
aspekt –
dynamisk indflydelse, 72

- reorganiseringens kræfter, 91
energi, vil blive udbredt, 94
gruppe-, forenes med egenvilje, 72
guddommelig –
dynamisk effektivitet, 64
for menneskeheden, 110
forankring, 55
fortolkning, 72
underkastelse under, 111
Guds, 18-19, 35, 38, 64, 70, 71-72, 86, 109-110
i fokuseret hensigt, 92
Kristi, 33, 71, 74, 77
magt, bevidst om, 31
udvikling i forståelsen af, 72
Se også: Fri vilje
Viljen-til-enhed, fremkaldes, 77
Viljen-til-det-gode –
aktiviteter i dag, 161
forbindes med tænkning, 119
forvandles, 43, 55-56, 59
fusion med kærlighed, 96
udtryk, 165
udvikles i menneskeheden, 77
vil bryde frem, 19
Vin, symbol, 80
Virkelighed – Virkeligheden –
intuitiv erkendelse, 128
levende, 84
opfattelse, mangler i mennesket, 101
åndelig, fokus for religiøs bevidsthed, 131
Visdom –
Buddhas, 129
fra viden, 95
fusion med kærlighed, 96, 99
Kristi, 95
Vyasa, lære, 102-103, 104
Vædderens –
tegn, og jødisk religionsorden, 122
tidsalder –
indflydelse, 103-104
tilbedelse og dyrkelse af guldkalven, 79, 80
- W**
Wesakfest –
betydning, 148
Buddha deltager, 94
formål, 48
- Æ**
Ædle –
middelvej, 89
Ottefoldige Vej, 25
- Ø**
Økonomi –
ansvar, manglende, 165-167
forhold, princippet om den rette fordeling, 155-156
forvaltning af midler, problem, 163-164
- Å**
Åbenbaring –
af –
det guddommelige, ved tolv højtider, 149-150
sandhed hindres, 134-135
den fortsatte, 15-16, 63, 64, 66, 67, 141
guddommelig –
faktiske natur, 66, 143
verdensomspændende, 64
kilde, 119
ny, ventes, 136, 142
åndelig, grundlag, 12
Åndelig – Åndelige – Åndeligt –
energi, forstærkning, 147-150
erkendelse, 23
fejhed, 161
forståelse, voksende, 156
Hierarki. *Se:* Hierarki, det åndelige
liv –
genopdage vejen til, 22
hindres, 134-135
omgivelser og omstændigheder for, 160
menneske, træghed, 159-163

[side 203]

Arkanskolen giver interesserede mulighed for at uddanne sig til discipelskab i den nye tidsalder.

Den tidløse visdoms principper tilegnes gennem esoterisk meditation, studium og tjeneste som livsform.

Arkanskolens studiemateriale foreligger ikke på dansk, men forefindes på hovedsprogene.

Skriv til en af nedenstående adresser efter nærmere oplysninger.

Arcane School
Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
England

Ecole Arcane
Rue du Strand 40
Case Postale 5323
1211 Genève 11
Schweiz

[side 204]

Alice A. Bailey bøger på engelsk

The Consciousness of the Atom
The Destiny of the Nations
Discipleship in the New Age, Vol. I
Discipleship in the New Age, Vol. II
Education in the New Age
The Externalisation of the Hierarchy
From Bethlehem to Calvary
From Intellect to Intuition
Glamour: A World Problem
Initiation, Human and Solar
Letters on Occult Meditation
The Light of the Soul
Problems of Humanity
The Reappearance of the Christ
The Soul and Its Mechanism
Telepathy and the Etheric Vehicle
A Treatise on Cosmic Fire
A Treatise on the Seven Rays:
 Vol. I Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Psychology
 Vol. III Esoteric Astrology
 Vol. IV Esoteric Healing
 Vol. V The Rays and the Initiations
A Treatise on White Magic
The Unfinished Autobiography
The Labours of Hercules
A Compilation on Sex
The Animal Kingdom (A compilation)
Death: The Great Adventure (A compilation)
Ponder on This (A compilation)
The Seven Rays of Life (A compilation)
The Seventh Ray – Revealer of the New Age (A compilation)
Serving Humanity (A compilation)
The Soul, the Quality of Life (A compilation)
Master Index of the Books of Alice A. Bailey